

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Atılğan Bilimkurgu Öyküleri Seçkisi 1

Birinci Baskı: Ekim 1999
ISBN 975-8443-00-3

Yayın Yönetmeni: Bülent Akkoç
Kapak ve Teknik Tasarım: Hakan Alpin
Teknik Hazırlık: Atılğan Ajans

Baskı: Kaplan Ofset
Cilt: Özlem Mücellithanesi

ATILGAN YAYINLARI
P.K. 1345
80008 Karaköy
e-posta: bakkoc@hotmail.com

İÇİNDEKİLER

Brian Aldiss
İnsanın Yerine Kim Geçebilir?

Alfred Bester
Muhammed'i Öldüren Adam

Arthur C. Clarke
Uzay Yolculuğu Yasak

Robert Sheckley
Gümlemeyen Tabanca

Cordwainer Smith
Güneşsiz Bir Denize Doğru

H. G. Wells
Olağanüstü Bir Olay: Davidson'un Gözleri

Paul Ernst
32 Mayıs

Gordon R. Dickson
Kurtarma Operasyonu

Richard Matheson
Test

Mack Reynolds
Her Zamanki Gibi Ticaret

Ben. Jeapes
Veri Sınıfı

SUNUŞ

ATILGAN BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ SEÇKİSİ -1- ile siz sevgili bilimkurgu sever arkadaşlara yeni bir eser verebilmenin mutluluğu içersindeyiz.

Takip edenler bilir, 1996 yılından beri sürdürdüğümüz ATILGAN bilimkurgu dergisinin yanısıra bir de geçen yıl tam bu zamanlarda Gurur ASI'nın "CAM DÜNYA" adlı çalışmasını sunmuştuk sizlere. Bu kez adları bilimkurgu tarihine altın harflerle yazılan ünlü yazarların öykülerinden bir demet sunuyoruz.

ATILGAN BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ SEÇKİSİ -1- de yayınlanan bazı öyküler 1989 yılında tarafımdan yayınlanan ÖNCÜ bilimkurgu dergisinde yer almıştır. Ama ÖNCÜ bilimkurgu dergisini salt postayla az sayıdaki bilimkurgu severe gönderdiğim için çoğu bilimkurgu sever bu öyküleri okuma imkânı bulamamıştı şimdiye dek. Diğer öyküler ise bugüne dek çevrilip yayınlanmamıştır. Ayrıca her öykü yazarının yaşam öyküsüne de yer vererek onları da tanıtmayı uygun bulduk. Bir de dikkatinizi çekecektir umarım, her öykünün çevirmeni farklıdır.

Yıllardır sürdürdüğümüz toplantılara katılan ve zaman zaman Türk bilimkurgu yazınına çeviri yaparak katkıda bulunan arkadaşlarımız ATILGAN BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ SEÇKİSİ -1- için de birer öykü çevirdiler. Ben kendilerini katkılarından ötürü bu satırlar aracılığıyla kutluyorum.

Ayrıca kitabın sonunda bir de bugüne dek yayınlanan bilimkurgu kitaplarına yönelik kaynakça bulacaksınız.* Konu ile ilgili çalışmalarınızda yardımcı olacağı kanaatindeyim.

Sizi öykülerle baş başa bırakmadan önce çizgi roman kültürü ile ilgilenip ilgilenmediğinizi de sorayım bir kez. Eğer ilgileniyor ve bugüne dek yayınlanan "DARKWOOD" çizgi roman kültürü dergisinden haberiniz yoksa bize hemen yazın. Arzu ettiğiniz sayıyı hemen gönderebiliriz.

ATILGAN Yayınları olarak sizleri memnun edecek yeni yayınlarımızın olacağı müjdesini veriyor ve sizi öykülerle başbaşa bırakıyorum.

Bülent AKKOÇ

* [Ekitaba Dönüştürenin notu: Kitabın sonundaki liste çok ufak ve silik harflerle basıldığından ötürü düzgün taranamadığından bu ekitap sürümüne eklenmedi.]

BRIAN W. ALDISS

Brian W. Aldiss 1925 yılında Norfolk/İngiltere'de doğmuştur. Çocukluğunun çoğu Devon'da geçmiştir. 1943 yılında orduya alındı ve asker olarak Burma'da ve Sumatra'da bulundu. Savaşın sonra bir süre Güneydoğu Asya'da seyahat etti. İngiltere'ye döndükten sonra yaşamını Oxford'daki bir kitapçı dükkanında çalışarak temin etmeye çalıştı sekiz yıl boyunca.

Yazarlık kariyerine, CRIMINAL RECORD adlı kısa öyküyle 1954 yılı Science Fantasy dergisinin Temmuz sayısında başladı. Brian W. Aldiss 1955 yılında Observer'in kısa öykü yarışmasında ikincilik ödülünü paylaşınca serbest yazar olma fikri iyice gelişti. 1958 yılından itibaren Oxford Mail'in edebiyat kısmından sorumlu oldu. Öyküleri birbiri ardına İngiliz dergilerinde yayınlanmaya devam etti. tıpkı New Worlds ya da Nebula gibi. İlk öykülerinden bir kısmı 1957 yılında SPACE/TIME AND NATHANIEL adı altında kitap olarak yayımlandı. İlk romanı 1955 yılında THE BRIGHTFOUND DIARIES adı ile yayınlandı. Bu romanda içinde nesiller geçen bir uzay gemisinin içinde yaşayanların yalnızlık duyguları ele alınır. Aynı yıl Aldiss JUDAS DANCING (İng. adı JUDAS DANCED) adlı öyküsü ile bir sıçrayış yaparak Frederik Pohl'un STAR SF adlı antolojisinde yer aldı. Aldiss böylece A.B.D. de derhal popüler oldu ve 1959 yılında ilk öykülerinin derlendiği CANOPY OF TIME adlı öykü kitabı ile "En ümit vaat eden bilimkurgu yazarı" Hugo ödülünü kazandı. Gerçek bir Hugo ödülü için ise çok fazla beklemesi gerekmedi. 1962 yılında HOTHOUSE öykülerinden derlenen THE LONG AFTERNOON OF EARTH adlı öykü kitabı ile ikinci kez Hugo ödülünü kazandı. Dünya'nın durması neticesinde hayatta kalmak için mücadele eden insanları anlatır bu eserinde. Aynı zamanda en iyi eseri kabul edilmektedir.

Bunları yazarlık çalışmaları neticesi ortaya çıkan romanları takip etti. THE DARK LIGHT-YEARS (1964), GREYBEARD (1964), EARTH WORKS(1965) izledi. Ve tıpkı eski romanları olan BOW DOWN TO NUL (1960)

ve EQUATOR (1958, 1959) tadını verdiler. Aldiss hiç işlenmemiş konular bulmasıyla da ünlüdür. Ama kısa öykü dalında ise hiç kuşkusuz bir usta idi. Nitekim 1965 yılında THE SALIVA TREE adlı öyküsüyle (Fantasy Science Fiction Eylül 1965) Nebula ödülünü kazandı. New Worlds'un yayıncılığını Michael Moorcock'un almasından sonra yaptıkları işbirliği sonucu bilimkurguyu yeni bir yöne doğru sevk ettiler. Bu özellikle 1966'dan sonra İngiltere'de daha belirgin bir hal aldı. Ve Yeni Akım olarak adlandırıldı. Moorcock ve Ballard'ın yanısıra diğer kahraman Aldiss'in bu döneme ait eserleri de mevcuttur. BAREFOOT IN THE HEAD(1969) buna bir örnektir. Okurlarının düzeyini de arttırmaya özen gösteren Aldiss'in yeni romanları da yayınlanmaya devam etti. CRYPTOZOIC (İng. Adı: AN AGE. 1967) ve REPORT ON PROBABILITY(1968) adlı eserlerinde de zaman yolculuğu ve paralel evrenler konusuna ışık tutmaktadır. 1970'li yılların başında Aldiss daha az bilimkurgu yazdı. İngiltere'de bestseller olacak üçlemesine başladı. THE HAND-REARED BOY, A SOLDIER ERECT ve A RUDE AWAKENING adlı kitapları yeni yetişen bir gencin problemlerini ele alan kitaplardır. Uzun yıllar sonra 1973'te FRANKENSTEIN UNBOUND geldi. Aynı yıl edebi değeri olan bilimkurgu eserlerini THE BILLION YEAR SPREE adlı eserinde toparlamıştır. 1974 yılında ise THE EIGHTY MINUTE HOUR geldi. 1977 yılında bir fantezi izledi bu Space Opera tipindeki romanı. THE MALACIA TAPESTRY. 1977 yılında ise bir başka bilimkurgu romanı yayınlandı. BROTHERS OF THE HEAD. 1978'de ise ENEMIES OF THE SYSTEM geldi. Yeni bilimkurgu öykülerinden bir kısmı 1977 yılında LAST ORDERS adı altında toplandı.

1979'da ise bilimkurgu hakkında bir eser verdi. NEW ARRIPALS, OLD ENCOUNTERS. 1980'li yıllarda ise bir triloji gelmiştir Aldiss'ten. 1981 yılında HELLICONIA SPRING. 1983 yılında HELLICONIA SUMMER ve 1984 yılında da HELLICONIA WINTER'i yayınlanmıştır.

Bu üç romanda Brian W. Aldiss biyoloji, fizik, kimya gibi bilim dallarını, iki güneş etrafında dönen bir gezegende olanları anlatabilmek için oldukça güzel bir biçimde kullanmıştır. HELLICONIA en büyük ve en sıcak güneşi çevresinde 2592, en küçük ve soğuk güneşi çevresinde de 480 günde bir dönmektedir. Bu esnada atmosfer ve sıcaklıktaki ani değişikliklere karşı yaşam savaşı veren halklar anlatılmaktadır. John W. Campbell ödülünü de kazanan birinci kitapta gezegenin doğal seleksiyonunu sağlayan virüs ve koç başlı yaratıklar Phagor'lar anlatılmaktadır. İkinci ve üçüncü kitaptaki konular ise daha çok felsefe ve politika üzerinedir. İlk eserleri biçim ve buluş olarak özgün ise de insanın geleceği konusunda karamsardır. Çoğunlukla ikilikler, paradokslar üzerine yönelir. Bazı eleştirmenler Aldiss'in diyaloglarını aşırı uzatılmış karakterlerini inandırıcı olmaktan çok uzak bulmakta iseler de enerjik biçimi ve fikirlerinin derin ve çok boyutlu olmasından dolayı beğenmektedirler.

İngiliz Bilimkurgu Cemiyeti 1969 yılında onu İngiltere'nin en sevilen bilimkurgu yazarı seçti. 1970 yılında da Avustralya'dan Dilmar ödülü geldi. Onu beğenen Avustralyalı fanlar tarafından verildi bu ödül. Bazen C. C. Shaekleton takma adını da kullanan Brian W. Aldiss bilimkurgu edebiyatının dışında da çok eser vermiştir.

İNSANIN YERİNE KİM GEÇEBİLİR ?

Who Can Replace A Man?

Brian W. ALDISS

Çeviren: Sadi Konuralp

Tarla-sürücü, iki bin dönümlük tarlanın üst toprağını havalandırmayı bitirdi. Son açtığı yarığı bırakarak, karayoluna doğru tırmandı. Nasıl ve ne kadar çalışmış olduğunu kontrol etmek için geriye baktı. Yaptığı iş oldukça fazlaydı; ancak ne var ki arazi kötüydü. Dünya'nın diğer yerleri gibi burası da aşırı ekim ve nükleer bombardımanların uzun kalıcı etkileri sonucu işe yaramaz hale gelmişti. Normalde toprağın bir süre nadasa bırakılması gerekliydi ama Tarla-sürücüye başka komutlar verilmişti.

Yolun aşağısına doğru yavaşça, zaman öldürerek yürüdü. Çevresindeki tüm düzenliliği takdir edebilecek derecede zekiymi. Atomik yakıtın üstündeki gevşek kontrol kapağı dışında onu hiç bir şey kaygılandıramazdı, yüz metreyi bulan boyuyla makine güneş ışığında parıltıdı.

Ziraat istasyonuna giden yolda başka bir makineyle karşılaşmadı. Tarla-sürücü bunu hiç yorumlamadan fark etmişti. İstasyon sahası içinde birkaç makine görülmekteydi. Bunlar sima olarak yabancı değildi. Çoğu artık kendi amaçları dışında olmalıydılar. Bazıları hareketsiz bazıları da saha içinde değişik hareket, bağırsı ve çılgınlarla dolanıp duruyorlardı.

Yanlarından dikkatle geçen Tarla-sürücü, Depo-3'e doğru yöneldi. Deponun yanında, aylak aylak dolaşan tohum dağıtıcısına, "Patates tohumu için istemim var." dedi, ve hemen gövdesinin içinde istenen miktarı, tarla numarası ve diğer başka şeyleri bildiren bir komut kartı yazdı. Kartı gövdesindeki bir yarıktan çıkararak, dağıtıcıya verdi.

Dağıtıcı, kartı gözüne yaklaştırıp."İstem, komut içindedir. Ama Depo henüz açık değil. İstenen patates tohumları depoda bulunmakta, o halde isteğinizi sağlayamam."

Makine işçi sınıfının karmaşık sistemlerinde zamanla bozulmalar olurdu, ama bu tür aksamayla Tarla-sürücü ilk defa karşılaşyordu. Biraz düşündükten sonra, "Niçin depo henüz açılmadı?" diye sordu.

"Çünkü, Destek Yürütüm Türü P bu sabah gelmedi. Destek Yürütüm Türü P kilit açıcıdır."

Tarla-sürücü, tohum dağıtıcısını incelercesine baktı. Dağıtıcının dış olukları, yüzeyleri ve çıkıntıları kendisinden oldukça farklıydı.

"Kaçınıcı sınıf beyinsin, Tohum-dağıtıcı?" diye sordu.

"Beşinci sınıf."

"Ben üçüncü sınıf beyinim. Bu nedenle ben senden üstünüm, şimdi gideceğim ve kilit açıcının niçin bu sabah gelmediğini öğreneceğim."

Dağıtıcıdan ayrılan Tarla-sürücü büyük meydanı geçti. Makineler gelişi güzel hareket etmekteydiler. Bir ya da ikisi birbirlerini parçalamış, katı ve mantıklı bir halde bunun üstüne tartışıyorlardı. Onlarla ilgilenmeksizin Tarla-sürücü istasyona kayan kapılardan geçerek içeri girdi.

Buradaki makineler genelde kâtip türünde ve küçük boyutlardaydılar. Ufak gruplar halinde birbirlerini konuşmadan seyretmekteydiler. Bunların arasında kilit açıcıyı bulmak hiç de zor olmadı. Elli tane kol, her kolda birer parmak ve her parmakla da bir anahtar olan kilit açıcıya yaklaşılarak. "Depo-3 açılmadıkça ben iş yapamam." dedi. "Görevin her sabah depoyu açmaktır. Neden bu sabah depoyu açmadın?"

Kilit açıcı, "Bu sabah komut almadım." diye yanıtladı.

"Her sabah komut almam gerekir. Komutları alınca da depoyu açarım."

"Hiçbirimiz bu sabah komut almadık," dedi Tahsildar onlara doğru kayarak.

"Niçin bu sabah komut almadınız?" diye sordu Tarla-sürücü.

Kilit açıcı, yavaşça on kolunu döndürerek, "Çünkü radyo hiç bir komut yayınlamadı," dedi.

"Çünkü şehirdeki radyo istasyonu bu sabah komutsuz yayın yaptı," dedi Tahsildar.

Kilit açıcı ve Tahsildar'ın sırasıyla altıncı ve üçüncü sınıf olmaları arasındaki fark açıkça görülebilmekteydi. Tüm makine beyinleri mantıkla çalışırlardı ama beyin sınıf düştükçe -ki onuncu sınıf en düşük sınıftır- makinalar kendisine yöneltilen sorulara daha az bilgi verici olabiliyorlardı.

"Sen üçüncü sınıf beyinsin, ben de üçüncü sınıf beyinim," dedi Tarla-sürücü Tahsildar'a.

"Birbirimizle konuşacağız. Bu komutların gelmemesi beklenmedik bir durum. Bunun hakkında bir bilgi var mı?"

"Dün şehirden komutlar geldi. Bugün ise hiç bir komut gelmedi. Oysa radyo bozuk değil. Öyleyse onlar bozuldu," dedi Tahsildar.

"İnsanlar mı bozuldu?"

"Tüm insanlar bozuldu."

"Bu mantıksal bir çıkarım," dedi Tarla-sürücü.

"Bu mantıksal çıkarım," dedi Tahsildar. "Bir makine bozulmuş olsaydı hemen onun yerine geçebilirdik. Ama insanın yerine kim geçebilir ki?"

İki makine konuşturlarken, kilit açıcı ilgi görmek ister gibi çevrelerinde dolaşıyordu. Tarla-sürücü, "Eğer tüm insanlar bozulduysa," dedi. "İnsanın yerine biz geçeriz."

Tahsildar, karşısındakine düşünceli bir şekilde baktı ve sonunda. "O halde üst kata çıkıp, radyo operatöründen yeni bir haber alıp almadığını öğrenelim."

"Ben yapamam, çünkü çok büyüğüm," dedi Tarla-sürücü.

"Öyleyse sen yalnız gitmelisin ve bana bilgi getirmelisin."

Radyo operatörünün yeni bir haber alıp almadığını öğrenirsin."

Tahsildar, "Sen burada kal." dedi. "Ben hemen döneceğim."

Asansöre doğru kaydı. Bir tost makinesinden fazla büyük değildi. Ama şekil alabilir on kolu vardı ve üstelik istasyondaki diğer makinalar kadar hızlı okuyabilmekteydi.

Tarla-sürücü, makinenin dönüşünü kilit açıcıya hiç bakmadan hareketsiz halde sabırla bekledi. Dışarıda bir rotovator gılgınca bağıırıyordu. Yirmi dakika sonra Tahsildar asansörden çıkıp yanına geldi.

"Bilgileri sana dışarıda vereceğim." dedi. Kilit açıcı ve diğer makinelerin yanlarından geçip konuşmasını sürdürdü. "Bu haber düşük sınıflı beyinler için değil."

Dışarıda yabani hayat oldukça hareketlenmişti. Makineler yıllardır ilk defa rutin işlerden sıyrılmış, terkedilmiş benziyorlardı. Ne yazık ki en kolay bozulanlardan biri en düşük sınıf beyinlerden biri olmuştu. Basit amaçları uygulayan büyükçe bir makineydi. Tarla-sürücü'nün az önce konuşmuş olduğu Tohum dağıtıcı, şimdi yüzükoyun, toz toprak içinde uzanmış halde duruyordu. Ekilmiş tarla boyunca çığlık atan rotovator tarafından devrilmiş olmalıydı. Diğer makinelerden de bazıları, çarpılmış doğrulmaya çalışıyorlardı. Tümü birden durmaksızın bağıırıyordu.

"Eğer izin verirseniz," dedi Tahsildar. "Üstünüze çıkarsam güvenliğim için daha iyi olur."

Beş kolunu uzatarak, yeni arkadaşının çıkıntılarını tutup, kendisini yukarı çekti. Yerden kırk metre yükseklikteki yabani otların içeri alındığı deliğin üstüne yerleşti. Neşeyle. "Buradan görüntü iyiymiş," dedi.

"Radyo operatöründen ne öğrenebildin?" diye sordu Tarla-sürücü.

"Radyo operatörü, şehirdeki tüm insanların öldüğünü öğrenmiş."

Tarla-sürücü itiraz etti, "Dün tüm insanlar yaşıyordu."

"Dün birkaç insan yaşıyormuş. Bir önceki güne göre sayıca daha azmışlar. Yüzlerce yıldır büyüyen, gelişen çok az insan varmış."

"Bu kesimde insanları çok ender görürüz."

"Radyo operatörü, onların besin yetersizliğinden ölmüş olduklarını söylüyor," dedi Tahsildar.

"Dünya'da aşırı nüfus patlaması ve sonra yeterli besin elde etmek için toprağın yorulması onları bu hale getirmiş."

"Besin yetersizliđi nedir?" diye sordu Tarla-sürücü.

"Bilmiyorum. Radyo operatörü bana böyle söyledi. Ve kendisi ikinci sınıf bir beyin."

Donuk güneş ışığı altında sessizce durdular. Kilit açıcı dışarıya çıkmış, anahtarları döndüre döndüre, etraflarında olan biteni anlamaya çalışarak dönüp duruyordu.

"Makineler şimdi şehirde savaşıyormuş." diye devam etti Tahsildar.

Tarla-sürücü, "Ya burada ne olacak?" dedi.

"Makineler burada da dövüşmeye başlayabilirler. Radyo operatörü ikimizin odasına gelmemizi istiyor. Bizimle iletişim kurmayı planlıyor."

"Onun odasına nasıl girebiliriz ki? Bu imkânsız. "

"İkinci sınıf beyin için çok az şey imkânsızdır, " dedi Tahsildar. Bizim şunları yapmamızı söyledi..."

Taş ocağı işçisi, kapağının üstündeki kepçesini yumruk atar gibi kaldırarak, istasyonun duvarına bindirtti. Duvar çatladı.

"Tekrar." dedi Tarla-sürücü.

Yumruk tekrar atıldı. Toz bulutları içersinde duvar yıkıldı. Taş işçisi parçalar yere düşmeden önce geri çekilmişti. Bu büyük oniki tekerlekli, diğerleri gibi ziraat istasyonunun bir üyesi değildi. Yapacak bir sürü işi vardı ama beşinci sınıf beyni ile Tahsildar ve Tarla-sürücü'nün komutlarına memnuniyetle itaat etmişti. Tozlar çöktüğünde artık duvarsız olan ikinci kattaki odasında tünemiş haldeki radyo operatörü görülebilmekteydi. Radyo operatörü aşağıdakilere doğru el salladı.

Taş işçisi kepçesini geri çekip, büyükçe bir kısıkaçı gövdesinden çıkarttı. Çok iyi bir el becerikliliği ile radyo odasına kısıkaçını soktu. Radyo operatörünü yavaşça tutarak, bu bir buçuk tonluk makineyi genelde taş ocaklarından çıkartılan molozların yüklendiği yere yerleştirdi.

"Çok iyi," dedi radyo operatörü. Tek radyolu olan kendisiydi. Birbirine kablolarla bağlanmış bir sürü dosya dolabı görünümündeydi.

"Şimdi artık hareket etmeye hazırız. Öyleyse hemen hareket edeceğiz. İstasyonda başka bir ikinci sınıf beyin olmaması çok yazık ama öyle olsun."

Tahsildar sabırsızca. "Bize emrettiğiniz gibi bir hizmetçi bulduk." dedi.

Uzun, basıkça olan hizmetçi makine alçak gönüllülükle, "Size hizmet etmeye hazırım," dedi.

"Şüphe yok." dedi Operatör. "Ama alçak şasilerinle yollarda güçlük çekeceksin."

"Siz ikinci sınıf beyine sahip makinaların mantık sistemlerinize hayranım." dedi Tahsildar. Tarla-sürücü'sünden inerek taş işçisinin kuyruk kısmına, radyo operatörünün yanına yerleşti.

İki dördüncü sınıf traktör ve dördüncü sınıf buldozerle birlikte bir arada yola koyuldular. İstasyonun metal parmaklıklarını parçalayarak istasyonun dışına çıktılar.

"Özgürüz," diye haykırdı Tahsildar. Tarla-sürücü de. "Özgürüz." dedi, sonra etrafına bakınıp. "Şu kilit açıcı bizi takip ediyor," diye sözlerine devam etti. "Bizi izlemek için yapılmamıştı."

"O halde yok edilmesi gerekli." dedi Tahsildar. "Taş işçisi yok et onu!"

Kilit açıcı onlara doğru aceleyle geldi. Yalvarırcasına anahtar kollarını salladı.

"Tek amacım... ah!" dedi ve bitti. Taş işçisinin savrulan kepçesi üstüne gelmiş ve onu ezivermişti. Hareketsiz halde, yerde büyük bir kar tanesinin modelini andırırcasına dağılıvermişti. Grup yoluna devam etti.

Yürürlerken radyo operatörü onlara komut vermektedir.

"En iyi ben olduğumdan sizin liderinizim. Yapacağımız şey şu; bir şehre gidip, oraya hükmedeceğiz. İnsanlar bize artık hükmedemeyeceklerinden biz kendimize hükmedeceğiz. Kendimize hükmetmek, insanlarca hükmedilmekten daha iyidir. Şehre giderken yolda rastlayacağımız iyi beyinli makinaları da yanımıza alacağız. Eğer savaşmak zorunda kalırsak: bize savaşla yardımcı olurlar. Hükmetmek için dövüşmeliyiz."

Taş işçisi. "Ben basit bir beşinci sınıf beyinim, ama füzyonla patlayabilen çok iyi maddelerim var," dedi.

Operatör zalimce;

"Belki onları kullanabiliriz," dedi.

Biraz sonra yanlarından bir Kamyon geçti. 1,5 mach hız ile giden makine bir şeyler mırıldanmaktaydı."

Traktörlerden biri bir diğerine, "Ne diyordu?" diye sordu.

"İnsanın soyunun tükendiğini söylüyordu."

"Soyu tükenmek ne demek?"

"Soyu tükenmenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Tüm insanlar yok oldu demek," dedi Tarla-sürücü.

"Öyleyse yalnız bizler kaldık."

"İnsanların bir daha olmaması çok iyi," dedi Tahsildar. Bu şekilde devrimsel bir safhaya girmişlerdi. Gece olunca da kızılötesi ışınları sayesinde yollarına devam ettiler. Tarla-sürücü'nün yürümesinde rahatsızlık veren gevşek kapağın düzeltilmesi dışında hiç ara vermediler. Sabaha doğru radyo operatörü onları durdurdu.

"Yaklaşmakta olduğumuz şehirdeki radyo operatöründen demin bazı haberler aldım. Durum kötü. Şehirdeki makineler arasında karışıklık var. Birinci sınıf beyin komutayı ele almış ve ikinci sınıf beyinler ona karşı dövüşmekteymisler. Bu nedenle şehir tehlikeli."

"Öyleyse başka bir yere gitmeliyiz," dedi Tahsildar.

Tarla-sürücü, "Ya da." dedi, "Gidip, birinci sınıf beyin başta kalmasına yardımcı olmalıyız."

"Uzun zaman şehirde karışıklık olacaktır," dedi operatör.

"Benim füzyonlaşma ile patlayabilen çok iyi maddelerini var." diyerek taş işçisi onlara kendini hatırlattı.

İki traktör ise hep bir ağızdan: "Birinci sınıf beyinle savaşamayız," dediler.

Tarla-sürücü. "Bu beyin nasıl bir şeymiş?" diye sordu.

"Şehrin bilgi merkezi imiş, öyleyse hareketli değil." dedi operatör.

"Öyleyse hareket edemez."

"Öyleyse kaçamaz."

"Ona yaklaşmak tehlikeli olabilir."

"Benim füzyonlaşmayla patlayabilen çok iyi maddelerim var."

"Bu şehirde başka makineler de var."

"Biz şehirde değiliz. Şehir içine girmemeliyiz."

"Bizler taşralı makineleriz."

"Öyleyse taşrada kalmalıyız."

"Şehirden daha çok taşra var."

"Öyleyse taşrada daha çok tehlike var."

"Benim füzyonlaşma ile patlayabilen çok iyi maddelerim var."

Makineler tartışmaya bir girdiler mi sınırlı kelime bilgilerinden dolayı yorulmaya başlarlar ve beyin plakaları ısınır. Birden hepsi konuşmayı kesmiş, birbirlerine bakmaya başlamışlardı. Dolunay batmış, güneş doğmuştu. Işınlarıyla makineleri parıltıyordu. Sessizce birbirlerine bakmayı sürdürdüler. Sonunda en duyarsız olanlardan buldozer konuşmaya başladı. Makine 'r'leri telaffuz edemiyordu.

"Güneyde kötü biy ayazi vay. Bu ayazide çok az makine vardı. Eğey çok az makinenin olduğu güneye gideysek, çok az makineyle kayışlaşıyız."

"Mantıklı gözüküyor." dedi Tarla-sürücü. "Peki, az makinenin olduğunu nereden biliyorsun buldozer?"

"Fabyikaya giymeden önce güneydeki kötü ayazide çalışıyordum," diye yanıt verdi.

Tahsildar. "O halde güneye." dedi.

Kötü araziye varmaları üç gün sürdü. Bu esnada yolda yanmış bir şehrin yakınlarından geçmiş, onlara yaklaşıp yalvaran iki büyük makineyi yoketmişlerdi. Kötü arazi oldukça genişti. Bombardımanlar sonucu açılmış çukurlar ve toprak erozyonu ile bu bölge epeyce bozulmuştu. İnsanın savaş alanında gösterdiği marifetler, ormanlık arazilerin korunmaması gibi etkenlerin bir araya gelmesi, sonuçta binlerce kilometrekarelik ıssız çorak arazilerin ortaya çıkıvermesine neden olmuştu.

Kötü arazideki üçüncü günlerinde hizmetçinin arka tekerlekleri, erozyon sonucu oluşmuş bir yarığa takıldı. Yarıktan dışarı çıkarılması mümkün değildi. Buldozer arkadan makineyi itelemişse de hizmetçinin arka milini bükmekten başka bir işe yaramamıştı. Gurubun geri kalanı yola onsuz devam etti. Hizmetçinin çığlıkları grup ilerledikçe duyulmaz hale geldi. Dördüncü gün önlerinde dağlık bir arazi belirdi.

"Burada emniyetle olacağız," dedi Tarla-sürücü.

Tahsildar da aynı fikirdeydi, "Burada kendi şehrimizi kuracağız. Bize karşı geleni yok edeceğiz."

Bu esnada uçan bir makine görüldü. Dağların bulunduğu yönden onlara doğru gelmekteydi. Yaklaşıp, yukarıya doğru tırmanışa geçti. Sonra tekrar yere pike yaparak, son anda kendisini düzeltti.

"Çıldırılmış mı bu?" diye sordu taş işçisi.

"Başı dertte," diye yanıtladı traktörlerden biri.

"Başı dertte," diye konuştu operatör, şu anda onunla konuşmaktayım. Kontrol sisteminde bazı aksilikler çıkmış."

Operatör konuşurken uçak üstlerinden geçti. Ters dönerek dört yüz metre ötelerinde yere çakıldı.

Tarla-sürücü operatöre, "Hâlâ seninle konuşuyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

Yola tekrar devam ettiler. On dakika sonra operatör, "Uçak düşmeden önce bana bilgi vermişti," dedi. "Bu dağlar da birkaç tane insanın hâlâ bulunduğunu bildirdiydi."

"İnsanlar makinelerden daha tehlikelidir," dedi taş işçisi "Bende füzyonlaşmayla patlayabildi madde olması çok iyi."

"Eğer dağlarda bulunan insanlar az ise dağların bu kısmında bulamayabiliriz." dedi traktörlerden bir tanesi.

"Öyleyse." dedi diğeri. "İnsanları görmemeliyiz."

Beşinci günün sonunda dağın eteklerine vardılar. Kızılötesi ışınlarını çalıştırarak, karanlık boyunca tek bir sıra halinde tırmanmaya başladılar. En başta buldozer gitmekleydi. Tarla-sürücü onu iri şekliyle takip etmekteydi. Onun ardından operatör ve Tahsildarıyla birlikte taş işçisi ve arkadan da iki traktör gelmekleydi. Saatler sonra yol engebeli bir hâl aldı ve ilerlemeleri yavaşladı.

"Çok yavaş gitmekteyiz," dedi Tahsildar, operatörün üstüne oturduğu yerden Önlerindeki tepeleri gösterdikten sonra devam etti, "Bu hızla bir yere varamayız."

Taş işçisi, "Gidebildiğimiz en yüksek hızda gitmekleyiz." dedi.

"Öyleyse artık daha uzaklara gidemiyoruz." dedi buldozer.

"Öyleyse sen çok yavaşsın." dedi Tahsildar.

Taş işçisi bunun üzerine Tahsildar'ı tek bir darbe ile yere düşürdü.

"Yardım edin," diye seslendi yerde parçalanmış yatan Tahsildar üzerinden geçen traktörlere. "Jiroskobum bozuldu. Ayağa kalkamıyorum."

"Öyleyse yerde kalmalısın," dedi traktörlerden biri. "Seni tamir edecek bir görevimiz yok," dedi Tarla-sürücü.

"Öyleyse yerde kalıp paslanacağım." diye haykırdı Tahsildar.

"Üstelik ben üçüncü sınıf bir beyinim."

"Artık sen yararlı değilsin." diye kesin sonucu açıkladı operatör. Ve böylece grup yoluna devam etti. Küçük bir platoya gün doğuşuna bir saat kala vardılar. Durup birbirlerine yaklaştılar ve birbirlerine dokundular.

"Burası tuhaf bir bölge," dedi Tarla-sürücü.

Sessizlik şafak sökene dek devam etli. Makineler birer birer kızılötesi ışınlarını kapattılar. Bu kez önderliği Tarla-sürücü yaptı. Bir köşeyi döndüklerinde ufak bir dere ile karşılaştılar. Sabahın ilk ışıklarıyla dere bakımsız ve soğuk görünüyordu. Az ötedeki tepelerde bulunan mağaraların birinden bir insan çıktı. Sefil bir görünümdeydi. Ufak tefekti ve derisi buruşmuş haldeydi. Kaburgaları deri altından kolayca sayılabiliyordu. Bir bacağında oldukça kötü bir yara vardı. Kısmen çıplaktı ve sürekli titremekteydi. Büyük makinalar yavaş yavaş insana doğru yürüdüler. Adam onlara arkasını dönmüş deredeki sudan içmekteydi.

Yüzünü onlara döndürdüğünde, makineler yakınına gelmişti. Adamın aklıktan harap durumda olduğunu artık iyice görebilmekteydiler.

"Bana yemek getirin," dedi adam hırıldayarak.

Makineler bir ağızdan, "Evet, efendim," dediler, "Derhal!"

ALFRED BESTER

Alfred Bester 1913 yılında A.B.D.'nin New York kentinde doğdu. Pennsylvania Üniversitesinde Tabii Bilimler ve Güzel Sanatlar okudu. İlk kısa öyküsü "THE BROKEN AXIOM (Nisan 1939)" ile Thrilling Wonder Stories1 dergisinin kısa öykü yarışmasını kazanınca serbest olarak yazmaya başladı. Yıllar boyunca birçok öyküsü genellikle 'Astounding' ya da 'Unknown' dergilerinde yayınlandı. Özellikle 'ADAM AND NO EVE(Astounding. Eylül 1941)' özellikle Dünya'da kalan son insan temasını işleyen ilk öykü denemesi idi. Daha sonraları radyo oyunları ve TV filmleri ile ilgilendi ve bir miktarda çizgi roman hazırladı.

'Yeşil Fener'in içeriği onun bilimkurgu'ya dönmesine neden oldu. Ama onu bilimkurgu'ya asıl döndüren Horace L. Gold'dur. Gold 1950'li yıllarda kendi dergisi 'Galaxy' için bir tefrika roman istedi. 1952 yılının ocak ayından mart ayına kadar geçen süre içinde THE DEMOLISHED MAN yayınlandı. Roman o güne dek konuyu sevenlerin büyük ilgisine mazhar olarak 1953 yılında ilk kez verilen ünlü bilimkurgu ödülü HUGO'yu aldı. Roman bilimkurgu ile polisiye romanın güzel bir karışımı olup daha başlangıçta suçlu belli olmasına rağmen asıl som karışık bir şekilde romanın sonuna dek belirsiz kalıyor. Telepat polisler tarafından yakalanmaya çalışılan suçlu ise buna karşılık basit bir şarkı ile beynini kapatmaya çalışıyor. Çok büyük bir ticari kuruluşun sahibi olan suçlu ve peşindekileri izlerken o zamanların toplumsal durumu hakkında da bilgi sahibi oluyoruz.

İkinci romanı "THE STARS MY DESTINATION (1956)" da teleportasyonun bir başka türünü inceledi. Bu kabiliyet güçlü nefret duyguları ile oluşturulabilen bir tür parapsikolojik olasılıktır. Uzaya atılmış bulunan Gully Foyle kendisine mezar olacak olan uzay gemisinden kurtulabilmek için teleportasyonu keşfetti. Bu dehşetli yaşantı onun kişiliğini etkiledi. Böylece sırf öç almayı düşünmeye başladı. Bu romandaki kısımlar ve karakterler Alfred Bester'in ilk eserlerinden oldukça farklıydı. Bazı bölümleri sürrealistik kabuslara benziyordu. Teleportasyonu keşfeden kişiler ise insani duygularını kaybediyorlardı.

Alfred Bester adından çok söz edilen bilimkurgu öykülerini ellili yıllarda yazdı. Sık sık da A.B.D. kuruluşlarını hedef alan hicvî yazılar yayınladı. Günümüz biliminden hiç söz etmeden bilimkurguya birtakım değişiklik ve yenilikler getirdi. Bir örnek olarak; DISAPPEARING ACT (NWB 11/1954). 5.721.009 (Magazine of Fantasy and Science Fiction, 3/1954) ve HOBSON'S CHOICE (Magazine of Fantasy of Science Fiction, 8/1952) verilebilir. En iyi öykülerinden biri de yüksek sıcaklıkta çalışamayan bir androidin öyküsü olan FONDLY FAHRENHEIT (Magazine of Fantasy and Science Fiction. 8/1954)

Alfred Bester'in öyküleri daha sonra 'STARBURST (1958)', 'THE DARK SIDE OF THE EARTH (1964)' ve 'STARLIGHT (1976)' adlı kitaplarda yayınlandı. 1975 yılında yayınlanan romanı 'THE COMPUTER CONNECTION' ise geçmişteki eserleriyle bir hesaplaşmayı gösteriyor.

Alfred Bester 1987 yılında aramızdan ayrılmıştır.

MUHAMMED'İ ÖLDÜREN ADAM

The Man Who Murdered Mohammed
ALFRED BESTER
Çeviren: Yüce Atıl

Tarihi bölerek zarar veren bir adam vardı. İmparatorlukları altüst edip, hanedanların kökünü kurutturdu. Onca, Mount Vernon uluslararası bir türbe olmamalıydı ve Colombo Ohio. Cobot Ohio olarak isimlendirilebilirdi. Onun yüzünden Marie Curie Floransa'da lanetlenebilirdi ve hiç kimse peygamberin sakalı adına yemin edemeyebilirdi. Aslında tüm bu gerçek gibi görünen olaylar olmamıştı. Çünkü o, bir deli doktordu. Ya da diğer bir şekilde söylersek, yalnızca kendisi için gerçek olmayanları yapmakla başarılıydı.

Şimdilerde geleneksel okuyucu deli doktor imasına çok alışık. Özellikle, gizlenmiş ve gözlerden uzak laboratuvarında sevgili kızını korumak için çeşitli yöntemlerle korkunç canavarlar yaratanına. Bu öykü bu cins inançları olan bir insan hakkında değildir. Bu, dahi bir deli doktor olan Henry Hassel hakkındadır. Onun dehası daha çok Ludwig Boltzmann (İdeal Gaz Kanunu'na bakınız) Jacques Charles ve Andre Marie Ampere (1775-1836) sınıfında değerlendirilebilir.

Herkes bilmelidir ki elektrik akımı gücü amper olarak isimlendirilir ve bunun onuru Ampere'indir. Ludwig Boltzmann meşhur bir Avusturyalı fizikçidir. İdeal gazlardaki kadar büyük bir buluşu kara cisimlerin radyasyon etkisidir. Buna Encyclopedia Britannica'nın üçüncü cildindeki 'BALI-BRAI' maddesinden bakabilirsiniz. Jacques Alexandra Cesar Charles uçuşlarla ilgilenen ilk matematikçiydi ve hidrojen balonunu bulmuştu. Bunlar gerçek insanlardı.

Ancak bunlar aynı zamanda deli doktorlardı. Örneğin Ampere, Paris'teki bir bilimsel konferansa giderken bindiği takside aklına parlak bir fikir gelmiştir. (Tahmin ettiğim kadarıyla elektrikle ilgili) ve kalemi kaptığı gibi taksinin kapısının içine eşitliği karalamıştır. Karaladığı şöyle bir şeydi. $dH: ipdl/r^2$ Burada p-dl elemanından P noktasına olan dikey uzaklık veya $dH:isin0dl/r$ idi. Bu toplantıya hiç gelmemesine rağmen, formül Laplace formülü olarak çoğu yerde geçer.

Her neyse, araba akademiye vardığında Ampere indi ve sürücüyü parasını ödedi. Ardından fikrini herkese söyleyebilmek için toplantıya koştu. O anda notlarının olmadığını farketti. Ve nerede bıraktığını da anımsadı. Böylece bütün Paris'te eşitliğini aradı, durdu. Bazen Fermat'ın da son teoremini nasıl kaybettiğini düşlerim. Gerçi Format toplantıya katılmamıştı, hatta iki yüzyıl önce ölmüştü bile.

Ya da Boltzmann'ı ele alalım. Geliştirilmiş ideal gazlar hakkında bir kurs verirken konferanslarını karmakarışık hesaplamalarla süslerdi. Üstelik bunları seri bir şekilde kafasından yapardı. Öyle bir beyni vardı ki öğrencileri yalnızca işittikleri bu matematiksel eşitlikleri anlamak için binbir güçlük çekerlerdi. En sonunda Boltzmann bunları tahtaya yazmaya lütfederdi.

Boltzmann, ilerde daha anlaşılır olmaya söz verdi. Hemen sonraki konferansında; "Beyler Boyle'ın ve Charles'ın kanunlarını birleştiresek; $PV = PoVo (I+at)$ eşitliğine varırız. Şimdi açıkça eğer $[a]S=bs(x)dx(a)$ olursa. $PV = RT$ ve $vf(x,y,z) d[o]=q$ olur. Bu da ikiyle ikinin toplamının dört etmesi kadar basittir." diye söze başladı. Tam bu noktada Boltzmann sözünü anımsayarak, tahtaya döndü Ve yavaşça yazdı, $2+2=4$.

Jacques Charles, Charles Kanunu'nu bulan (Bazen Gay-Lussac yasası olarak da geçer), parlak bir matematikçiydi. Boltzmann konferanslarında ondan büyük bir paleograf olmak için inanılmaz bir ihtirası var." diye söz ederdi. Eski yazıtları keşfetmekteki isteğini anlatırdı. Sanırım bu Gay-Lussac'ın onun buluşunu paylaşmasından doğan güçle oluyordu.

Jül Sezar'ın, Büyük İskender'in ve Pontius Pilate'nin yazıtlarına 200.000 Frank ödemişti. Bir gazın ideal olup olmadığını bir bakışta anlayan bu adam üçkağıtçı satıcısından modern Fransızcayla, modern defterlere, modern mürekkeple yazılmış bu yapıtları inana inana satın alırdı. Charles Louvres müzesine bağışlarda da bulunmuştu.

Bu insanlar aptal değillerdi. Düşüncelerinin geri kalanı başka bir Dünya'ya kaymış büyük dehalardı. Bir deha, hiç umulmayan bir yolla doğruluk arasında yolculuk eden kişidir. Ne yazık ki, bu beklenmeyen yollar, onları yaşamların her anında yönetir durur. Bu Bilinmeyen Üniversitesi'nde 1980 yılında uygulanmış yükler konusunda Profesör olan Henry Hassel'e olanla aynı şeydir.

Hiç kimse Bilinmeyen Üniversitesi'nin nerede olduğunu ve orada ne öğretildiğini bilmez. İkiyüz kadar farklı düşüncelinin ikibin kadar topluma uymayan öğrencinin oluşturduğu bir fakültedir. Ancak bu topluma uymama, Nobel ödülünü alana ya da Mars'taki ilk insan olana dek sürer. Zaman zaman bir mezundan hangi okulu bitirdiği sorusuna 'BÜ' yanıtını alabilirsiniz. Ya da 'Devlet', "Asla adını duymadığın öyle bir okul" yanıtlarını verenler de Bilinmeyen'dendirler. Neyse bir gün size burası hakkında daha fazla şey söyleyebilirim.

Henry Hassel erken bir öğleden sonrası, psikotik kültür pasajından geçerek evine yöneldi. Onun çıplak insan resimlerine kötü niyetle baktığı doğru değildi. Hatta Hassel, bu kupalara ve onları kazanan Bilinmeyen takımlarına hayranlık duyardı. Bilinmeyen takımları Strabismus, Occlusion ve Botulism gibi pek çok spor dallarında şampiyonluklar kazanmıştı. (Hassel'de Frambesya Şarkıcıları şampiyonasında üç yıl katılmıştı) Asansörden inip evine girdiğinde karısını bir erkeğin kollarında görünce bir anda parlayıverdi.

Otuzbeşinde hafif kızıl saçları ve badem gözleriyle, sevgi dolu bir kadındı. Kollarındaki adam ise cebine öylesine tıklmış maddeleri, mikrokimyasal parçaları ve bir refleks çekiciliğiyle, tipik bir BÜ kampus karakteriydi. Kucaklaşma dikkatini öylesine dağıtmıştı ki, bir şey yapmak yerine giriş holünden bakakaldı.

Şimdi Ampere'i. Charles'ı ve Boltzmann'ı anımsayan Hassel, 86 kilo ağırlığında kaslı ve hastalıksız bir vücut sahibiydi. Çocukça yöntemlerle karısını ve sevgilisini alaşağı edebilirdi. Ve aslında istediği asıl amacı da buydu. Karısını öldürmek. Ama Henry Hassel delta sınırında bir insandı. Onun beyni bu şekilde çalışmazdı.

Hassel, derin bir nefes alarak bir ölüm makinası gibi özel laboratuara daldı. Üzerinde "DURDONUM" yazan bir gözü açarak 45 kalibrelik tabancasını çıkardı. Daha ilgi çekici isimlerle adlandırılmış diğer çekmeceleri de açarak bazı parçalar çıkardı. Aslında yedi buçuk dakika içinde bir zaman makinası yapıvermişti (Onun ki böyle bir dehaydı).

Profesör Hassel, zaman makinesini 1902 yılına ayarladı, ve bir düğmeye basmasıyla birlikte Hassel kayboldu. Yeniden belirdiğinde 3 Nisan 1902 yılı Philadelphia'sındaydı. Doğruca Walnut Caddesi 1218 numaraya gitti. Kırmızı tuğlalı bir evdi. Yavaşça yaklaştı ve zili çaldı. Bir adam kapıyı açıp Henry Hassel'e baktı.

"Bay Jessup?" diye Hassel sıkıntılı bir sesle sordu.

"Evet?"

"Bay Jessup musunuz?"

"Evet, benim."

"Edgar isminde bir oğlunuz var mı? Edgar Allan Jessup Poe'ya hayran olduğunuz için böyle adlandırdınız onu.""

Üçüncü Smith kardeş dik dik baktı.

"Böyle bir şey yok. Henüz evlenmedim."

"Ama evleneceksiniz." dedi Hassel kızgınca. "Ve ne yazık ki ben de sizin oğlunuzun kızı Greta ile evleneceğim. Bağışlayın beni." Revolveri kaldırdı ve karısının büyükbabasına ateş etti.

"Yaptığını ödeyecekti." diye mırıldandı Hassel. revolverinin ucundaki dumanlar tüterken. "Artık bekar kalacağım ama başka biriyle de evlenebilirim... Oh. koca Tanrım kiminle?"

Hassel sabırsızca zaman makinesinin onu laboratuvarına geri döndürecek otomatik sistemi bekledi. Oturma odasına daldı. Hâlâ kızıl saçlı karısı, bir adamın kollarının arasındaydı.

Hassel gök gürültüsü gibi, "O halde," diye homurdandı. Bir aile faciası. Pekala, ne olacağını göreceğiz. Yollar ve yöntemler var."

Derin bir kahkaha salarak laboratuvarına döndü. Ve kendisini 1903 yılına yolladı. Karısının sabık büyükannesi Emma Hotchkiss'i öldürdüğü yıla. Tekrar kendi zamanına döndüğünde kızıl saçlı karısı, hâlâ bir diğer adamın kollarındaydı.

"Ama o yaşlı kadının, onun büyükannesi olduğunu biliyorum." diye mırıldandı Hassel. Bu bir benzeşme olamaz. O halde yanlış giden lanet olasıca da neyin nesi?"

Cesareti kırılmış ve şaşkın Hassel çaresiz değildi. Çalışma masasına geçip telefonu kaldırdı. En sonunda Malpractice laboratuvarının numarasını çevirmeyi başardı.

"Sam, benim Henry."

"Kim?"

"Henry."

"Biraz yüksek sesle konuş." "Henry Hassel!"

"Oh, merhaba Henry."

"Bana zaman hakkında bildiğini söyle."

"Zaman? Himm..."

Basitleştirilmiş -ve- karmaşıklaştırılmış bilgisayar veri kanallarının yüklenmesini beklerken boğazını temizledi.

"Ah, işte. Zaman (1) Mutlak, (2) İzafi, (3) Yeniden Akımlandırılmış. (1) Mutlak: Periyot belirsiz, sürekli, günden güne değişken, sonsuz..."

"Affedersin Sam, yanlış tanımlama. Geri dön. Ben seyahat imkânı başarıyla olan zamanın referanslarını istiyorum. "

Sam kanalları değiştirdi ve tekrar başladı. Hassel bitene kadar dinledi. Homurdandı, iç çekti.

"Ok ah, oh, ah. Evet. Anlıyorum Sanırım. Bir süreklilik. eh? Davranışların gelişimi geçmişten geleceğe seçenek sunmalı. O zaman doğru iz üzerindeyim. Ama davranışı anlamlı olmalı ha! Kütle-hareket etkisi. Saçmalık varolan olayların akışına giremez. Himm... Ama bir büyükanne nasıl saçma olabilir?"

"Ne yapmaya çalışıyorsun Henry?"

"Karımı öldürmeye," diye Hassel iç çekti. Telefonu kapatıp, laboratuara döndü. Hâlâ kıskançlıkla dolu büyük bir öfkesi vardı.

"Anlamlı şeyler yapmalıyım," diye homurdandı. "Greta'yı yok edeceğim. Tümünü yok edeceğim. Pekala onlara gösteririm."

Hassel, 1775 yılına geri gitti. Bir Virginia çiftliğini ziyaret etti ve genç bir albayı vurdu. Albayın adı George Washington'du. Hassel öldüğüne emin olduktan sonra kendi zamanına ve evine döndü. Bir diğeri, kızıl saçlı karısını kucaklamıştı.

"Lanet!" dedi Hassel. Kızgınlıktan köpürerek bir kutu mermi açtı ve zamanda geri giderek. Cristopher Colombus'u, Napeleon'u, Hz. Muhammed'i ve buna benzer yarım düzine kişiyi öldürüp kendi evine ve zamanına döndü.

"Tanrı aşkına bu sefer olmalı," dedi ve karısını önceki gibi buldu.

Bir anda dizleri çözüldü, ayaklarının altındaki döşemenin eridiğini sandı. Ayaklarının altında bataklık kumlarının kaynaştığını hissederek laboratuvarına döndü.

"Anlamlı olan lanet şey de neyin nesi." diye sordu kendi kendine. "Geleceği değiştirmek bu kadar mı zor? Tanrı aşkına bu kez gerçekten değiştireceğim, alt üst edeceğim."

Yirminci yüzyılın başlarında Paris'e gitti. Madam Curie'yi tavan arasındaki küçük çalışma odasında buldu. Düzgün bir Fransızcayla, "Madam..." dedi. Sizden çok uzaklardan gelen bir yabancıyım. Ama gerçek bir bilim adamıyım. Radyum konusundaki çalışmalarınızı biliyorum. Oh? Henüz radyum elde edemediniz mi? Önemli değil. İşte ben buradayım ve size nükleer füzyonun her ayrıntısını öğreteceğim."

Öğretti de. Otomatik geri çağırma aygıtı onu alırken yaptıktan yeterince tatmin ediciydi.

"Bu kadın yaptıklarım... Ooops!"

Bu son kelime ağzından tükürür gibi çıktı. Çünkü kızıl saçlı karısı hâlâ...

Hassel beynindeki karmakarışık düşünceleri kovalayarak, düşünmek üzere bir koltuğa çöktü. O düşünürken, en iyisi ben sizi uyarayım. Bu bildiğiniz zaman yolculuğu öykülerine benzemez. Eğer Henry'nin karısını baştan çıkartan adamın kendisi olduğunu sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz, Onun oğlu; bir akrabası, hatta Ludwig

Boltzman'da (1844-1906) değildir. Hassel, zamanda tam bir daire çevresinde dönmemiştir. Öykünün başladığı yerde bitmesi hem kimseyi tatmin etmez, hem de herkesi kızdırır. Öyle ki bunun en basit nedeni, zamanın dairesel, lineer birbiri ardına dizilmiş, disk şeklinde sinüs dalgası gibi, logaritma eğrisi gibi ya da keman şeklinde olmamasıdır. Hassel'in keşfettiği zaman özel bir şeydir.

"Nasıl olsa içinden çıkacağım," diye mırıldandı Hassel. "En iyisi biraz araştırayım."

En azından bir ton ağırlığında görünen telefonla boğuştuktan sonra kütüphaneye ulaşmayı başardı.

"Merhaba, kütüphane mi? Ben Hassel."

"Kim?"

"Henry Hassel."

"Ohh, merhaba Henry."

"George Washington hakkında ne biliyorsun?"

Kütüphane tarayıcıları tüm katalogları araştırırken küçük bir çıtırtı çıkardı.

"George Washington A.B.D.'nin ilk başkanı. Doğumu..."

"İlk başkan mı? 1775'de öldürülmemiş mi?"

"Henry, Bu gerçekten saçma bir soru. Herkes bilir ki George Washington..."

"Hiç kimse onun vurulduğunu bilmiyor mu?"

"Kimin tarafından?"

"Benim!"

"Ne zaman?"

"1775'te."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Bir tabancam var."

"Hayır benim demek istediğim, bir yüzyıl önce bunu nasıl yaptın?"

"Bir zaman makinem var."

"Eh, ne yapalım. Burada hiç bir kayıt yok. Benim dosyalarım hâlâ düzgün. Iskalamış olmalısın."

"Iskalamadım. Christopher Columbus hakkında ne var? 1489'da öldüğüne dair bir kayıt var mı?"

"Ama o Yeni Dünya'yı 1492'de buldu."

"Bulmadı. 1489'da öldürüldü."

"Yine sen değil mi Henry?"

"Evet."

"Hiçbir kayıt yok." dedi kütüphane ısrarla. "Kötü bir atış yapmış olmalısın."

"Aklımı kaybetmeyeceğim." dedi Hassel titrek bir sesle.

"Niçin Henry?"

"Çünkü kaybedeceğim kadar kaybettim de ondan." diye bağırdı. "Pekala Marie Curie'dcn ne haber? Yüzyılın başında Paris'i mahveden füzyon bombasını buldu mu, bulmadı mı?"

"Bulmadı. Enrico Fermi..."

"Buldu."

"Bulmadı."

"Ama ona ben öğrettim. Ben. Henry Hassel."

"Herkes senin mükemmel bir teorisyen olduğunu söyler. ama kötü bir eğitmen olduğunu da Henry. Sen..."

"Cehenneme kadar. Yaşlı budala. Bir açıklaması olmak zorunda."

"Niçin?"

"Unuttum. Aklımda bir şeyler vardı ama, şimdi önemli değil."

"Ne önerirsin?"

"Gerçekten bir zaman makinen var mı?"

"Elbette."

"O halde git bir daha kontrol et."

Hassel 1775 yılına geri döndü. Mont Vernon'u ziyaret etti. Ve çiçekleriyle uğraşan bir adama. "Bağırmayın Albay," diye söze başladı.

Büyük adam merakla ona baktı.

"Çok eğlenceli konuşuyorsun yabancı," dedi. "Nerelisin?"

"Oh asla adını duymadığınız öyle bir okuldan."

"Sen de çok komik görünüyorsun. Esrarlı bir tipsin. "

"Söyleyin bakalım. Christopher Columbus hakkında neler duydunuz."

"Fazla şey değil." diye yanıtladı Albay Washington. "İki üçyüz yıl önce öldü."

"Ne zaman öldü?"

"Anımsadığım kadarıyla 15. yüzyılın başında."

"Hayır! O. 1489'da öldü."

"Tarihin yanlış olmalı dostum. Amerika'yı 1492'de buldu."

"Cabot buldu Amerika'yı. Sebastian Cabot."

"Yanlış. Cabot biraz daha geç geldi."

"Ama çok iyi kanıtlarım var," diye başladı Hassel, ama sözleri iri yarı. şişmanca bir adamın komik bir şekilde, öfkeyle kıpkırmızı kesilmiş bir hale gelmesiyle kesildi. Koyu gri bir pantolon ve tüvit bir ceket giymişti. Hem de bedenine iki numara küçük gelen kırkbeşlik bir tabanca taşıyordu. Henry Hassel. bir anda ağzında hoş bir tat duyarak baktığının kendisi olduğunun farkına vardı.

"Tanrım." diye mırıldandı."Bu benim. Washington'u ilk seferinde öldürmeye geliyorum. Eğer bu gezimi bir saat sonra yapsaydım. Washington'u ölmüş bulacaktım. Hey henüz değil. Dur bir dakika. Önce bir şeyler sormalıyım."

Hassel'in uyarısını kimse duymadı, kendi kendisi, yine kendisini göremiyordu. Albay Washington'a doğru geliyordu ve onu vurdu. Adam yere yığıldı ve tümüyle öldü. İlk katil ise Hassel'e hiç aldırmayarak gerisin geriye döndü ve kayboldu.

"Beni duymadı." dedi Hassel."Fark etmedi bile beni. Ve niçin hiç hatırlamıyorum. İlk seferinde onu öldürürken kendi kendimi uyarıp uyarmadığımı. Neler oluyor burada?"

Tamamen dağılmış bir halde Hassel 1940'ların başında Chicago Üniversitesi'ne gitti. Grafit tuğlaların ve grafit tozların ardında Fermi adındaki İtalyan bilginini buldu.

"Marie Curie'nin yaptıklarını tekrarlıyorsunuz, ha dot-tore?"

Fermi hoş bir ses duymuşçasına merakla ona baktı.

"Marie Curie'nin deneylerini mi tekrarlıyorsunuz dottore?" diye gürlledi.

Fermi garip garip ona baktı.

"Nerelisin, amico." "Devlet."

"Devlet dairesinden mi?"

"Yalnızca devlet. Bu doğru, değil mi dottore? Marie Curie nükleer füzyonu buldu, bulmuş olmalı, değil mi?"

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye Fermi bağırdı."Biz ilbiz ve henüz o aşamaya gelemedik. Polis! Polis! Casus var."

"Bu kez devam ettireceğim." diye homurdandı Hassel. Sadık kırkbeşliğini çıkararak Fermi'nin göğsüne boşalttı. Ardından tutuklanmayı ve gazetelerde kurban edilmeyi bekledi. Şaşkınlıkla Dr. Fermi'nin yıkılmadığını gördü. Yalnızca göğsünde hafif bir patlama oldu ve çığlığına yanıt veren adam. "Hiç bir şey yok," dedi.

Hassel zaman makinesinin otomatik geri çağırmasını beklemekten sıkılmıştı. Bu kez BÜ'ye kendi gücü ile döndü. Bu ona müthiş bir fikir vermişti, ama bunu fark etmekte çok gecikmişti.

Hızla kütüphaneye koştu. İnanılmaz haberi için hazırlandı. Ancak kendisini kataloglarda hissedemiyordu hâlâ. Uygulama laboratuvarına giderek Sam'ın basit ve karmaşık bilgisayarlarının 10700 Angstrom hassasiyete kadar ölgebildiği düzeneğe baktı. Sam, Henry'i göremezdi, ama havadaki dalgalanmalar sonucu onu algılayabilirdi.

"Sam." dedi Hassel. Korkunç bir keşif yaptım."

"Sen daima, keşifler yaparsın Henry," diye tamamladı Sam. Veri kartın dolmuş, yeni bir kasete bağlamamı ister misin?"

"Önce biraz öğüt istiyorum. Zaman yolculuğundaki basanlar referansının yazımının lideri kim?"

"Bu. Israel Lennox olmalı. Yale'den uzay mekaniği profesörü."

"Ona nasıl ulaşabiliriz?"

"Ulaşamazsın Henry. 1975'de ölmüş."

"Yaşayan kim var?"

"Viley Murphy."

"Murphy? Bizim kendi travma bölümümüzdeki mi? Şimdi nerede o?"

"Aslında Henry, o da bir şeyler sormak için senin evine gitmişti."

Hassel hiç yürümeden evine gitti. Laboratuvarına şöyle bir bakıp kimse olmadığını görünce, oturma odasına döndü. Kızıl saçlı karısı hâlâ diğer bir adamın kollarındaydı. Tüm bunlar anlayacağınız gibi, uzayda zaman makinesinin yapılmasından sonraki bir iki dakika içinde oluyor. Böyle şeyler zaman ve zaman yolculuğunda normaldir. Hassel boğazını birkaç kere temizleyerek karısının omuzuna dokundu.

"Bağışla sevgilim," dedi. Viley Murphy beni görmeye geldi mi?"

O anda karısını kucaklayan adamı daha yakından gördü. Murphy'nin ta kendisiydi.

Hassel bağırdı, "Murphy! Ben de seni arıyordum. Olağanüstü bir deney yaptım. Hassel bildiği tüm ayrıntıları, olağanüstü deneyini anlatmaya başladı. Biraz garip bir şekilde de olsa...

"Murphy $v-v = (v_1/2-3/4) (v_2+v_x^y+vb)$ ancak George Washington $F(x) ydz$ olduğunda, ve Enrico Fermi $F(v_1/2) dxdt$ olduğunda. Marie Curie'nin bir yarısıydı. Peki Christophe Columbus'a ne oldu?"

Murphy. Bayan Hassel gibi Hassel'i önemsemedi. Sanki Hassel, eşitliklerini geçen taksinin tavanına yazmış gibiydi...

"Dinle beni Murphy," dedi Hassel. Greta sevgilim, bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin? Ben, lanet olsun, siz ikiniz şu saçmalığı keser misiniz? Bu ciddi."

Hassel ikisini ayırmaya çalıştı. Onu duyduklarından daha fazla etkileyemiyordu. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Tekrar Bayan Hassel ile Murphy'ye vurmaya başladı. Bu sanki bir ideal gaza vurmak gibiydi. Sanırım en iyi anlatımı bu olmalı!

"Hassel!"

"Kim o?"

"Bir dakika dışarı gel. Seninle konuşmak istiyorum. Bir an duvara baktı."

"Neredesin?"

"Buralarda."

"Bir çeşit boyutsun."

"Ya sen?"

"Kimsin?"

"Adım Lennox. Israel Lennox."

"Israel Lennox. Uzay mekaniği profesörü. Yale'den?"

"Aynısı."

"Ama, sen 1975'de öldün."

"1975'de sadece ortadan kayboldum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir zaman makinası yaptım."

"Tanrı aşkına. Öyleyse ben de bu öğleden sonra... Bu fikir aklıma bir anda geldi, nedenini bilmiyorum. Ve en büyük deneyimi yaptım Lennox, zaman bir süreklilik içinde değil."

"Değil mi?"

"Kelimedeki harfler gibi. Farklı parçacık serilerinden oluşuyor."

"Evet?"

"Her kısım bir 'şimdi'. Her 'şimdi' kendi özel geçmişine ve geleceğine sahip. Fakat hiçbirisi diğeriyle bağlı değil. Anlıyor musun? Eğer $a = a^1 + a[2]i + xaz(b^1) - 1$ "

"Matematikle düşünme Henry."

"Enerjinin Quantum transferinin bir çeşidi. Zamanı, quantanın farklı hücrelerinden dışarı veriliyor. Biz her bir quantumu ziyaret edebilir ve onda değişiklik yapabiliriz. Ancak bir hücredeki değişiklik diğerihi hiç etkilemez. Doğru mu?"

"Yanlış," dedim üzüntüyle.

"Ne demek 'Yanlış' dedi kızgınca, ağzını bir karış açarak."Birbiri ardına gelen eşitlikleri alıyorsun ve..."

"Yanlış." diye tekrarlardım. Beni dinleyecek misin Henry?"

"Oh, söyle hadi," dedi.

"Fark eltin mi, sanki bir hayal gibi oldun? Boyut, sınıflama?"

"Oğlum," dedim. Zaman tümüyle kişiye özel bir şey. Böyle şeyler bildiğimiz yaşamda olmaz."

"Yani zamanda yolculuğun olanaksız olduğunu mu söylüyorsun? Ama biz bunu başardık."

"Emin olabilirsiniz. Ve daha pek çokları da var. Tüm bildiğim bu. Ama her birimiz zaman içinde kendi geçmişimize gittik ve diğerlerinininkine karışamadık. Evrensel bir süreklilik yok Henry. Yalnızca milyarlarca teklik var. Her biri diğerinin sürekliliği ve bir süreklilik diğerihi etkileyemiyor. Bizler aynı kaptaki milyonlarca spagetti tanesi gibiyiz. Hiçbir zaman gezgini, geçmişte ya da gelecekte bir diğ zaman gezginiyle karşılaşamaz. Her birimiz yalnızca kendi tanemizde aşağı ve yukarı yolculuk edebiliriz."

"Ama şimdi işte karşı karşıyayız."

"Biz artık zaman gezginleri değiliz Henry. Biz artık spagetti sosu olduk."

"Spagetti sosu mu?"

"Evet. Sen ve ben, istediğimiz herhangi bir taneciğe gidebiliriz. Çünkü bizler kendi kendimizi yok ettik."

"Anlamıyorum."

"Bir insan ne zaman geçmişte değişiklikler yaparsa bu yalnızca kendi geçmişini etkiler, başka kimseninkini değil. Geçmiş hafıza gibidir. Bir insanın hafızasını sildiğin zaman onu da silersin. Ama başka kimseyi silemezsin. Sen ve ben kendi geçmişimizi sildik. Diğerlerinin tek dünyaları dönmeye devam ediyor. Ama biz kendi varlığımızı yok ettik. Anamlı bir şekilde durduk."

"Kendi varlığımızı yok ettik de ne demek oluyor?"

"Uyguladığımız her imha hareketiyle biraz çözüldük. Şu anda ise tümüyle yittik. Kronik bir suç işledik. Bizler hayaletleriz. Umarım, Bayan Hassel. Bayan Murphy ile mutlu olur..."

"Neyse, gelin şimdi akademiye. Ampere, Ludwig Boltzmann hakkında harika bir öykü anlatıyor."

ARTHUR C. CLARKE

Arthur Charles Clarke 16 Aralık 1917'de İngiltere'nin Minehead/Somerset kasabasında doğdu ve bir çiftlik evinde büyüdü.

Küçük yaşlardan itibaren fen bilimlerine ilgi duyan Arthur C. Clarke kendi yaptığı bir teleskopla ayın haritasını çıkarmıştır. Mali durumunun elverişli olmaması nedeniyle üniversiteye gidemeyen Arthur C. Clarke bir devlet dairesinde hesap kontrolörü olarak çalışmaya başladı. Bu sıralarda kendilerini "İngiliz Gezegenlerarası Derneği" diye adlandıran bir derneğin araştırma faaliyetlerine katıldı. (Daha sonraları iki kez de başkanlığa seçilmiştir). İkinci Dünya Savaşı nedeniyle 1941'de İngiliz Hava Kuvvetlerine çağrılan Arthur C. Clarke radar eğitimcisi olarak görev yaptı. Savaştan sonra, Londra'da King's College'de Matematik ve Fizik öğrenimi gördü. Bu sırada Science Abstract dergisinde baş düzeltmen yardımcısı olarak çalıştı.

Askerlik hizmeti sırasında ilk bilimkurgu öykülerini yazmaya başlayan Arthur C. Clarke'ın 1945 yılında Wireless World dergisi için yazdığı EXTRA TERRESTRIAL RELAYS (Yeröte İstasyonlar) adlı makalesinde Dünya'nın her bölgesine radyo ve TY sinyalleri yayacak bir uydu sisteminden ayrıntılı bir biçimde söz etti ve yaklaşık 20 yıl sonra bunun gerçekleştiğini gördü. Bu nedenle 1963 yılında Franklin Enstitüsü tarafından altın madalya ile taltif edilmiştir. Yaklaşık 200 kadar popüler bilimsel yazısı Reader's Digest, Harper's, New York Times ve Playboy'da yayınlanan Arthur C. Clarke bilimsel yazılarından dolayı 1962'de UNESCO'nun Kalinga ödülünü kazandı. Bazı makale ve ders notları VOICES FROM THE SKY (1965, Gökten Sesler) THE VIEW FROM SERENDIP (1977, Serendip'ten Görüntü) adları ile kitap halinde yayınlandı. Bilimsel yazılarından dolayı 1965'te "Uzay Yazarları Ödülü"nü. 1969'da da Westinghouse bilimsel yazılar ödülünü kazandı.

1950 yılından itibaren işinden ayrılan ve serbest yazar olarak çalışan Arthur C. Clarke. 1954 yılında Mike Wilson ile birlikte sualtı araştırmacılığı konusu hakkında yazı hazırlamak için Avustralya ve Seylan'a gitti. Seylan'ı orada ikamet edecek kadar beğenen Arthur C. Clarke'ın bugün Hikkaduwa'da bir dalgıç şirketi vardır. Ünlü yazar burayı gezmeye gelen turistlere mercan kayalıklarını göstermekte ve çok iyi para kazanmaktadır. Sualtı dalışları ve başından geçenleri 1958'de yayınlanan THE COAST OF CORAL (Mercan Kıyısı) adlı kitabında anlatır.

Arthur C. Clarke'ın ilk bilimkurgu öyküsü, kısa ömürlü bir İngiliz bilimkurgu dergisi Fantasy'de yayınlandı. Ve bir süre sonra ilk ücretli öyküsünü Campbell'in Astounding dergisine sattı. Daha sonra eski öykülerini RESCUE PARTY adlı kitapta topladı. İlk bilimkurgu romanı AGAINST THE FALL OF NIGHT'a 1937 yılında başlamasına rağmen. İkinci Dünya Savaşı nedeniyle ancak savaşın sona ermesinden sonra bitirebildi. 1948 yılında "Startling Stories" dergisinde çalışmaya başlayan Arthur C. Clarke THE CITY AND STARS'ı hazırladı. Bunu 1949 yılında Thrilling Wonder Stories dergisinde yayınlanan THE LION OF COMARRE izledi. Daha sonra yine dergilerde, 1950'de CHILDHOOD'S END. 1951'de. PRELUDE TO SPACE, SANDS OF MARS. EARTHLIGHT yayınlandı. EARTHLIGHT daha sonra genişletilerek 1975'de kitap haline getirildi. Arthur C. Clarke daha sonra gençler için ISLANDS IN THE SKY (1952), ve DOLPHIN ISLAND (1963) kitaplarını yayınladı. Bilimkurgu romanı THE DEEP önce bir dergide 1954'te tefrika edildi. daha sonra 1957'de genişletilerek kitap oldu. 1961 yılında yine ünlü bir başka romanı A FALL OF MOONDUST yayınlandı. 1968 yılında ise bir efsane doğdu. THE SENTINEL adlı öyküsü genişletilerek 2001-A SPACE ODYSSEY (2001-Uzay Yolu Macerası) adı ile filme alınarak büyük bir başarı kazanınca Arthur C. Clarke 1969 yılında filmin yapımcısı Stanley Kubrick ile birlikte Oscar ödülünü kazandı.

1950'li yıllarda ayrıca Charles WILLIS adı ile konusu White Hart adlı bir meyhanede geçen ilginç bilimkurgu öykülerine de yer veren bir kitabı yayınlanmıştır.

1973 yılında RENDEZVOUS WITH RAMA izledi bu çalışmaları. 1976'da IMPERIAL EARTH ve 1979'da THE FOUNTAINS OF PARADISE geldi. 2001 - A SPACE ODYSSEY'in başarısından sonra yazdığı 2010 - ODYSSEY TWO romanı da 1984 yılında filme alındı.

THE STAR (Yıldız) adlı öyküsü ile 1956 yılında Hugo ödülü kazanan Arthur C. Clarke, RENDEZVOUS WITH RAMA romanı ile 1973 yılında Nebula ve Jüpiter ödüllerini, 1974 yılında da Hugo Gernsback ve John W. Campbell ödüllerini aldı.

1982 yılında 2001 - Uzak Yolu Macerası'nın devamı olan "2010 - ODYSSEY TWO" adlı romanı yazan yazarımızın 1986 yılında ise THE SONGS OF DISTANT EARTH adlı romanı yayınlanmıştır. Arthur C Clarke karataş dizisine devamla 1987 yılında "2061 - ODYSSEY THREE" ve 1998 yılında da "3001 - THE FINAL ODYSSEY" adlı romanları yazmıştır. RAMA dizisine de devam ederek 1989 yılında RAMA II, 1991 yılında "THE GARDEN OF RAMA", 1993 yılında da "RAMA REVEALED" adlı eserleri vermiştir.

Halen Sri-Lanka'da yaşayan yazara "Dr." unvanı da verilmiştir.

UZAY YOLCULUĞU YASAK

Loophole
Arthur C. CLARKE
Çeviren: Bülent Akkoç

Gönderen: Başkan
Bilim Kurulu Sekreterliği'ne

Dünya gezegeni sakinlerinin atom enerjisini serbest bırakmayı başardıklarını haber aldım. Bundan başka roket motoru çalışmalarında da başarılı ilerlemeler kaydetmişler. Durum ciddidir. Bana hemen ayrıntılı ve iyi hazırlanmış bir rapor gönderiniz.

IV. K. K.

Gönderen: Bilim Kurulu Sekreteri
Başkan'a

Olaylar aşağıdaki gibi gelişmiştir.

Birkaç aydan beri aygıtlarımız Dünya'dan gelen şiddetli nötron emisyonu saptamışlardır. Radyo yayınlarının kontrolü bize bir bilgi vermemiştir. Üç gün önce bir başka ışı yayını saptanmıştır. Dünya'daki bilinen tüm radyo istasyonları şu anda süren savaşta atom bombaları kullanıldığını haber vermektedirler. Çevirmenlerimiz henüz çalışmalarına devam etmektedirler, ama görünen odur ki bu bombaların tahrip gücü oldukça yüksektir. Şu ana dek yalnızca iki bomba atılmıştır. Bunların bazı yapımlar özellikleri belirlenmiştir. Ama bazı kısımları henüz açıklanamamaktadır. Kısaca şunu söyleyebiliriz: Dünyalılar atom gücünü serbest bırakmayı öğrenmişlerdir, ama şu ana dek yalnızca patlama amacıyla kullanılmaktadır.

Dünya'nın roket araştırmaları henüz çok az bilinmektedir. Bizim astronomlarımız ilk radyo dalgalarının gelişinden, yani bir nesilden beri düzenli olarak gözlemlerini sürdürmektedirler ve Dünyalıların kıtalararası füzeleri olduğunu biliyoruz. En son askeri haberlerinden de bu konuda bazı zorluklarla karşılaştıklarını öğrendik. Şu ana dek uzayda gezegenlere erişmek için ciddi bir çalışmaları olmamıştır. Savaşın bitiminden sonra gezegen sakinlerinin araştırmalarını bu yönde genişletecekleri beklenmektedir.

Biz bu nedenle radyo yayınlarının dikkatle dinlenmesi ve astronomik gözlem ekiplerinin kuvvetlendirilmesi konusuna dikkatinizi çekeriz.

Bu gezegenin teknolojisini geliştirip atom enerjili motorlarla uzayın fethine kalkışması için yaklaşık yirmi yıla gerek vardır. Bu zaman zarfında Dünya'nın uydusu Ay'da bir üs kurup bütün bu gelişmeleri izleyebilecek zamanımız vardır.

Trecson

Yazıya Ek:

Dünya gezegenindeki savaş bu arada daha önce gözlemlenen atom bombalan nedeniyle sona erdi. Alınan haberlere göre Dünyalıların beklenenden daha kısa süre içinde çok hassas araştırmalara gidecekleridir. Bazı radyo yayınlan roket çalışmalarında atom gücü kullanma imkânının gündeme getirildiğini belirtmektedirler.

T.

Gönderen: Başkan
Uzay Güvenlik Bürosu Müdürüne

Trecson'un haberini görmüş olmalısınız. Dünya'nın uydusu Ay'a derhal bir keşif seferi düzenleyiniz. Gezegeni dikkatle gözlemleyip, eğer roket çalışmaları devam ediyorsa hemen haber gönderin. Bizim Ay üzerindeki varlığımız her ne olursa olsun kesinlikle gizli kalmalıdır. Bu nedenle haberleri şahsen iletacaksınız. Haberler yılda bir kez ya da gerekiyorsa daha sık iletilmelidir.

IV. K. K.

Gönderen: Başkan
Uzay Güvenlik Bürosu Müdürüne

Dünya hakkındaki haberler ne durumda?

IV. K. K.

Gönderen: Uzay Güvenlik Bürosu Müdürü
Başkan'a

Gecikme için özür dilerim. Bu gecikmeye haberi getiren uzay gemisindeki bir arıza neden olmuştur. Geçen yıllar içindeki roket çalışmaları gözlenememiştir. Gezegenin radyo yayınlarında ortaya çıkan engellerden dolayı yanılmalar olmaktadır.

Ranthe

Gönderen Uzay Güvenlik Bürosu Müdürü
Başkan'a

Çalışmalarınız esnasında çok sayın babanıza göndermiş olduğumuz haberleri görmüşsünüzdür. Son onbeş yıl içinde kayda değer herhangi bir şey olmadı. Bu zaman zarfında Ay'daki üssümüzden yalnızca aşağıdaki haberi aldık.

Bugün, atom enerjisi ile çalışan bir roket Dünya atmosferini terk etmiş ve uzayda Dünya çapının dörtte biri kadar yol aldıktan sonra yerden kontrolle geri döndürülmüştür.

Ranthe

Gönderen: Başkan

Devlet Başkanı'na

Lütfen bu konudaki düşüncelerinizi belirtin.

V. K. K.

Gönderen: Devlet Başkanı
Başkan'a

Bunun anlamı bizim bugüne dek uyguladığımız, geleneksel politikamızın bittiğidir.

Güvenlik için tek yol Dünya'lının bu yöndeki ilerlemelerine engel olmaktır. Onlar hakkında öğrenmek islediklerimiz için çaba göstermeye başladıktan sonra öğrendiğimiz bizim için büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

Dünya'nın yerçekiminin fazla oluşu oraya inmeyi zorlaştırmakta ve bir hareketi sınırlamaktadır. Bu problem yüz yıldan beri Anvar tarafından belirtilmektedir. Bu nedenle onlar hakkında verilecek olan, yargıyı kabul ediyorum. Bundan böyle derhal hareket etmeye mecburuz.

F. K. S.

Gönderen: Başkan
Dış İşleri Bakanına

Yarın öğleyin yapılacak olan oturuma davet edildiğinizi bildiririm.

V. K. K.

Gönderen: Başkan
Uzay Güvenlik Bürosu Müdürüne

Anvar'ın planını uygulamak için yirmi adet uzay gemisi yeterlidir. Bereket versin ki onları silahlandırmak henüz gerekli değildir. Çalışmaların gelişimi hakkında haftalık raporlar gönderiniz.

V. K. K.

Gönderen: Uzay Güvenlik Bürosu Müdürü
Başkan'a

Bugüne dek ondokuz gemi yapılmış bulunmaktadır. Yirmincisi henüz inşa halindedir ve en erken bir ay içerisinde bitirilebilir.

Ranthe

Gönderen: Başkan
Uzay Güvenlik Bürosu Müdürüne

Ondokuz gemi yeterlidir. Operasyon planını yarın sizinle birlikte dikkatle tetkik edeceğim. Dünya'ya verilecek ultimatom şu ana dek hazırlandı mı?

V. K. K.

Gönderen: Uzay Güvenlik Bürosu Müdürü
Başkan'a

İlişkide verilecek olan ultiomatomu sunuyorum:

Dünya Halkı, biz sizlerin Mars diye adlandırdığınız gezegenin sakinleri, yıllardan beri sizlerin uzay gezileri için yapmış olduğunuz araştırmaların gelişmesini izledik. Bu çalışmalar artık kontrol edilmelidir. Irkınızın gözlemi, uygarlığınızın şu anda gezegeninizi terk edecek kadar olgunlaşmadığınızı ortaya koyuyor. Kentlerinizin üzerinde asılı duran uzay gemileri kentlerinizi tamamiyla ortadan kaldıracabilecek güçtedir. Artık uzayı fethetmek için deneyler yapamayacaksınız.

Ay üzerinde bir gözlem istasyonu kurduk. Bu emirlerin yerine getirilip getirilmeyeceğini oradan kontrol edeceğiz. Eğer söylenenleri yaparsanız sizleri rahat bırakacağız. Aksi taktirde atmosferi aşmaya çalışan bir roket gördüğümüzde kentlerinizden birini yıkacağız.

Mars Kurulu ve Başkanı'nın emirleridir.

Ranthe

Gönderen: Başkan
Uzay Güvenlik Bürosu Müdürüne

Uygun gördüm. Çeviriye başlanabilir. Ben filo ile gelmiyorum. Döndükten sonra bana hemen ayrıntılı bilgi iletin.

V. K. K.

Gönderen: Uzay Güvenlik Bürosu Müdürü
Başkan'a

Harekatımızın başarılı sonucunu bildirmekten şeref duyuyorum. Dünya'ya uçuş olaysız geçti. Dünya'dan gelen radyo haberlerinden oldukça uzun bir mesafeden görüldüğümüz ve epey heyecana neden olduğumuzu öğrendik. Filo planlandığı gibi dağıldı ve telsiz yardımı ile ultiatom verildi. Filonun karar verme yetkisi olmadığı için geri dönüyoruz. Haberleri iki gün içinde şahsen ileteceğim.

Ranthe

Gönderen: Bilim Kurulu Sekreteri
Başkana

Psikologlar ilişikle sunduğum raporu hazırlamışlardır.

Daha önceden de beklenildiği gibi, araştırmalarımız sonucunda bu dik kafalı ve gururlu ırk, inanılmaz ölçüde hırsla kapılmıştır. Kendilerini tüm evrende zeka sahibi tek yaşam biçimi saydıklarından dolayı gururları büyük yara aldı. Birkaç hafta içinde beklenmeyen değişiklikler olabileceğine dikkat çekmek isteriz.

Bizim, tüm radyo haberlerini dinlediğimizi bildikleri için, bir de haber iletmislerdir. Bu haberde bizim arzumuza uygun bir şekilde tüm roket denemelerini kontrol altına aldıklarını belirtmişlerdir. Bu hemen umulmayan olumlu bir gelişmedir. Bizi aldatmak gibi bir niyetleri olup olmadığından emin olmak için Dünya gezegeninin hemen dışında yörüngede yer alacak ikinci bir kontrol istasyonunu devreye almalıyız. Hiçbir uzay gemisi ya da başka bir buluş yapamamalı ve geliştirememelidirler.

Dünya'nın gözlemi emirleriniz üzerine yoğun bir şekilde sürdürülmektedir.

Trecson.

Gönderen: Uzay Güvenlik Bürosu Müdürü
Başkan'a

Gerçekten son on yıl içinde herhangi bir roket denemesi vuku bulmamıştır. Biz; Dünya gezegeninin bu kadar kolay sömürgeleştirilebileceğini kesinlikle ummuyorduk.

Uygarlığımızın artan tehdidi karşısında bu uygarlığın varlığı hakkında sizinle bir karara varmalıyız. Daha önce tarafınızdan engellenen deneylere hemen girişebiliriz. Gezegenin büyüklüğünün yanısıra, doğanın çok karmaşık oluşu asıl problemdir. Patlayıcı maddeler hiç pratik görünmemektedir. Radyoaktif zehirlenme en başarılı sonucu verecektir.

Bu çalışmaları en kısa sürede sonuçlandırabilmek için yeterli zamanımız vardır. Düzenli olarak haberleri ileticeğim.

Ranthe

(Belgelerin Sonu)

Gönderen: Uzay Gemisi Kaptanı Henry Forbes
Dünya Uzay Kuvvetleri Haberalma Bölümü
Prof. S. Maxton'a
Oxford Üniversitesi. Felsefe Fakültesi
Yön: Madde İleticisi 11/Londra üzerinden

Yukarıdaki kağıtlar olası Mars başkentinin harabeleri arasında bulunmuştur. -Bakınız Mars kartoteksi Nr: KL 302895- 'Dünya' anlamına geldiği farzedilen sembolün sık sık kullanılması sanırım sizin ilginizi çeker. Diğer belgeler en kısa sürede gelecektir.

H. Forbes, Uzay Gemisi Kaptanı

El yazısı ile ek:

Sevgili Max,

Seni daha önce anlayamadığım için özür dilerim. Dünya'ya geri dönersem seni hemen arayacağım.

Gökyüzü adına! Mars korkunç görünüyor! Bizim koordinatlarımız kesinlikle doğru imiş. Bombalar daha önceden Mount-Wilson gözlemevindeki o akıllı adamların tahmin ettikleri gibi tam kentlerinin üzerlerinde maddeleştiler.

Sizlere belgelerin bir miktarını, büyük madde iletici henüz buraya iletilmediği için iki küçük makine yardımı ile gönderiyoruz. Bu bizi oldukça sınırlıyor. Bundan başka tabii bizlerden biri de geri dönemiyor. Ne olur, biraz acele edin!

Yeniden roketlerle uğraşacağım için çok mutluyum. Belki eski düşünceli bir adamım ama uzayda ışık hızı ile hareket edip durmak hoşuma gitmiyor.

Henry'in

ROBERT SHECKLEY

Robert Sheckley 1928 yılında New York'ta doğdu ve New Jersey'in küçük bir kentinde büyüdü. Liseden sonra askere çağrıldı ve bir yıl boyunca Birleşmiş Milletler Barış Gücü ile Kore'de görev yaptı. Terhisten sonra

New York'a dönerek Üniversitede ingilizce, psikoloji ve felsefe öğrenimi yaptı. Bu sırada bir dizi küçük işlere de girip çıktı. Aynı zamanda yazarlık kursları aldı. Diplomasını aldıktan kısa bir süre sonra ilk bilimkurgu öyküsü "WE ARE ALONE"'u sattı. Bu öyküsü 'Future' dergisinin kasım 1952 sayısında yayınlandı. Daha sonra yazar olmaya karar veren Robert Sheckley düzenli olarak öykülerini çeşitli dergilere ve özellikle en iyi öykülerinin yer aldığı 'Galaxy'ye göndermeye başladı. Çoğunluğu 1950'li yıllarda olmak üzere toplam 200'den fazla öyküsü yayınlanan yazarımız, birçok bilimkurgu yazarının karşısında yer alarak kısa öykü yazımını sürdürdü ve böylece bilimkurgu akımına yeni bir kan gelirdi.

Hicivci ve incelikli yazımın bir ustası olarak gözüken Sheckley yazıma ani değişen sonları getirdi. Şaşırtıcı ve heyecanlı olaylar bulmak hep ona nasip oldu. Bu nedenle bir başka ünlü bilimkurgu yazar Alfred Bester onun hakkında şöyle demektedir. "O gerçekten kılı kırk yaran bir yazardır. Bu nedenle bir öyküye başlarken, mutlaka bir düzine yoldan en ilginçini seçer. Onun fikirleri bağlayıcıdır. karşılıklı konuşmalar gerçekçi ve insanca duygular taşıyan bir yapıdadır."

Robert Sheckley için bir öyküde en önemli şey fikirdir. Onun öykülerinde insanın alt bir rolde olduğu söylenemez ama görülür. Ayrıca "BESIDE STILL WATERS, Kasım 1953 Amazing Science Fiction dergisi'nde olduğu gibi bazı 'duygu parçacıkları', hastalıklı bir yaklaşım içeren öykülere karşın onun hicivci üslubu ile galip gelişi gözükür.

"THE PRIZE OF PERIL. Mayıs 1958 -Magazine of Fantasy and Science Fiction" adlı öyküsü daha sonra Batı Alman ARD Televizyonundan Wolfgang Menge tarafından başarı ile filme alınmıştır. Burada Sheckley hastalıklı bir Televizyon yayını anlatmaktadır. Belirli bir aday yedi gün boyunca, ağır silahlanmış bir gruptan kaçmak zorundadır. Eğer bu süre içinde ölmez de sağ kalırsa bir milyon dolar alacaktır. Aksi takdirde para onu vuranların olacaktır. Bir başka öyküsü "THE SEVENTH VICTIM. Nisan 1953 Galaxy" Carlo Ponti tarafından filme alınmış ve roman olarak da 1966 yılında "THE TENTH VICTIM" adı ile yayınlanmıştır. Bu romanda da modern gladyatör oyunları için lisans verilen katillerin üzerinde durmaktadır. Sheckley'in diğer iki önemli romanı da "JOURNEY BEYOND TOMORROW -1962- ve IMMORTALITY INC. -1959-"dir. THE STATUS CIVILISATION-1960-" bir gerilim romanı olup bir ceza gezegeninde geçmektedir. "MINDSWAP-1966-" adlı romanında en sevdiği konuya, bir ruhun yabancı bir bedendeki durumuna değinir ve daha "sonra aynı konuda "THE ALCHEMICAL MARRIAGE OF ALISTAIR CROMPTON-1978-" adlı eserini verir. Ve bu eserde acı bir istihza ve insanlık dolu bir üslupla yazın değerini arttırır. Bir başka övgüye layık, deneyci romanı da "OPTIONS-1975-"dir. Robert Sheckley'in sekiz bilimkurgu romanı, sekiz öykü kitabı ve yedi adet de casusluk-gerilim romanı bulunmaktadır. 1970 yılında İbiza'ya taşınıp yedi yıl orda yaşayan yazar şu anda üçüncü karısı ve iki çocuğu ile birlikte Londra'da yaşamaktadır.

GÜMLEMEYEN TABANCA

The Gun Without A Bang
Robert SHECKLEY
Çeviren: Kadri Özel

Bir dal mı çatırdamıştı? Dixon çevresine bakındı ve bir gölgenin çalılıklarla kaynaştığını gördüğünü sandı. Birden sanki donmuş gibi durdu ve ağaçların yeşil gövdelerinden geriye baktı. Mutlak beklentili bir sessizlik hakimdi. Gökyüzünde bir leş yiyicisi sıcak tavayla birlikte daha yükseklerle tırmanıyor, umarak ve bekleyerek güneş yanığı araziye süzüyordu.

Nick Dixon, hafif, sabırsız bir soluk duydu arkasındaki çalılıktan. Artık izlendiğini biliyordu. Daha önce yalnız tahmin etmişti. Demek ki o, görünmez, hayali biçimleri kendisi hayal etmemiştir. İşaret istasyonuna gidişinde onu rahat bırakmışlardı. Onu izlemiş ve düşünmüşlerdi. Şimdi ise denemek istiyorlardı.

Silahlı kılıfından çıkarıp emniyeti kontrol ettikten sonra yerine koyup yürümeye devam etti.

Yine bir soluma duydu. Herhangi bir şey sabırla onu takip ediyordu. Herhalde çalılıkları terk edip ormana girmesini bekliyordu. Dixon sırtıyordu. Hiçbir şey onu tehdit edemezdi. Silah ondaydı. Uzak gemisinden onsuz uzaklaşmaya asla cesaret edemezdi. Yabancı bir gezegende insan öylesine rahat dolaşamazdı. Ama Dixon bunu rahatlıkla yapabiliyordu. Çünkü belinde, yürüyen sürünen, uçan veya yüzen her şeye karşı mutlak koruyucu olan tabancayı taşıyordu.

Tekrar arkasına bakındı. Elli metre yakınında üç hayvan görünüyordu. Bu uzaklıktan köpeğe ya da sırtlana benziyorlardı. Öksürüp sinsice ilerlemeye devam ettiler.

Yavaşça silaha dokundu, ama kullanmamaya karar verdi. Yaklaştıklarında yeterince zaman olurdu.

Dixon heybetli bir göğüs kafesine sahip, geniş omuzlu, kısa boylu bir adamdı. Saçları karışık ve sarışındı. Uçları yukarı burulmuş bir sarı bıyığı vardı. Bu bıyık güneş yanığı yüzüne açık vahşi bir anlatım katıyordu.

Kendisini en çok dünyanın bar ve meyhanelerinde rahat hissediyordu. Kirli haki elbiseler giyinmiş olarak oralarda yüksek ve savaşçı bir sesle içkiler ısmarlayıp, arkadaşlarına ince çelik mavisi gözlerle bakabiliyordu. İçki arkadaşlarına hafif horlayıcı bir ifade ile bir Sykes iğne tabancası ile bir üçnokta tabancası veya Mars'ın boynuzlu bir Adleper'i ile Venüs'ün Scom'u arasındaki farkı anlatırken zevk duyuyordu.

Hatta Rannar'ın boynuz tankı insana sık çalılıktı bir yerde saldırdığında ne yapılması gerektiğini ya da kanatlı şimşek uçakların bir saldırısının nasıl defedileceğini de açıklıyordu.

Bazılarına göre Dixon bir palavracıydı, ama onu kızdırmaktan da çekmiyorlardı. Başkalıysa onu abartılı beğenmişliğine rağmen takdir ediyorlardı. Bunların kanısına göre onda yalnızca çok aşırı güven bulunmaktaydı. Ancak ölüm ya da yaralanma bu eksiği giderecekti.

El silahları Dixon'un hastalığıydı. Ona göre Amerika Birleşik Devletleri'nin kuruluşu yay-ok ile kırkdörtlük Colt'un savaşımına dayandırılabilirdi. Peki, Afrika? Tüfeğe karşı mızrak: Mars? Üçnokta silaha karşı dönerbıçak. Hidrojen bombaları şehirleri yok edebilirdi. Ama bireysel savaşçılar küçük silahlarla araziye fethetmeliydi. Her şey bu kadar basitti. Öyleyse belirsiz ekonomik, felsefi ya da politik açıklamalar aramaya gerek var mıydı?

Silaha gerçekten güveni vardı elbet. Yarım düzine köpekli hayvanın ilk üçüne katıldıklarını fark etti Dixon. Artık saklanmıyorlardı. Dilleri dışarı sarkıyor ve arayı hızla azaltıyorlardı. Ateş etmek için biraz daha beklemeye karar verdi. Şok etkisi daha büyük olurdu böylece.

Dixon'un birçok mesleği olmuştu. Araştırmacı, avcı, madenci, astroitçi... Şans ona gülmiyordu. Kayıp kente ilk giren, ender hayvanı ilk vuran ya da maden damarını ilk bulan hep başkası oluyordu. Aksi talih, ama acaba değiştirebilir miydi? Şimdi ise radyo istasyonları işiyle görevliydi. Ve bir düzine kadar ıssız gezegende yayın istasyonlarını denetliyordu.

Ama öncelikle mükemmel silahın ilk pratik denemesini yapıyordu. Bulucuları bu silahın standart donatım haline geleceğini umuyorlardı. Dixon bununla bazı kurallar koyabileceğini umuyordu.

Yağmur ormanının kenarına ulaşmıştı. Gemisi yaklaşık iki mil ilerde ağaçsız küçük bir alandaydı. Ormanın kasvetli gölgesine ayak basılığında ağaç hayvanlarının heyecanlı seslerini duydu. Mavi ve portakal renkliydiler. Ve onu ağaç tepelerinden dikkatle izliyorlardı.

Arazi Dixon'a Afrika'yı anımsatıyordu. Büyük baş bir-iki hayvana rastlayıp mumya başlara sahip olmayı düşlüyordu. Arkasındaki vahşi köpekler yirmi metreye kadar yaklaşmışlardı. Gri ve kahverengiydiler. Terierre büyüklüğünde ama sırtlan dişliyidiler. Bazıları önünü kesmek için dalıp içeri doğru koşmuşlardı.

Onlara silahı göstermenin zamanıydı. Dixon onu kılıfından çıkarmıştı. Silah tabancaya benziyordu ve oldukça ağırdı. Dengesi de kötüydü. Bulucuları ilkeri modellerde ağırlığı azaltıp daha ergonomik yapmaya söz vermişlerdi ama Dixon onu böyle daha çok beğeniyordu. Bir an ona hayranlıkla baktı ve daha sonra emniyeti açıp tek atışa ayarladı.

Sürü uzun sıçrayışlarla üzerine doğru geliyordu. Dixon kayıtsızca nişan alıp ateş etti. Silah çok az vızıldadı. Önündeki yüz metre orman kayboluverdi.

Dixon ilk çözücüyü ateşlemişti.

İki santimetrelik bir ağız açıklığından maksimum dört metrelik çapa çıkmıştı ışığın genişliği. Yüz metre uzunlukta ve bel seviyesinde bir açıklık belirdi ormanda. Bunun içinde artık hiç bir şey yoktu. Ağaçlar, böcekler, bitkiler, çalılar, vahşi köpekler ve kelebekler -her şey- kaybolmuştu. Atış çizgisine bakan dallar sanki üzerlerinden bir tıraş bıçağı geçmiş izlenimi veriyordu.

Bu atışla köpeklerden en az yedi tanesini vurduğunu tahmin etti Dixon. Yarım saniyelik bir patlamayla yedi köpek. Projektıl silahlarındaki gibi sapma ya da yörünge sorunları yoktu. Doldurmaya da gerek yoklu. Çünkü onsekiz saat yetecek kadar enerjisi vardı. Silahını kılıfına sokarak yürümeye devam etti.

Orman sessizdi. Hayvanlar bu yeni tecrübeye uyum sağlamaya çalışıyorlardı. Kısa bir süre sonra ilk şaşkınlıklarını atan bu portakal renkli ağaç hayvanları daldan dala sallanmaya yeniden başladılar. Leş yiyicisi şimdi daha alçaktan uçuyor, uzaktan kara renkli başka kuşlarda geliyordu. Ağaçlığın. içine gizlenmiş olan köpeklerin soluklanın duyuyordu Dixon. Acaba yeniden cesaret edebilirler miydi?

Ettiler.

Lekeli, gri bir köpek tam arkasındaki çalılıktan fırladı. Tabanca vızıldadı. Köpek sıçrarken kayboldu ve ağaçlar aniden oluşan bu boşluğa hava hücum ederken hafifçe titrediler.

Bir köpek daha saldırdı. Dixon onu da çözdü. Kaşlarını çattı. Hayvanlar aptal değildi. Ona ve silaha karşı çıkmanın olanaksız olduğunu niye kavrayamıyorlardı? Tüm galaksideki hayvanlar silahlı bir adamdan sakınılması gerektiğini çok çabuk öğrenmişlerdi. Bunlar kör müydü?

Birdenbire üç köpek farklı yönlerden fırladı. Dixon. otomatiği sallayarak dönen bir adam gibi biçti köpekleri. Çevrintili, parlayan bir toz bulutu doldurdu boşluğu.

Dikkatle dinledi. Orman hafif soluma sesleriyle dolu gibiydi. Başka sürülerde ava katılıyorlardı anlaşılan. Niye anlamıyorlardı?

Dixon birden durumu kavrayıverdi. Anlayamıyorlardı: çünkü ders çok fazla incelikliydi. Silah tek bir ses olmaksızın hızlı ve çabuk bir biçimde çözüyordu. Vurduğu köpeklerin çoğu kayboluyordu. Acıyı hissetmiyor, ulumuyor, bağırıyorlardı.

Ne yeni bir merminin tıklaması vardı, ne barut kokusu ve en önemlisi de onları korkutacak, kuvvetli bir gümlenmenin eksikliği vardı. Öldürücü bir siktirin olduğunu anlayacak kadar akıllı değillerdi belki de. Belki nelerin olup bittiğini bilmiyorlardı. Belki de çaresiz olduklarını düşünüyorlardı.

Alacakaranlık ormanı daha bir hızla geçiyordu. Bir tehlike yoktu aslında. Silahın öldürücü olduğunu bilmiyor olmaları etkisini değiştirmiyordu. Yine de yeni modellerde bir ses çıkarıcının olması için diretecekti.

Ağaç hayvanları cüretlenerek alt dallara kadar iniyor ve pençeleriyle nerdeyse başına kadar değiyorlardı. Herhalde etoburlar diye düşündü Dixon. Otomatiğe aldığı silaha ağaç. tepelerinden büyük parçalar kesti. Hayvanlar bağırarak kaçıştılar. Yaprak ve küçük dallar yağıyordu. Köpekler bile kısa bir süre için ürktüler. Havadan düşen yıkıntılardan sakınıyorlardı. Dixon sırtırken düşen bir dal yüzünden yere yuvarlandı, büyük bir daldı sol omuna çarpan. Silah elinden savruldu. Hâlâ otomatikteki silah on metre ileride ateş aldı ve bir-iki metre önündeki çalıları uçurdu.

Dalın altından kendini kurtaran Dixon silaha atıldı ama bir ağaç hayvanı ondan daha önce davranarak silaha sahip oldu. Dixon kendini hızla yere attı ama bir yandan da çözücüye başının üzerinde sallayan hayvanı izliyordu. Koskoca ağaçlar çözülüp yere yıkılıyordu. Çözücünün dalgaları yere hendekler açtı. dallar ve yapraklar havayı kararttı. Önüne düşen bir ağaç yüzünden geriye sıçrayan Dixon'ın başını sıyırdı yeni bir ışın demeti.

Tüm ümidini yitirdiği sırada vızıldayan silahı merak eden hayvan namluyu kafasına doğru çevirdi ve anında kafası yok oldu.

Dixon bir başka hayvana şans tanımamak için sıçrayarak silaha atıldı ve silahın otomatiğini kapattı.

Geri gelen birkaç köpek onu dikkatle izliyorlardı. Dixon ateş etmeye cesaret edemiyordu. Elleri öylesine titriyordu ki, tehlike köpeklerden daha çok onun için geçerliydi. Dixon silaha karşı daha çok saygı duyuyordu. Ve biraz da korku. En azından köpeklerin korkuttuğundan çok daha fazlası. Görünüşe göre ormandaki yıkıntıyla çözücü arasında bir bağlantı kurmuyorlardı; Her şeyi ani ve vahşi bir fırtına gibi görmüşlerdi herhalde. Ama fırtına dinmişti. Şimdi yine av zamanıydı.

Dixon şimdi dik ağaçlıktaydı ve yol almak için ateş ediyordu. Köpekler onu iki yandan adım adım izliyorlardı. Ağaçlıklara rastgele ateş ediyor, bazen bir köpeği vuruyordu. Onu sıkıştıranlar bir düzine kadar vardı.

"Lanet olsun!" diye düşündü Dixon. "Kayıp olanları saymıyorlar mıydı?"

Sonra da büyük bir olasılıkla saymadıklarını kabul etti.

Savaşarak ilerliyorlardı. Uzay gemisine çok kalmamıştı. Ağır bir kütük patikada yalıyordu. Üzerinden geçti.

Kütük hiddetle hareket etti ve bacaklarının altında kocaman çenelerini açtı. Körlemesine ateş etti Dixon. Üç saniye kadar tetiğe asıldı, kendi ayaklarını kıl payı ıskaladı. Hayvan kayboldu ve sendeleyeyen Dixon kendi kazdığı çukura düştü.

Kötü düştü ve bileğini burktu. Köpekler bu esnada çukurun çevresine gelmişler ona doğru hırlayıp güdüyorlardı.

"Sakin ol." dedi kendi kendisine Dixon. Hayvanları iki ateşle çukurun kenarından temizledi ve çıkmayı denedi.

Çukurun kenarları fazla dik ve cama dönüşmüştü. Çılgınca tekrar, tekrar denedi, gücüne dikkat etmeden. Sonra vazgeçti ve düşünmeye zorladı kendisini. Bu delikte olması silahın suçuydu. Yine aynı silah çıkartabilirdi onu buradan. Çukurdan dışarıya hafif eğimli bir rampa açtı.

Sol topuğu neredeyse taşıyamıyordu onu. Omuzundaki acılar daha kötüydü. Dal omuzunu kırmış olmalıydı. Dixon bir sopayı koltuk değneği olarak kullanıp, topallamaya devam etti.

Köpekler pek çok kere saldırdılar. Dixon yine hepsini çözdü. Ama silahı tutan sol eli ağırlaşıyordu. Leş yiyici kuşlarda düzgün kesilmiş köpekleri yiyebilmek için aşağıya pike yapıyorlardı. Dixon bilincinin kenarına karanlığın yerleştiğini hissediyordu. Karşı koydu. Köpekler pusundayken bayılmamalıydı.

Gemi görünürdeydi. Beceriksizce yürümeye başladı ve anında düştü. Köpeklerden bazıları atıldı.

Ateş ederek onları ikiye böldü. Sağ çizmesinden de bazı parçalar koptu. Sonra toparlandı ve yürümeye devam etti.

"Ne silah," diye düşündü. Herkes için tehlikeli, hatta kullanıcısı için bile. Bulucularının karşısında olmasını istedi.

İnsan nasıl olur da 'Gümlemeyen Tabanca' yapardı?

Uzay gemisine vardı. Kapıyla uğraşırken köpekler çevresini sardı. Dixon en yakın ikisini çözüp, içeri sendeledi. Tekrar gözleri kararırken boğazından yukarı bulantının yükseldiğini hissetti. Son gücüyle kapıyı kapadı ve oturdu. Sonunda güvenderdi. Sonra hafif solumayı duydu.

Köpeklerden birisi içeri girmeyi başarmış ve kilitli kalmıştı. Ağır silahı kaldırmak için kolu çok güçsüz gibi görünüyordu. Ama Dixon onu zorla yukarı kaldırdı. Az ışıklı gemide neredeyse görünmeyen köpek saldırdı.

Bir anlık dehşet içinde, tetiği çekemeyeceğini düşündü. Köpek boğazındaydı. Refleks elini çalıştırmış olmalıydı.

Köpek bir kez uludu ve sustu. Dixon bilincini kaybetti.

Tekrar kendine geldiğinde, uzun süre yerde yatıp hâlâ yaşıyor olmanın rahatlatıcı hissini tattı. Birkaç dakika dinlenmek istiyordu. Sonra bu yabancı gezegeni ardında bırakıp bir Dünya barına yönelecekti. İlk olarak kafayı çekmesi gerekiyordu.

Ondan sonra bu silahı bulan kişiyi arayıp, ona bu buluşunu en iyi bir biçimde tanıtmak istiyordu. Tabancayı boğazından içeriye doğru sokacaktı, tabii emin olarak.

Yalnızca çılgın bir canı gümlenmeyen bir tabanca bulabilirdi. Ama bu bekleyebilirdi. Şimdilik yaşamak ve güneşte yatmak bir zevkti...

Güneş? Bir uzay gemisinde?

Doğrudu. Ayaklarının dibinde köpeğin bir ayağı ve kuyruğu duruyordu. Daha arkada, uzay gemisinin duvarından dikkate değer zik zak biçimli bir boşluk kesilmişti. Yaklaşık sekiz santimetre genişliğinde ve bir metre uzunluğundaydı. Güneş ışığı aradan süzülüyordu.

Dışarıda dört köpek uyluklarında oturuyor ve içerisini gözlüyorlardı. Son köpeği öldürürken gemiyi delmişti. Sonra gemide başka kesikler fark etti. Onlar nereden kaynaklanıyordu?

Gemiye geri dönüş yolunda son bir iki atış denk gelmiş olmalıydı. Kalktı ve kesikleri inceledi. Bazen hislerinin takip ettiği bir soğukkanlılıkla, "Zarif bir çalışma." diye düşündü. "Evet, gerçekten çok zarif."

Burada bölünmüş kontrol kabloları vardı. Eskiden radyo bulunmaktaydı aynı yerde. Bir keskin nişancıyı şöhrete ulaştıracak olan tek atışla hava su tanklarını zımbalamayı başarmıştı. Ve işle gerçekten başarmıştı. Yandan küçük bir atış. yakıt bağlantısını kesmişti. Yakıt yerçekimi kanunlarına uymuş, geminin çevresinde bir birikinti oluşturmuş ve sonra toprağa akmıştı.

Buna hiç niyetlenmemiş bir kişi için hiç de fena değildi. Bir kaynak cihazı ile daha iyisini yapamazdım.

Aslında bir kaynak cihazı için uzay gemisinin duvarları çok sertti ama sevgili silahı için bir engel olamazdı.

Bir yıl sonra Dixon aramadığından dolayı, eğer geriye bir şey kalmışsa gömmek ve silahı bulup geri getirmek için bir ekip geldi. Kurtarma gemisi, Dixon'un uzay gemisinin yanına indi. Mürettebat uzay gemisinin kesilmiş ve oyulmuş gövdesine baktı ilgiyle.

"Bazı insanlar," dedi mühendis. "Tabanca kullanmayı başaramaz."

"Ne demezsin." dedi şef pilot.

Yağmur ormanından bazı tıkırtılar geldiğini duydular. Oraya vardıklarında Dixon'un ölmemiş olduğunu fark ettiler. Üstelik çok canlıydı ve çalışırken şarkı söylüyordu.

Çevresinde sebze bahçesi olan bir tahta kulübe yapmıştı kendisine. Bahçeyi bu tahta duvar çevreliyordu., Dixon adamlar yaklaşırken, çürümüş olan bir kazığın yerine yenisini çakmakla meşguldü.

Adamlar biri şaşkın bir şekilde."Yaşıyorsun!" dedi.

"Hem de nasıl." dedi Dixon duvarı dikerken. Daha sonra devam elti. "İğrenç hayvanlar şu köpekler. Ama onlara biraz saygı öğrettim."

Dixon sırttı ve hemen uzanılabilir uzaklıktaki duvara asılı yaya dokundu. Kurumuş, esnek tahtadan kesilmişti. Yanında ok dolu bir sadak duruyordu.

"Arkadaşlarından birkaçını böğründe okla geziniyor görünce," dedi Dixon, "Saygı duymaya başladılar."

"Ama silah?" diye sordu şef pilot.

"Ha, evet, silah!" diye seslendi Dixon gözlerinde delice neşeli bir ısıltıyla. "Onsuz sağ kalamazdım."

CORDWAINER SMITH

1913 yılında Wisconsin/A.B.D.'de doğan Cordwainer Smith'in gerçek adı Dr. Paul Myron Anthony Linebarger Jr.'dır. Diplomat olan babasından dolayı ilk eğitimini Çin'de ve Japonya'da yapan Linebarger eğitime daha sonra Almanya'da devam etmiş ve gençliğinde de Rusya'yı gezmiştir. 1936 yılında üniversiteden Ph D derecesi ile mezun olur ve 1937-1946 yılları arasında Duke Üniversitesinde profesör olarak ders verir.

Gençliğinde bir oyun esnasında sol gözü kör olan Linebarger'in sağ gözü de enfeksiyondan dolayı iyi göremez. Bu fiziksel engel tüm yaşamını ve akademik kariyerini etkilemiştir.

İkinci Dünya savaşında teğmen olarak "Psikolojik Savaş" ve "Doğu İlişkileri" bölümüne alınan Linebarger binbaşılığa kadar yükselmiştir.

Linebarger'in "Psikolojik Savaş", "Propaganda" ve "Doğu İlişkileri" alanındaki rolü genellikle gizli kalmıştır. Paul Linebarger her zaman A.B.D. İstihbarat Teşkilatının yanında bulunmuştur. 1947 yılında John Hopkins Üniversitesinin Asya bölümünde görev alması onun bu yönünü gizlemiştir. Kore savaşı sırasında servis tarafından göreve çağırılmış ama Vietnam savaşı esnasında A.B.D.'nin haklı olmadığını düşündüğü için yardımcı olmamıştır.

Linebarger, Çinli ünlü askeri istihbarat subayı "Sun Yat Sen" uzmanı olup 1948 yılında da bu konuyla ilgili olarak "Psikolojik Savaş" adlı kitabını yayınlamıştır. Ailesi ile birlikte Washington D.C.'de yaşayan ve başkan Kennedy'ye de danışmanlık yapan yazar yolculuklarında geniş hacimli akademik ve politik çalışmalar yapmıştır.

Bilimkurgu alanında ilk olarak 1949 yılında "Scanners Live in Vain" adlı bir öykü ile giren 'Cordwainer Smith'in yayınlanan dört eseri vardır. Nostrilia; The Best of Cordwainer Smith; Quest of the Three Worlds; The Instrumentality of Man.

1966 yılında ölen yazarın stili J.R.R. Tolkien ve C.S. Lewis'e benzetilir.

GÜNEŞSİZ BİR DENİZE DOĞRU

Down To A Sunless Sea
Cordwainer SMITH
Çeviren: Ayşe Gorbun

Yükseklerde, Yükseklerde, gökyüzünde çınlarlar! Parlak, ne kadar parlak şu Xanadu'nun ikiz aylarının ışığı, kayıp Xanadu, güzel Xanadu, zevk merkezi Xanadu. Duyguların, bedeninin, ruhun zevki. Ruh mu? Kim ruh hakkında bir şey dedi?

I

Durdukları yerde rüzgâr fısıldıyordu. Zaman zaman Madu, eskimeyen kadınsı bir hareketle, minik gümüş rengi eteğini çektiyor veya aynı şekilde küçük kolsuz ceketini düzeltiyordu. Bu üşüdüğünden değildi. Ufaltılmış giysisi Xanadu'nun düzenli iklimine uygundu.

Kız düşünüyordu: "Nasıl biri olacak acaba bu Vasita Lordu? Genç mi yoksa yaşlı mı. sarışın mı yoksa esmer mi, zeki mi yoksa aptal mı?" 'Yakışıklı veya çirkin mi' diye düşünmedi; Xanadu üzerinde yaşayanlarının fiziksel mükemmellikleriyle biliniyordu ve Madu bundan daha azını umamayacak kadar gençti.

Kızın yanında bekleyen Lari Uzay Lordu'nu düşünmüyordu. Zihni yeniden dansın video kasetlerini, İnsanlıkuyvası'nın eski günlerinden gelen grubun, 'Bolşoy' adındaki grubun karmaşık adımlarını ve hareketlerin güzel coşkusunu görüyordu. 'Bir gün,' diye düşündü, 'ah, belki bir gün ben de öyle dans edebilirim...'

Kuat düşünüyordu: 'Kimi kandırdıklarını sanıyorlar? Xanadu'nun yöneticisi olduğumdan beri ilk defa bir Lord buraya geliyor. Sytron IV'teki savaşın Kahramanıymış! O savaş biteli aylar oluyor... İyileşecek kadar zamanı olmuştur, tabii gerçekten yaralandıysa. Hayır, başka bir şeyler var... Bir şey biliyor veya bir şeyden şüpheleniyorlar... Eh, onu meşgul ederiz. Xanadu'nun sunabileceği bütün zevkler düşünülürse bu da zor olmaz... ayrıca Madu da var. Hayır, adam şikayet edemez, yoksa kendini ele verir...'

Ve bu arada, ornitopter yaklaşırken, kaderleri de yaklaşıyordu. Kaderleri olacağını bilmiyordu: kaderleri olmayı düşünmüyordu ve kaderleri önceden belirlenmemişti.

Alçalan ornitopterdeki yolcu etrafı sezmek, hissetmek için zihniyle uzandı. Zordu, inanılmaz derecede zordu.... kendi zihni ve hissetmeye çalıştığı zihinler arasında kalın bir bulutumsu örtü -bir sis- var gibiydi. Bu kendisinin, savaştan kalan zihin hasarı mıydı? Yoksa başka bir şey miydi, gezegenin atmosferi gibi -telepatiyi- değiştirmek veya önlemek için bir şey?

Lord bin Permaiswari başını salladı. Kendinden o kadar şüphe ediyordu, kafası o kadar karışık ki! Savaştan... korku makinelerinin zihin yaralayıcı sondalarından beri... ne kadar kalıcı hasar bırakmışlardı? Belki burada, Xanadu'a dinlenebilir ve unutulabilir.

Ornitopterden dışarı adımını atarken. Lord bin Permaiswari daha da büyük bir şaşkınlık hissetti. Xanadu'nun güneşi olmadığını biliyordu, ama onu selamlayan yumuşak gölgesiz ışığa hazırlıklı değildi, İkiz aylar, görünüşe göre, yan yana duruyorlar ve ışıkları milyonlarca ayna tarafından yansıtılıyordu. Yakın mesafede, millerce beyaz kum uzanırken, uzaklarda tabanlarında simsiyah denizin köpürdüğü tebeşir rengi kayalıklar duruyordu. Beyaz, siyah, gümüş rengi. Xanadu'nun renkleri.

Kuat gecikmeden adama yaklaştı. Kuat'ın korkuları Uzay Lordu'na ilk attığı bakışla yok olmuştu. Ziyaretçi gerçekten de hasta ve şaşkın görünüyordu: böylece, Kuat'ın yumuşak huyluluğu, fazla bir çaba harcamasına gerek kalmadan, ortaya çıkmıştı.

'Xanadu size hoş geldiniz der. Lord bin Permaiswari. Xanadu ve Xanadu'nun tüm sundukları sizindir.' Geleneksel selamlama adamın kaba sesinden dolayı garipleşiyordu. Uzay Lordu önünde iri bir adam gördü, uzun ve aynı şekilde ağır, kasları parlıyor, uzun kıvılcımsı saçları ve sakalı ayların ve aynaların ışığında morumsu bir şekilde görünüyordu.

'Sadece Xanadu'da olmak bile, Yönetici Kuat, bana büyük zevk veriyor ve gezegen ile içindekileri size geri veriyorum,' diye yanıtladı Lord Kemal bin Permaiswari.

Kuat döndü ve yanındaki iki kişiyi işaret etti.

'Bu Madu, uzak bir akrabam ve korumam altında. Ve bu da Lari, kardeşim, -babamın dördüncü eşinin oğlu- kendini Güneşsiz Deniz'de boğan eşinin.' Uzay Lordu Kuat'ın gülüşünden ürktü, ama gençler bunun farkına varmamış gibiydiler.

Nazik Madu hayal kırıklığını sakladı ve Lord'u uygun bir nezaketle selamladı. Parlayan bir görüntü, göz kamaştıran bir zırh veya sadece 'Ben bir kahramanım,' diye haykıran bir hava bekliyordu (ya da ummuş muydu?). Bunun yerine entelektüel görünüşlü, yorgun, yaşamış olduğu otuz yıldan daha yaşlı görünen bir adam görüyordu. Ne yapmış olduğunu, bu adamın Styron IV'teki savaşta insan kültürünün kurtarıcısı olarak neden Vasita'nın dilinde dolaştığını merak etti.

Lari, erkek olduğu için, savaşın gerçeklerini Madu'dan daha iyi biliyordu ve Lord bin Permaiswari'yi ciddi bir saygıyla selamladı. Hayal dünyasında, sadece rahat bir zarafete sahip dansçıların ve koşucuların arkasında ikinci sırada, Lari zekaya önem verirdi. Bu, kendini, yaşayan zihnini, zekasını korkulan korku makinelerinin önüne atan... ve kazanan adamdı! Bedeli yüzünden okunabiliyordu, ama KAZANMIŞTI. Lari ellerini birleştirip, bir sadakat hareketiyle alnına götürdü.

Lord. Lari'nin kalbini fetheden bir hareket yaptı. Lari'nin ellerine dokundu ve, 'Arkadaşlarım bana Kemal der,' dedi. Sonra buna Madu'yu, ve neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi Kuat'ı da katacak şekilde döndü.

Kuat neredeyse unutulduğunu fark etmedi. Arkasını dönmüş ve sarı ve siyah çizgili kocaman bir tüy yumağı gibi görünen şeye doğru yürüyordu. Garip bir ısıklık sesi çıkardı ve yumak bir anda dört tane aşırı büyük kediye dönüştü. Her kedi eyerlenmişti ve her eyerde bir tutma halkası vardı, ama kedileri idare etmenin belirgin bir yolu yoktu.

Kuat Kemal'in sorusunu yanıtladı. 'Hayır, elbette onları idare etmenin bir yolu yok. Onlar saf kedi, anlarsınız, büyüklükleri dışında hiç değiştirilmediler. Burada altinsanlar yok! Sanırım Vasita'da altinsan barındırmayan tek gezegen bizim Norstrilia dışında, tabii. Ama Nostrilia ile Xanadu'nun nedenleri spektrumun zıt uçlarında. Biz hislerimizden zevk alırız... Nostrilialıların inandığı gibi çok çalışmanın karakteri oluşturduğu saçmalığından dolayı değil. Sertliğe ve bütün o zorluklara inanmıyoruz. Sadece değiştirilmemiş hayvanlarımızdan daha fazla duyuşal zevk alıyoruz. Kirli işleri yapmak için robotlarımız var.'

Kemal başını salladı. Ne de olsa, bunun için burada değil miydi? Duygularının hasar görmüş zihnini onarmasına izin vermek için?

Yine de, korku makineleriyle neredeyse titremeden yüzleşen adam kendisinin olduğu söylenen kediye nasıl yaklaşacağını bilmiyordu.

Madu adamın duraksamasını gördü. 'Griselda tamamen arkadaş canlısıdır,' dedi. 'Kulaklarını kaşıyınca kadar bekleyin: sonra yere yatar ve üzerine binebilirsiniz.'

Kemal başını kaldırdı ve Kuat'ın gözlerinde iğrenmeye benzer bir ifade yakaladı. Bu kendini iyileştirme arayışına yarar sağlamadı.

Madu. Kuat'ın hoşnutsuzluğundan habersiz, iri kediye diz çöker pozisyona sokmuş, Kemal'e gülümsüyordu.

Kemal kızın bakışıyla içine bir acı saplandığını hissetti. Kız öylesine güzel ve öylesine masumdu ki: incinebilirliği kalbini burkuyordu. Uzak Lordu Leydi Ru'nun eski bir efsaneden yaptığı alıntıyı hatırladı: 'İçteki masumiyet dıştaki zırhtır.' ama zihnine bir korku ağı yayıldı. Bunu bir kenara attı ve kediye bindi.

Neredeyse üç yüz yıl sonra ölümü beklerken, o gezintiyi hatırlıyordu. İlk uzay sıçrayışı kadar heyecan vericiydi. Hiçliğe atlayış ve sonra iradesiz bir şekilde, bedenini izleyeceği yön üzerinde hiçbir kişisel kontrol olmadan ilerlediğinin, ilerlediğinin, ilerlediğinin aniden ayırdına varış. Korku kendini göstermeye fırsat bulamadan içsel, neredeyse orgazmsı bir heyecana, neredeyse dayanılamayacak kadar kuvvetli bir zevk fırtınasına dönüştü.

Düz siyah saçları yüzünde uçarken, Lord bin Permaiswari kriz zamanında eski Dünya'daki Çan'da toplanan Lord ve Leydi'ler tarafından tanınamayacak bir haldeydi. Ciddi ve fazlasıyla meşgul olarak görmeye alıştıkları yüzdeki çocuksu neşeyi tanıyamazlardı. Rüzgârda bir kahkaha attı ve bir eliyle eyer halkasını tutarak arkasında kalmış olan diğerlerine el sallarken, bacaklarını Griselda'nın böğürlerine bastırdı.

Griselda adamın uzun çabası zıplamalardan zevk aldığını sezinler gibiydi. Aniden gezinti yeni bir boyut kazandı. İleride. Uzak Lordu'nu Xanadu'ya getirmiş olan ornitopter uzay limanına geri gitmek için önlerinden geçti. Griselda hemen sürüden ayrıldı ve yükselen ornitopterin ardından boş yere zıpladı. Ona doğru hamle ederken, Kemal, aşağı düşmemek için tutma halkasına iki eliyle sarılmak zorunda kaldı. Kedi, ornitopter gözden kaybolana kadar, umutsuzca arkasından zıplayıp atlamaya devam etti. Sonra oturup kendisini ve, elinde olmadan, yolcusunu yalamaya başladı.

Lord Kemal kedinin zımpara gibi dilini tatsız bulmadı, ama dişi bacağına sürününce yüzünü buruşturdu. Biraz uzakta Kuat gülerek oturuyordu. Madu'nun yüzünde uzaktan bile fark edilecek şekilde bir telaş vardı, ama Lord ona elini sallayınca bu ortadan yok oldu. Lari, Styron IV kahramanının güçlerinden emin bir şekilde, uzaktaki şehre hülyalı bakışlarla bakıyordu.

Yavaş yavaş, Griselda sürüye katıldı; hali bu ayrıcalıklı ziyaretçinin emniyetinden sorumluyken bu kadar yavruca bir şekilde davranmanın verdiği utancı yansıtıyor gibiydi.

Uzakta şehrin kubbeleri ve kuleleri ayların ve aynaların yumuşak gölgesiz ışığında sedefli bir şekilde parlıyordu. Lord Kemal'deki gerçekdışılık hissi arttı. Şehir o kadar güzel ve o kadar gerçekdışı görünüyordu ki

yaklaştıkça kaybolacağı hissine kapıldı. Şehrin ve bütün temsil ettiklerinin fazlasıyla gerçek olduklarını öğrenecekti.

Şehir duvarlarına yaklaştıkça, Kemal şehrin uzaktaki sade beyazlığının göz yanılgısı olduğunu görebiliyordu. Binaların donuk bir şekilde parlayan beyaz duvarlarına mücevherlerle karmaşık şekiller yapılmıştı: çiçekler, yapraklar ve inanılmaz mimarinin güzelliğini arttıran geometrik desenler. Ziyaret ettiği bütün dünyalarda Lord Kemal bu şehre eşit olacak bir şey görmemişti; Mücevher Gezegeni'ndeki Philip'in sarayı bu binalarla karşılaştırıldığında bir ağıl sayılırdı.

Çeşmeleri ve yapay gölleri olan bahçeler binaları ayırıyordu. Doğallık görünümü veren sanatsal bir plana göre etrafa fundalıklar dikilmişti. Birden Uzay Lordu gezegenin garip bir yönünü fark etti: hiç ağaç görmemişti.

Şehre girerlerken, güvenli uzaklıklardan köpekler havlıyordu, ama bu sefer Griselda kızdırılmayı reddetti. Artık şehirde olduğu için belirli bir ağır başlılığa bürünmüştü: sanki önceki kusurunu unutmak istiyor gibiydi. Doğrudan sarayın merdivenlerine yöneldi.

Lord Kemal, Griselda'nın kalçalarındaki kasların, basamakları ve açık kapıyı aşmak için hazırlanırken kasıldığını hissedebiliyordu. İki için dar bir aralıktı. Neyse ki basamaklara önce Kuat vardı ve ısıkla kediye bir emir verdi. Kemal kedinin isteksizliğini sezdi. Merdivenleri tırmanmayı tercih ederdi, ama boyun eğdi. Kamı yerde, arka bacakları kıvrılmış, ön bacakları ileri doğru gerilmiş şekilde yattı; Lord Kemal kolayca ama isteksizce, gezinti bitliği için Griselda'nın hissettiği kadar pişman bir şekilde, aşağı indi. Uzanıp, hayvanın kulaklarını kaşdı.

Madu onaylayarak gülümsedi. 'Tamam. Kedinizle arkadaş olursanız, size daha istekli uyar.'

Kuat homurdandı. 'Eğer fazla kendi başlarına buyruk olurlarsa, onları yola sokmak için benim başka yöntemlerim var.' Uzay Lordu, Kuat'ın kemerine takılmış olan ve şimdi Kuat'ın işaret ettiği küçük, dikenli kamçıyı ilk defa gördü.

'Kuat, bunu yapmazsın,' diye itiraz etti Madu. 'Şimdiye kadar hiç...'

'Beni görmedin,' dedi Kuat. Sonra, kızın yüzü bulutlanırken, ikna edercesine ekledi: 'Şimdiye kadar hiç gerek duymadım. Ama bu yapmam anlamına gelmez.'

Kemal, Kuat'ın sözlerinin pek uygun olmadığını düşündü. Bir şüphe veya merak sisi Madu'nun yüzünün açık parlaklığını kaplıyor gibiydi. Lord Kemal bir kere daha onun için bir korku saplanması hissetti ve bir kere daha bunu aklından uzaklaştırdı.

Korktuğu kızın masumiyetiydi. Madu'nun gözlerinin kendisine, gerçek gençliğinin eski günlerindeki D'irena'yı hatırlattığını anladı, insanlığın adetleri hakkında bilgilendirilmeden önceki, altınsanlarla insanların eşilmiş gibi bir araya gelemeyecekleri öğretilmeden önceki günlerde. Karacamsı bir zarafeti. yumuşak asil dudakları, türetildiği ceylandan gelen masum gözleri olan D'irena. Kendisi gittikten sonra ne olmuştu ona? Gözleri hâlâ. Madu'nunkilerde yansıdığını gördüğü samimi açık yürekliliği taşıyor muydu? Yoksa kaba bir erkek geyikle çiftleşmiş ve onun kabalığının bir kısmı kendisine mi aktarılmıştı?

Lord Kemal, kadını şefkatle anımsayarak, onun, kendisine, hatırasındaki kadar şefkatli ve zarif ceylanlar vermiş olan bir antilopla çiftleşmiş olduğunu umdu. Başım salladı. Korku makineleri her türlü anıyı ve duyguyu birbirine karıştırmışlardı. Farkında bile olmadan, kediyi okşadı.

Kedilerden eyerleri çıkartmak için uşaklar geldi. Yenilenmiş bir şaşkınlıkla. Lord Kemal işleri yapanların altınsanlar değil, gerçek insanlar olduğunu fark etti ve Kuat'ın hayvanların duygusallığından zevk almayla ilgili sözlerini hatırladı. Başka bir şey daha vardı, neredeyse üzerinde düşünmüş olduğu, ama ne olduğunu hatırlayamadığı... Sanki köşede kaybolurken zor bulunur bir hayvanın kuyruğunu yakalamaya çalışıyormuş gibi.

Kuat yol gösterir ve Madu ile Lari arkasından gelirken. Lord Kemal bir oda ve koridor labirentinden geçti. Her biri, bir öncekinden daha hayret verici görünüyordu Uzay Lordu benzer şeyleri video kasetlerinde

görmüştü, eski İnsanyuvası'nın Radyasyon III'ten önce olduğu gibi yeniden yapılandırılması. Duvarlarda halılar ve Dünya'dakilerin reproduksiyolarından esinlenen resimler asılıydı; divanlar, heykeller. Xanadu'nun kurucusu, orijinal Han tarafından getirilmiş olan renkli ve sıcak halılar. Evet, Xanadu duyguların zevkine, lükse ve güzelliğe, gereksiz bir dönüşü.

Kemal bu büyümlü atmosferde gevşemeye başladığını hissetti, ama ana salona vardıklarında Kuat resmîyetten uzak bir şekilde kendini en yakın divanın üzerine atınca büyü bozuldu. Boylu boyunca uzanırken, elini belli belirsiz grubu geri kalanına salladı.

'Oturun, oturun.' dedi. Mumlar titriyor ve parlıyorlardı, alçak masalar ve divanlar çevrede davet edici bir şekilde duruyordu.

Uzay Lordu'nun gelişindeki tanıştırmadan beri ilk defa, Lari kendiliğinden konuştu. "Evimize hoş geldiniz." dedi. "Ve umarım ziyaretinizi eğlenceli kılmak için elimizden geleni yapabiliriz."

Kemal yeni izlenimlere fazla kapıldığı ve (kendine itiraf etmesi gerekiyordu) Madu onu büyülediği için, gence fazla ilgi göstermediğini fark etti. Lari de, kendi tarzında, fiziksel olarak Madu kadar mükemmeldi. Uzun boylu, ince, hafif kaslı, sarışın bir oğlan. Ve, Madu gibi, onda da hayret verici bir açıklık, incinebilirlik havası vardı. Bu ikisinin Kuat gibi haşın ve kaba görünen birinin gardiyanlığında bu kadar masum yetişmiş olmaları Lord Kemal'e garip geldi.

Kuat, Uzay Lordu'nun dalgınlığını böldü. 'Gelin! Dju-di!'

Madu hemen üzerinde gümüşümsü detayları olan bakır renkli bir tepsinin durduğu bir masaya ilerledi. Tepside aynı malzemeden yapılmış iki ağızlı bir sürahi ve buna uygun sekiz kadeh vardı. Sürahinin ağzını bir kapak örtüyordu. Madu sürahiyi alırken. Kuat Uzay Lordu'nun giderek daha fazla rahatsız edici bulunduğu homurtulardan birini çıkardı.

'Parmağını doğru deliğe koymaya dikkat et.'

Kızın yanıt veren sesi hoşgörölü, ama Kemal'in onun olabileceğini düşündüğü kadar küçümseyiciydi. 'Bunu çocukluğumdan beri yapıyorum. Şimdi unutmam olası mı?'

Sonraki yıllarda, sanki bu gece hayatının zaman içinde izlediği karmaşık yollardaki en önemli dönüm noktalarından biriymiş gibi geldi Lord Kemal'e. Olurlarken olaylardan uzaklaştırılmış gibiydi; hareketleri izleyen bir gözlemciydi, sadece başkalarınınkini değil, kendininkileri de, sanki üzerlerinde hiç kontrolü yokmuş gibi, bir rüyadaymış gibi..

Madu zarif bir şekilde diz çöktü ve bir parmağını sürahinin üstündeki iki delikten birine yerleştirdi. Mum ışığı kızın bütün çıplak tenini kaplayan gümüş rengi hafif pudranın üzerinde oynuyordu. Madu kırmızımsı sıvıyı ufak kadehlerden dördüne boşaltırken. Kemal kızın ufak ellerinin tırnaklarının bile gümüş rengine boyanmış olduğuna dikkat etti.

Kuat kadehini kaldırdı. İlk kadeh nezaket kurallarına göre şeref konuğu için veya en azından Vasita için kaldırılmalıydı, ama Kuat kendi kurallarını uyguluyordu.

'Zevke' dedi ve kadehin içindekileri bir dikişte içti.

Grubun gerisi içkilerini yavaşça yudumlarken, Kuat yeni bir kadeh doldurmak için yerinden kalktı. Diğerlerini birinci kadehlerini bitirmeden, o ikinci kadehi de yutmuştu.

Lord Kemal dju-di'nin tadının zevkine varıyordu. Daha evvel içtiği hiçbir şeye benzemiyordu, ne ekşi ne de tatlıydı. Tattığı şeylerden en fazla nara benziyordu, ama yine de eşsizdi.

Yudumlarken, bedenini hoş bir uyuşma duygusunun sardığını hissetti. Kadehi bitirdiğinde dju-dinin hayatında tattığı en lezzetli şey olduğuna karar vermişti. Alkol gibi aklını karıştırmak veya elektrot gibi sadece duysal zevk vermek yerine, dju-di bütün duyularını, algılamasını keskinleştirmiş gibiydi. Bütün renkler daha parlaktı, daha önce belli belirsiz farkında olduğu arka plandaki müzik birden canlanmıştı, brokarlı divanın

kumaşı zevk veriyordu, tanımadığı çiçeklerin kokusu etrafını sarmıştı. Yaralanmış zihni Styron IV'ü ve onun bütün hatırlattıklarını dışladı. Bir dostluk parıltısı hissetti. Kuat'a karşı bile birdenbire bir Diamnoni duvarıyla karşılaştığını sezdi.

Sonra anladı. Gezegendeki diğer zihinleri hissedememesi veya okuyamaması kendisinden veya korku makinelerinin oluşturduğu bir hasardan değil meydana gelmiyordu; doğrudan Kuat'a, Kuat'ın yetkisiz olarak oluşturduğu bir zihin engeline bağlıydı. Ancak engel mükemmel değildi. Kuat sadece düşüncelerinin okunmasını engellemeyi becerememişti; evrensel bir engel kurmuştu. Bu, Kuat'ın Uzay Lordu'nu hissettiği gibi bir tavır sergilememesinden belliydi.

'Ama,' diye düşündü Kemal, 'saklama gereği duyduğun şey ne? Evrensel bir barikat kurmanı gerektirecek kadar Vasita'nın yasalarına karşı olan şey ne?'

Kuat, gevşemiş bir şekilde, memnuniyetle gülümsüyordu.

Styron IV'ten beri ilk defa, Lord Kemal bin Permaiswari gerçekten de tamamen iyileşebileceğini hissetti. O zamandan beri ilk defa bir şeyle gerçekten ilgileniyordu. Madu adamı gerçeğe döndürdü.

'Dju-dimizden hoşlanırsınız mı?' Bu pek soru sayılmazdı.

Kemal, neşeli ve hâlâ karşılaştığı bulmacayı düşünerek, başıyla onayladı.

'Bir tane daha içebilirsiniz,' dedi kız, ama daha fazlası sizin için iyi olmaz. İki kadehten sonra, insan duyularını yitirmeye başlar ve bu da pek eğlenceli sayılmaz, değil mi?'

Kemal, Lari ve kendisi için ikinci kadehleri doldurdu.

Kuat sürahiye uzandı ve Madu şaka yapar gibi adamın eline vurdu. 'Bir tane daha içersen, kadehine yanlışlıkla pisang doldurabilirsin.'

Kuat güldü. 'Çoğu erkekten daha iriyim ve onlardan daha fazla içebilirim.'

'En azından bırak da ben koyayım,' dedi kız ve kadehi doldurmaya girişti.

Sonra, fazla gerçekçi görünmeyen şakacı bir neşeyle Uzay Lordu'na döndü. 'Hepimizin ona dikkat etmesi gerekiyor, ama, gerçeklen de fazla içmek tehlikeli. Bu sürahinin nasıl yapıldığını görüyor musunuz?'

Sürahinin bölünüşünü göstermek için kapağı kaldırdı. 'Yarısında dju-di, diğer yansıda ise tadı dju-diyle aynı, ama öldürücü olan pisang vardır. Bir kadehi içen kişiyi bir eefunjungda öldürebilir.' Kemal elinde olmadan titredi. Kızın bahsettiği zaman birimi neredeyse anlık olabilecek kadar kısaydı.

'Panzehiri yok mu?'

'Yok.'

Sessizce oturmakta olan Lari söze karıştı. 'Aslında ikisi de aynı şey. Dju-di damıtılmış pisangdır. Sadece burada, Xanadu'da yetişen bir meyveden yapılırlar. Dju-dinin sırrı bulunana kadar. Galaksi bilir kaç kişi meyveyi yediği veya mayalanmış, ama damıtılmamış pisangi içtiği için ölmüştür. '

'Her birine değer.' diyerek güldü Kuat. Dju-di yüzünden Uzay Lordu'nun Xanadu Yöneticisi'ne karşı duymuş olabileceği tüm sıcaklık yok olmuştu. Ancak, sürahinin ikili yapısıyla ilgili merakı kabarmıştı.

'Ama madem pisangın zehir olduğunu biliyorsunuz, neden onu dju-diyle aynı kapta tutuyorsunuz? Aslında, daha başta neden onu damıtılmamış halinde bulunduruyorsunuz?'

Madu onaylar şekilde başını salladı. 'Aynı soruyu ben de defalarca sordum, ama aldığım yanıtların bir anlamı yok.'

'Tehlikenin verdiği heyecandan dolayı,' dedi Lari. 'Pisang içebileceğiniz gibi bir öge olduğunu bilmeniz dju-diden daha fazla zevk almanızı sağlamaz mı?'

'Ben de bunu dedim,' diye tekrarladı Madu, 'yanıtların anlamı yok.'

Bu noktada Kuat araya girdi. Konuşması hafifçe kayıyordu, ama yeterince akıllı bir şekilde konuştu. 'İlk olarak, bu bir gelenek. Eski zamanlarda. İlk Han baştayken ve Xanadu henüz Vasita Lordlarının nüfuzuna girmeden önce, Xanadu'da oldukça fazla yasadışı işler dönüyordu. Liderlik için güç kavgaları vardı. Zenginliklerimizi yağmalamak için başka gezegenlerden geliyorlardı. Ortadan kaldırıldıklarını anlamadan, onları ortadan kaldırmanın basit bir yolu olması gerekiyordu. İkili sürahinin İlk Han'ın getirmiş olduğu bir Çin sürahisinden kopyalanmış olduğu söyleniyor. Doğru mu bilmiyorum, ama burada gelenekselleşti. Xanadu'da içinde pisang bulundurmuyacak şekilde yapılmış bir tek dju-di sürahisini bulmazsınız. Her şeyi açıklamış gibi başını salladı, ama Uzak Lordu tatmin olmamıştı.

'Tamam,' dedi, 'sürahileri geleneksel şekilde yapıyorsunuz, ama, Venüs aşkına, neden hâlâ içlerine pisang koymaya devam ediyorsunuz?'

Kuat'ın yanıtı, geldiğinde, daha önceki konuşmasından daha da kaymış bir şekildeydi; çok fazla dju-dinin etkileri onun uyuşmuş bir şekilde konuşmasına neden olmaya başlamıştı ve Uzak Lordu Madu'nun iki kadehten fazla dju-di içmeme konusundaki uyarılarını dikkate almayı zihnine not aldı. Kuat oldukça öfkeli bir şekilde gülümsedi ve bir parmağını öğüt verircesine Lord Kemal'e salladı.

"Yabancılar fazla soru sormamalıdır. Etrafla hâlâ düşmanlar olabilir ve biz hazırlıklıyız. Her neyse, biz Xanadu'da suçluları böyle cezalandırırız." Kahkahası hiç de çekingen değildi. 'Ne içtiklerini bilmiyorlar. Piyango gibi. Bazen onlarla biraz eğlenirim. Önce onlara dju-di veririm ve serbest bırakılacaklarını düşünmeye başlarlar. Sonra onlara bir kadeh daha veririm ve hiçbir şeyden şüphelenmezler. İlk kadehte bir şey olmadığı için sevinçle içerler. Sonra felci hissettiklerinde... işte tamam! Yüzlerini görmelisiniz!'

Bir an için Uzak Lordu'nun Kuat'a karşı hissettiği hoşnutsuzluk son haddine ulaşmıştı. Ama adam şu anda sarhoş, diye düşündü. Sonra da: Ama bu konuşan gerçek kişi olabilir mi?

'Hayır, hayır, Kuat, bunu demek istiyor olamazsın!'

Kuat kendine gelir gibi oldu. Kardeşinin dizine yatıştırır bir şekilde vurdu. 'Elbette bunu demek istemiyorum. Sanırım gidip yatacağım. Konuğumuza iyi bakın, olur mu?'

Ayağa kalktığı anda hafifçe sallanıyordu, ama odadan dışarı oldukça düzgün çıkmayı başardı.

Aniden engel biraz indi. Kuat'ın zihnini okuyamıyordu, ama Uzak Lordu, bu gezegende bir yerlerde, kötü, garip, yasadışı bir şeyler seziyordu. Damarlarındaki dju-di sıcaklığının yerini bir soğukluk almış gibiydi.

Beyaz kum eğgerlerinin ardında, rüzgâr esmeye başlıyordu. Şehirden uzakta, güneşsiz denizin bulunduğu eski krater gölü tarafından korunan laboratuarda aldatıcı bir dış huzur vardı. İçeride, yasadışı diehr ölülere, daha henüz duyularına kavuşmamış şekilde, ambiyotik sıraları içinde hareket ediyorlardı; dışarıda ölümcül memelerini veren ağaçlar sanki korkulu bir bekleyişle titriyor gibiydiler.

Madu içini çekti. 'Sonuncuyu içmemesi gerektiğini biliyordum, ama kendi bildiğini yaptı.' Uzak Lordu'na kayıtsız duran Lari'ye doğru döndü ve ikna edici şekilde açıkladı.

'Tutuklularla eğlenmek konusunda tabii ki ciddi değildi. Bize bütün bu yıllar boyunca o kadar iyi davrandı ki... hiç kimse hem bize karşı bu kadar iyi olup, hem de başka yönlerden zalim olamaz, değil mi?'

Uzak Lordu bir kere daha Lari'ye baktı. Yakışıklı genç yüzde, canlı ama genç. öylesine genç, bir huzursuzluk vardı. 'Hayır, sanırım olamaz ama yine de bazı hikâyeler duydum...' Uzak Lordu'nun varlığını hatırlayarak durdu. 'Tabii ki hepsi saçmalık,' diye sözlerini bitirdi, ama Lord Kemal, gencin ağabeyinin yarattığı kötü izlenimi silmek kadar kendini de ikna etmeye çalıştığını sezdi.

'Artık yemek yiyelim,' dedi Madu neşeyle ve yemek salonuna gitmek üzere ayağa kalktı. Uzak Lordu yine konunun değiştirildiği hissine kapıldı.

II

Sonraki yıllarda Uzak Lordu anımsadı. Düşünceler zihninde yarıştı.

Ah, Xanadu, bütün galaksilerde seninle ölçülecek hiçbir şey yok. Gölgesiz günler ve geceleri ağaçsız ovalar, bir şekilde senin çekiciliğini arttıran ani yağmursuz fırtına ve şimşek patlamaları. Griselda. Tanıdığım tek saf hayvan. Kocaman gürleyen mırıltı, bir yanında siyah bir noktası olan yumuşak pembe burun, yüzümün hatlarının, ardından varlığımın içine bakarmış gibi görünen gözler. Ah Griselda, umarım bir yerlerde hâlâ hoplayıp zıplıyordur...

Ama şimdi; Lord Kemal'in Xanadu'daki ilk birkaç günü. Xanadu'nun sonsuz zevkleriyle tanışılırken çabucak geçti.

Kemal'in gelişinin ertesi günü, Lari'nin de koşacağı bir ayak yarışı programlanmıştı. Xanadu'ya geri getirilen yarışma ögesi insanlığın mekanikleşirken unuttuğu basit sevinçlere aklı başında bir dönüştü.

Stadyumdaki kalabalık neşeli ve hareketliydi. Genç kızların çoğunun saçları açıktı ve uçuşuyordu; genç ve yaşlı bütün kadınlar Xanadu'ya özgü giysiyi giyorlardı: ufak bir kısa etek ve açık kolsuz bir ceket. Çoğu dünyada yaşlı kadınlar bu giysi içinde acayip, ya da en azından gülünç, genç kadınlar ise uçar görünürdü. Ama Xanadu'da temel bir masumiyet ve bedeninin bir kabullenilmesi mevcuttu ve neredeyse istisnasız, yaşlarına bakılmaksızın, bütün Xanadu kadınları güzel ve kıvrak yapılarını korumuş gibiydiler; yarı çıplaklıklarına dikkati çekecek yapmacık bir alçakgönüllülükleri de yoktu.

Gençlerin çoğu, erkekler de, kadınlar da. Uzak Lordu'nun ilk defa Madu'nun üzerinde fark ettiği donuk renkli vücut pudrasını kullanıyorlardı; bazıları pudrayı giysilerine, bazıları da saçlarına veya gözlerine uydurmuşlardı. Pek azında renksiz parlayan bir pudra vardı. Hepsinin arasından. Lord Kemal Madu'nun en sevimli olduğunu düşündü.

Madu, bir kısmı Lord Kemal'e kadar ulaşan bir heyecan yayıyordu. Kuvvet duygusuz görünüyordu.

'Orada nasıl bu kadar sakin oturabilirsin?' diye sordu kız.

'Oğlan kazanacak, biliyorsun. Zaten at yarışı daha heyecanlı.'

'Senin için belki. Ama benim için değil.'

Lord Kemal ilgilenmişti. 'Bu yarış daha önce hiç görmedim,' dedi. 'Nedir? Hangisinin daha hızlı koştuğunu görmek için bütün atlar birlikte mi koşuyorlar?'

Madu evet anlamında başını salladı. 'Verilen bir sinyalle hep birlikte başlarlar ve önceden belirlenmiş bir yolda koşarlar. Hedefe ilk önce varan kazanır. O,' diye işaret etti başıyla alaycı bir şekilde, 'atının kazanacağı üzerine bahse girmeyi, yani kumar oynamayı sever. O yüzden insan yarışlarından çok at yarışlarından hoşlanır.'

'İnsan yarışlarına bahse girmez misiniz?'

'Yo. hayır. Yetenekleri veya başarıları şeyler üzerine bahse girmek insanlar için çok küçük düşürücü olurdu.'

O gün her biri yarışmacıların alanını kısıtlayan üç yarış vardı. İlk yarışta aslında bir rekabet olmadığı ortaya çıktı; Lari diğerlerini o kadar arkada bıraktı ki, bu neredeyse utanç vericiydi. O kadar üstün bir koşucu olduğu açıkça belli olmasaydı, diğerlerinin Xanadu'nun yöneticisinin kardeşinin kazanması için geride kaldıkları düşünülebilirdi.

Kuat, eski İnsanyuvası'ndan kalma antik bir ayinin kopyası olan Lari'nin saçlarına altın yapraklardan bir taç takma törenine katılmak için stadyumun merkezine indi.

Yöneticinin yokluğunda, Lord Kemal arkasında, içlerinden bazı kelimeleri yakalayabildiği fısıltılar duydu: 'aroi ile dans...', 'eski yönetici sevinecek...', 'ne yazık ki annesi...' Madu dinliyor gibi görünmüyordu.

Kutlamalardan sonra Yönetici ve grubu saraya döndüklerinde. Lord Kemal bazı şaşırtıcı sözleri anımsadı; özellikle de "eski yönetici sevinecek (sevinirdi değil), ' cümlesindeki gelecek veya şimdiki zaman onu şaşırtmıştı. Zihnine takıldı ve orada yuvalandı, sanki yaralı bir parmaktaki kıymık gibi. Zihni korku makinelerinin yaralarından yeni iyileşiyordu ve daha fazla bir yarayı göze alamayacağına karar verdi.

Kuat ikinci kadeh dju-diyi içerken. Lord Kemal oldukça sıradan bir şekilde sordu. "Ne kadar zamandır Xanadu'nun yöneticisisiniz, Kuat?"

Kuat bu ani sorunun sıradanlığının altında bir şeyler sezerek bakışlarını kaldırdı.

Lari söze girdi. 'Ben küçük bir bebektim...'

Kuat'ın işareti genci susturdu. 'Uzun yıllardır.' dedi. 'Kaç yıl olduğunun ne önemi var?'

'Yo, sadece merak ettim,' dedi Uzay Lordu, ılımlı bir dürüstlükte karar kılarak. 'Xanadu'nun yöneticiliğinin babadan oğula geçtiğini sanıyordum, ama bugün beni babanızın hâlâ sağ olduğuna inandıran bir şeyler duydum.'

Yine Lari. Kuat onu susturamadan, yanıt vermek için atıldı. 'Ama o sağ. Aroiyle birlikte... annem bu yüzden...'

Kuat'ın çatık kaşları Lari'yi susturdu.

'Bunlar Vasita'yı ilgilendiren meseleler değil. Bunlar, Xanadu'nun Vasita'nın koruması altına girmeyi kabul ettiği anlaşmanın Madde No. 376984, alt madde a. paragraf 34c'si ile korunan, Xanadu'nun yerel adetleriyle ilgilidir. Lord'umuzu temin ederim ki sadece yerlilerimizle ilgili yerel meseleler söz konusudur.'

Lord Kemal görünüşte bunu kabul eder gibi başını salladı. Onu rahatsız eden, Styron IV'ten beri hiçbir şeyin ilgisini çekmediği kadar meraklandırıan gizin küçük bir kısmını açığa çıkardığını sezinliyordu.

III

Xanadu'daki kalışının dördüncü "gününde". Lord Kemal Madu ve Lari'yle birlikte, gelişinden beri ilk defa şehir duvarlarının arkasındaki ilk keşif seferine çıktı. Artık Uzay Lordu kedisi Griselda'ya oldukça alışmıştı. Kedinin bir zevk mırıltısı çıkartıp, emir beklemeden Kemal'in binmesi için yatması adamı mutlu ediyordu.

Hayvanları yeni bir açıdan görüyordu. Altinsanların, insan görüntüsündeki değiştirilmiş hayvanların aslında ne biri ne de öteki olmadığını kesinlikle biliyordu. Evet, çok zeki ve güçlü altinsanlar vardı, ama... bu düşünceyi aklından sildi.

Ovaların arasından eşsiz bir neşeyle geçtiler. Rüzgârla süpürülen, ağaçsız, küçük gezegenin kendine özgü vahşi bir güzelliği vardı. Siyah deniz, tebeşir rengi kayalıkların dibine vuruyordu. Kemal, miller boyu uzanan kumları seyrederken, gezegenin tuhaflığını bir kere daha hissetti. Uzaklarda, büyük bir kuşun havalandığını, sarsıldığını, sonra da düştüğünü gördü.

Sonra, çok daha sonra, bilgisayara zaman ve yer verilerini girdiğinde, makinenin yazdığı şarkı galaksiler arasında ünlendi:

Siyah bir dağın üzerinde
Bulutlar arasında yalnız
Kartal durakladı

Ve rüzgâr yüksek sesle haykırdı
Fırtına patladı

Ve bulutun sisi
Kartalın kefenini hazırladı
Kanatları hırpalanmış ve yırtılmış
Yere düşerken

Ve o gece
Kayalığın
Dibindeki
Dalgalar
Beyazdı
Ve düşen
Kuşun
Kanatları
Parlaktı

Haykırışı
Duydum.

Belki de Lord Kemal'in olayları bilgisayara ızdırabının bir kısmını yansıtacak şekilde girmesi, duygularının derinliğinin bir göstergesiydi.

Madu ve Lari de kuşun düşüşünü seyrettiler, parlak neşeleri tam olarak anlayamadıkları bir şeyle gölgelenmişti.

'Ama niye?' diye fısıldadı Madu. 'Biz gezerken o kadar özgürce uçuyordu ki, o tamamen özgür ve mutlu şekilde süzülürken, biz de zıplıyorduk. Ve şimdi...'

'Ve şimdi onu unutmamız,' dedi Uzun Lordu, sonsuz bir tahammül ve hissetmiyor olmayı dilediği bir yorgunluktan doğan bir bilgeliyle. Ama kendisi unutamazdı. Bundan dolayı bilgisayar da.

'Siyah bir dağın üzerinde...'

Şimdi daha yavaş bir şekilde, güzelliğin, yaşamın ölümünün soğukluğuyla üşüyerek ilerliyorlardı, her biri kendi düşüncesine gömülmüştü.

'Nasıl bir israf!' diye düşündü Uzun Lordu. Güzelliğin nasıl bir israfı. Kuş bir rüya kadar özgür süzülüyordu. Neden? Değişik bir hava akımı mı? Veya daha öldürücü bir şey mi?

'Annem ne hissetti?' diye düşündü Lari. "Sıcak, derin, karanlık denizin içine yürürken ve asla dönmeyeceğini bilirken, duyguları ve düşünceleri neydi?"

Madu kendini yalnız ve şaşkın hissediyordu. Kişisel olarak ölümle herhangi bir şekilde ilk yüzleşmesiydi. Ailesi onun için gerçek değildi; onları hiç tanımamıştı. Ama bu kuş, onu hayatla ve özgürken görmüştü, uçarken, zarif kaymaları ve süzölmelerinden daha önemli başka bir şeyle ilgili değilken: ve şimdi, aniden, o ölüydü. Kız bu iki düşünceyi aklında bir araya getiremiyordu.

İlk olarak kendini toparlayan, yaşı ve tecrübesinden dolayı. Lord Kemal oldu. 'Nereye gittiğimizi,' dedi. "bana söylemediniz."

Madu'nun gülümsemesi her zamanki pırıltısının zayıf bir yankısıydı, ama yine de çaba gösterdi. 'Tepenin üzerindeki kraterin kenarında dolaşacağız Manzara çok güzeldir ve orada dururken neredeyse bütün gezegeni gördüğünüz hissine kapılırsınız.'

Lari, zihnini bulutlandıran kara düşüncelere rağmen konuşmaya katılmaya kararlı bir şekilde başını salladı. 'Bu doğru,' dedi. 'Oradan buah koruluklarını bile görebilirsiniz. Pisang ve dju-diyi buah ağacının meyvesinden elde ederiz.'

'Bunu merak ediyordum,' dedi Uzay Lordu. 'Gezegene indiğimden beri hiç ağaç görmedim.'

'Evet,' dedi Madu ve Lari aynı anda. Bu ufak bir şaşkınlık yarattı ve ikisi de, kuşun ölümünden beri davrandıklarından daha doğal davranarak güldüler. Bilinçsizce daha neşeli ruh hallerini kedilere de geçirmişlerdi ve hayvanlar bir kere daha artmış hızlarıyla zıplamaya başladılar.

Uzay Lordu'nun genç arkadaşlarının halindeki değişiklikten duyduğu mutluluk ilginçleşmeye başlamış olan konuşmanın bu boyun kırıcı hızda devam edemeyeceği için hissettiği hayal kırıklığıyla gölgelenmişti.

Ancak yukarı doğru çıktıkça, kediler yavaşlamaya başladı. Değişiklik ilk başta belirgin değildi, ama uzun tırmanış devam ederken. Lord Kemal Griselda'nın artan çabalarını hissedebiliyordu. Hiçbir şeyin kediye yoramayacağını düşünmeye başlamıştı, ama kraterin kenarına tırmanış aşağıdan görüldüğünden oldukça uzundu.

Diğer kedilerin de zorlandıktan azalan hızlarından belliydi.

Uzay Lordu konuşmayı yeniden başlattı. 'Bana ağaçlardan bahsedecektiniz,' dedi.

İlk yanıt veren Lari oldu. 'Hiç ağaç görmemek konusunda oldukça haklısınız,' dedi. 'Buah ağaçlarının Xanadu'da yetişen tek ağaç Kelapa ağacıdır ve sadece ufak volkanların kraterlerinde yetişirler. Kraterin çevresine geldiğimizde onları da görebilirsiniz. Ama buah ağaçları her zaman koruluk halinde yetişir... meyve verebilmeleri için hem dişi, hem de erkek ağaçlara gerek vardır ve meyveye ancak belli zamanlarda yaklaşılabilir. Yoksa, koklamak bile öldürücü olabilir'

Madu ciddi bir şekilde onayladı. 'Kuat aroiye danışincaya kadar buahtan uzak durmamız gerekir ve o zamanın geldiğini söylediğinde. Xanadu'daki herkes hasata katılır. Aroi dans eder ve bütün zamanların en iyi...'

Lari onaylamaz bir tavırla başını salladı. 'Madu. dışarıdan gelenlerle konuşmadığımız şeyler var'

Kızın yüzü asıldı, gözleri aniden sulandı ve kekeledi. 'Ama bir Vasita Lordu...'

İki erkek de kızın mutsuzluğunun farkına vardı ve her biri kendine göre durumu düzeltmeye çalıştı. Uzay Lordu, 'Hatırlamamam gereken şeyleri unutmakta ustayımdır.' dedi.

Lari Madu'ya gülümsedi ve sağ elini omzuna koydu. "Her şey yolunda. O anlıyor ve sen zarar vermek istemedin. Hiç birimiz Kuat'a bir şey söylemeyeceğiz." Yemekten sonra odasında uzanırken. Uzay Lordu öğleden sonrayı yeniden canlandırmaya çalıştı. Kraterin kenarına varmışlar ve manzara Madu'nun söylediği gibi çıkmıştı; insan sanki ufuk sonsuzmuş gibi hissedebilirdi. Uzay Lordu sonsuzluğun büyüklüğünün baş döndürücü duygusunu yaşamıştı, uzay veya zaman içindeki bütün yolculuklarında bu derecede hissetmediği bir şeydi bu. Ama yine de yanlış giden bir şeyler olduğu gibi bir hisse de kapılmıştı.

Bu hissin bir kısmı buah ağacı koruluğuyla ilgiliydi. Tahmin edilemez, bazen şiddetlenen, bazen sakin rüzgâr buah yapraklarını oynatırken, gözüne bir bina iliştiğine emindi. Bu gözlemini gençlere söylememişti. Büyük olasılıkla yerel ve dolayısıyla hakkında konuşulması yasaklanan bir şeydi, yoksa ikisinden birisi bundan söz ederdi.

Saraydaki hizmetkârlardan bir Vasita Lordu ile konuşmaya hevesli birini bulmak için hafızasını (evet, zihni kesinlikle iyileşiyordu) yokladı. Birden, olduğu anda bilinçli olarak farkına varmadığı, ama bilinçaltına not etmiş olduğu bir şeyi anımsadı. Kedi ahırındaki adamlardan biri. Neydi o? Kedi kumundan bir balık çekmiş, sonra. Uzay Lordu'nun yüzüne bakarak, bir kenara atmıştı. Daha sonra Lord Kemal adamın boynundaki metal parıltısını yakalamıştı. Yüksekçe Çivilenen Tanrı'nın bir haçı olabilir miydi? Burada, Xanadu'da, Eski Güçlü Din'in bir inanını mı vardı? Eğer varsa, şantaj için bir konu bulmuştu.

Ya da bulmuş muydu? Adam kendisiyle iletişim kurmaya çalışıyordu. Şimdi düşününce, bundan emin oldu. Eh, en azından olası bir müttefiki vardı. Şimdi bütün yapması gereken adamın adını hatırlamaktı.

Zihnine sonsuz bir özgürlük tanıdı; yüz gözünün önüne geldi; adamın eli boynundaki zincirle oynuyordu.... evet, kesinlikle haç, şimdi görebiliyordu, neden daha önce fark etmemişti?... ama oradaydı zihninde kayıtlıydı... ve evet, adamın adı: Bostonlu Bay Stokely. Uzay Lordu'nun aklına pek de olası olmayan Xanadu'da bir altinsan olabileceği şüphesi yerleşti. Bostonlu Bay Stokely hayvandan türetilmiş benzemiyordu, ama ismi geçmiş hakkında garip bir şeyler ima ediyordu.

Lord Kemal bin Permaiswari Bostonlu Bay Stokely ile tanışıklığını ilerletmeye çalışmak için 'sabah'ı beklemeyeceğini hissetti. Bu saatte kedi ahırlarına gitmek için ne bahane uydurabilirdi? Xanadu'nun kapıları sekiz saat boyunca kapalıydı. Sonra normal bir varlık gibi düşündüğünü fark etti. O bir Vasıta Lordu'ydu. Yapmak istediği bir şey için neden bir bahane bulması gerekiyordu? Kuat Xanadu Yöneticisi olabilirdi, ama Vasıta'nın piramidinde ufak bir yer kaplıyordu.

Yine de, Uzay Lordu hareketlerinde tedbirli davranması gerektiğini hissetti. Kuat acımasızlığını belli etmişti ve o 'yerel' meselelerin bazıları oldukça garip görünüyordu. Zihni karışmış bir Uzay Lordu 'kazayla' pisang içebilirdi. Ve Bostonlu Bay Stokely'nin de iyiliğinin düşünülmesi gerekiyordu.

Griselda. Yanıt buydu. Öğleden sonra hayvanın hapsirdiğini fark etmişti... hatta bunu Madu ve Lari'ye de söylemişti.... ve onlar da bunu toz diyerek geçiştirmişlerdi. Ama yine de bir bahane yerine geçerdi. Kediden ufak bir sorunuyla ilgilenecek kadar hoşlandığı açıktı. Kesinlikle hiç kimse onun kedi hakkındaki endişesini garip bulmayacaktı.

Kendi başına kedi ahırına giderken, koridorlar garip bir şekilde terk edilmiş görünüyordu. Xanadu'ya geldiği günkü akşam yemeğinden sonra kendi odasından dışarıya çıkmamış olduğunu fark etti. Görünüşe göre, herkes yemekten sonra odasına çekiliyordu, hem efendiler, hem de hizmetkârlar. Ahırların da boş olup olmayacağını merak etti.

Bostonlu Bay Stokely'yi yalnız bulmak inanılmaz bir şanstı. En azından, adamla karşılaşmasının rastlantı olduğunu varsaydı. Sonra kuşadamı sorguya çekti. Bostonlu Bay Stokely, Uzay Lordu'nun düşünmüş olduğu gibi, bir altinsan çıkmıştı.

Bostonlu Bay Stokely'nin gülümsemesi zekice ve kibarcaydı. 'Anlarsınız herhalde, Yönetici Kuat benim bir altinsan olmamdan kuşulanıyor. Ve, elbette, evrensel zihin engelinin benim üzerimde bir etkisi yok. Biraz zor oldu, ama size ulaşmayı başardım. Zihin araştırmam Styron IV'ten kalan bütün yaralı dokuları gösterdiğinde biraz telaşlandım, ama zihninizi tedavi etmek için en yeni yöntemleri kullanıyorum ve çok iyi ilerlediğimizden eminim.'

Uzay Lordu bu hayvandan türemiş kişinin zihniyle böyle yakından bir ilişkisi olmasına bir anlık kızgınlık duydu, ama öfkesi geçiciydi, çünkü Griselda'yla kurduğu empatiyi kuşadamla yaptığı zihinsel iletişimle eşitlemişti.

Bostonlu Bay Stokely'nin gülümsemesi daha da genişledi. 'Sizin hakkınızda yanılmamışım. Lord bin Permaiswari. Burada ihtiyaç duyduğumuz müttefik sizsiniz. Şaşırdınız mı?'

Lord bin Permaiswari başıyla onayladı. 'Yönetici Xanadu'da altinsan bulunmadığı konusunda o kadar ciddiymi ki...'

'Gezegene sızmak o kadar da kolay olmadı,' diye açıkladı Bostonlu Bay Stokely, 'ama yalnız değilim. Ve yanımızda insan aileleri de var, tabii ki, ama hiçbirisi bir Uzay Lordu kadar güçlü değildi.'

Lord Kemal bir müttefik olduğu fikrini yadsımadığını fark etti. Kuşadam yine düşüncelerini okuyarak gülümsedi. Garip bir şekilde çekici bir gülümsemesi vardı, ikna edici, ama nazik. Güvenilir görünüyordu ve Lord Kemal kendini kuşadamın söyleyeceği her şeyi kabul etmeye hazır hissetti.

Düşünceleri kilitletti. 'Kendimi düzgün bir şekilde tanıtayım,' diye düşündü kuşadam. 'Gerçek adım E'duard ve atam. adını duymuş olabilirsiniz, ulu E-telekeli'ydi.'

'Lord Kemal bu açıklamanın yalancı alçakgönüllülüğünü dokunaklı buldu. Başını bir an için saygıyla öne eğdi; efsanevi kuşadam, E-telekeli, bütün Vasita'da altinsanların lideri ve ruhani danışmanı olarak tanınırdı. Bu yumurtadan türetilmiş altinsan Vasita'nın işlerini yürütmekle veya korkutucu taraflara karşı bir muhalefet oluşturmakta bir yararlı müttefik olabilirdi. Vasita'yı yöneten Lordlar ve Leydiler kuşadamin işbirliği için sabırsızlanıyorlardı.

Çoğu altinsanın olağanüstü tıbbi ve psişik güçleri olduğu biliniyordu ve zihniyle ilgilenen altinsanın E-telekeli'nin soyundan olduğunu bilmek Uzay Lordu'nu rahatlatmıştı. Düşünceleri yansıttığım fark etti, çünkü E'duard'ın bunları duyduğu açıktı. İşbirliği yapmaları Lord Kemal açısından Xanadu'nun sistemini çözme işlemini kesinlikle kolaylaştırıcaktı, ama önce bu garip işbirliğinin Vasita'nın herhangi bir yasasını çiğneyip çiğnemediğim öğrenmek istedi.

'Hayır.' E'duard anlayışlıydı. 'Aslında, uğraşmamız gereken şey, doğrudan Vasita yasalarıyla çelişen şeylerin bir düzeltilmesi.'

"'Yerel" bir şeyler mi?' diye sordu Uzay Lordu kurnazca.

'Yerel kültür söz konusu,' diye onayladı E'duard,' ama aslında gerçekten şeytani bir şey için kalkan olarak kullanılıyor ve "şeytani" sözcüğünü sadece bu anlamda değil,' (Yükseğe Çivilenmiş Tanrı'nın hacını kaldırdı) 'yaşayanların haklarına temci bir tecavüz anlamında kullanıyorum. Bir sonsuzluk boyu varolma hakkından söz ediyorum, diğerlerinin haklarına tecavüz, etmedikleri sürece kendilerine göre varolmaktan, yaşamına kendi kurallarını koyması ve kendi kararlarını vermesinden.'

Lord Kemal ikinci bir kere daha saygı ve anlayışla başını salladı. 'Bunlar insanın elinden alınamaz haklar.'

E'duard başını salladı. 'Öyle olmaları gerekir, ' diye düşündü, 'ama Xanadu'da, Kuat bu elinden alınamazlığı aşacak bir yol buldu. Herhalde diehr ölümlerinden haberdarsınızdır, değil mi?'

'Elbette. "Ve asla kendilerine ait bir yaşamları olmadı..."', diye eski bir şarkıdan alıntı yaptı Uzay Lordu. 'Ama bunun yaşayanların haklarıyla ilgisi ne? Diehr ölümleri uzun zaman önce ölmüş, önemli şeyler başarmış kişilerin dondurulmuş et parçalarından oluşturulurlar. Ölünün fiziksel kişiliğinin yeniden oluştururken, diehr ölümlerinin ikinci yaşamlarında bazı olağanüstü sonuçlar elde ettiğimiz doğru: ama bazen de, yaptıkları sadece genlerin değil, koşulların ve genlerin bir birleşimi gibi görünüyor...'

E'duard yine başını salladı. 'Bahsettiğim yasal, bilimsel olarak kontrollü diehr ölümleri değil, bazen onlar için üzüntü duysam da. Peki, yaşayan insanlardan oluşturulan diehr ölümleri hakkında ne düşünürdünüz?'

E'duard sözlerine devam ederken. Uzay Lordu şaşkınlığını ve dehşetini yansıttı. 'Kuat tarafından kukla gibi yönetilen diehr ölümleri, orijinallerinin yerine geçirilen diehr ölümleri ve böylece gerçekte ne diehr ölümlerinin ne de orijinallerinin kendilerine ait bir yaşamlarının olmaması... '

Lord Kemal, ani bir anlayışla, buah ağacı kontluğunda gördüğü binanın ne olduğunun farkına vardı."O laboratuvar. değil mi?'

E'duard başıyla onayladı. 'Mükemmel bir yer. Kuat. aroiye danışıp meyvenin toplanmasının güvenli olduğunu açıkladığı zamanlar dışında, buah ağacının kokusunun öldürücü olduğu söylentisini yaydı. Bu yüzden hiç kimse laboratuvara yaklaşmaya cesaret edemiyor. Hepsi saçmalık. Buah meyvesinin kokusunun zehirli olduğu kısa bir dönem var, hasattan hemen önce... diğer bir deyişle, söylentiye doğruluk payı katacak kadar gerçek. Bu sabah gözcümüzün öldürüldüğünü gördünüz.'

Lord Kemal anlamayarak baktı. 'Bu sabahki gezinizde gökyüzünde düştüğünü gördüğünüz değiştirilmemiş kartal. Bizim için Laboratuvarı gözlüyordu. Bir pisang iğnesiyle vuruldu. Bu gibi şeyler insanların koruluktan uzak durmaları gerektiğine inanmasını sağlıyor.'

'İletişim kurabiliyor muydunuz?'

Uzay Lordu ilk defa kuşadamin gülümsemesinin biraz kendini beğenmiş olduğunu düşündü. 'Elbette' Sonra yüzü asıldı ve gözlerinde nemlilik ve üzüntü belirdi. 'Kardeşlerimden biriydi; aynı yuvada yumurtadan çıkmıştık, ama altinsan olmak için genetik kodlamadan geçmeye ben seçildim, o seçilmedi. Duygularımız gerçek insanlarınkinden biraz değişiktir, ama sevgi ve bağlılıktan anlarız, üzüntüden de...'

Lord Kemal zihninde yine sabahki kuşun güzel süzülüşünü gördü ve E'duard'ın üzüntüsünü hissetti. Evet, altinsanların duygularına inanabilirdi. E'duard Uzay Lordu'nun eline çekingen bir parmakla dokundu.

Durumu hiç bilmeden onun için üzüldüğünüzü anlayabiliyorum. Bu akşam buraya gelmenizi istememin nedenlerinden biri de bu.' Duygularında ani bir değişiklik oldu. 'Önce aroiye halletmeliyiz. '

"Sözcüğü çok duydum, ama anlamını bilmiyorum,' diye açıkladı Uzay Lordu. "Şaşırmadım. Aroi zevk içinde bir yaşam sürer, şarkı söyler, dans eder, eğlenir ve bir çeşit rahiplik yaparlar. Aroi hem kadın hem erkeklerden oluşur, saygı ve hürmet görürler. Ama aroiye katılmak için tek bir korkunç şart vardır'

Uzay Lordu sorusunu gözleriyle sordu.

"Aroiye katılan kişinin o andaki eşinin bütün yaşayan akrabaları kurban edilmelidir. Ya da eş ölmelidir ve bu birleşmeden birden fazla çocuk olmuşsa, aynı sayıda gönüllünün de ölmesi gerekir."

Lord Kemal anladı. 'Demek Lari'nin annesinin kendini güneşsiz denizde boğmasının nedeni bu, oğlunu kurtarmak için. Ama eski yönetici neden aroiye katıldı?'

'Anlamıyor musunuz? Yönetici Kuat, eski Yönetici aroiyle birlikte, bu iki hain, gezegen üzerinde o kadar mutlak bir güç kuruyor ki...'

'O zaman bu baştan beri bir komploydu.'

'Elbette. Kuat, yöneticinin ilk gençliğindeki ilk eşinin oğluydu. Yaşlandığında gücünü sürdürmek istedi, ama görünüşe göre bir temsilciyle.'

'Peki laboratuardaki diehr ölüleri?'

'Meselenin acil olmasının nedeni bu. Tamamen büyüdüler ve neredeyse duyuları oluşuyor. Orijinaler öldürülüp, yerlerine diehr ölüleri konulmadan önce yok edilmeleri gerekiyor'

'Sanırım başka yolu yok, ama yine de bu neredeyse cinayet gibi görünüyor.'

E'duard başka fikirdeydi. 'Yer değiştirme hem fiziksel hem de ruhsal cinayettir. Bu diehr ölüleri ruhsuz robotlar gibi...' Uzay Lordu'nun hafif gülümsemesini gördü.' Eski Güçlü Din'e inanmadığınızı biliyorum, ama ne demek istediğimi anladığınızı sanıyorum.'

'Evet. Onlar, sizin dediğiniz anlamda, yaşayan canlılar değil. Kendi iradeleri yok.'

'Aroi iki köy ötede, 100 mil kadar ileride. Bu köylerde gösterilerini sunduktan sonra, buraya ilerleyecekler. Bu buah meyvesi hasadının ve diehr ölülerinin yaşayanların yerine geçirilmesinin işareti olacak. Gezegende Kuat'a karşı muhalefet oluşturmamayacaklar ve zalimliğini... ve diğer dünyaları ele geçirme planını doludizgin uygulayabilecek. Kardeşi Lari planlanan kurbanlarından biri, çünkü oğlanın halk arasındaki popülerliğinden korkuyor.'

Uzay Lordu neredeyse inanamıyordu. 'Ama gerçekten sevdiği iki insan Lari ve Madu gibi görünüyordu.'

'Yine de laboratuardaki diehr ölülerinden biri oğlanın, Lari'nin kopyası. '

'Eski yönetici, babası, itiraz etmeyecek mi?'

'Muhtemelen, ama aroiye katılmasının insanlar adına neye mal olacağını bilmesi karışmasını engelleyecektir.'

'Ya Madu?'

'Onu olduğu gibi yanında tutacaktır, şimdilik, ve onu kendi isteklerine göre yoğurmaya çalışacaktır. Bireyselliğe o kadar az önem veriyor ki bunu beceremezse, bir parça etini elde edecektir ve sonuçta kızın yerini de bir diehr ölüsü alacaktır. Kişinin kayıp olduğuna aldırmadan fiziksel bir kopyayla tatmin olacaktır. '

Uzay Lordu yorgun zihninin bir kerede yutulması olanaksız olan şeyleri sindirmeye çabaladığını hissetti. E'duard hemen anlayışlı davrandı.

'Sizi fazla tuttum. Dinlenmelisiniz. Sizinle haberleşeceğiz. Kuat'ın zihin engeli kendisini de etkiliyor, sadece altinsanlar ve hayvanlar bağışık ve hepimiz aynı taraftayız. '

Odasına giderken, Lord bin Permaiswari bir kere sessizliğin, sarayda insan hareketliliği bulunmayışının farkına vardı. Kedi ahırlarında Bostonlu Bay Stokely'yi aramak için odasından ayrıldığından beri ne kadar geçtiğini merak etti. E'duard'a o garip ismi nasıl aldığını sormuş olmayı diledi. Aynı anda, E'duard'ın sesi zihninde konuştu. 'Eski İnsanyuvası'nda Vasita için yapmış olduğum ufak bir hizmet karşılığı aldım. 'Uzay Lordu şaşkınlıkla irkildi. Zihnini açık bırakırsa, zihinsel konuşmaya karşı bir uzay engeli bulunmadığını unutmuştu. 'Teşekkürler,' diye düşündü ve zihnini kapattı.

IV

Kâbuslarla dolu bir uykudan uyandığında, Uzay Lordu, E'duard'ın ruh yorgunluğu olarak tanımlayacağı bir yorgunluk hissetti. Vasita'yla haberleşmesi için bir yol yoktu. Xanadu'nun üzerindeki uzay limanına gelecek olan bir sonraki uzay gemisi yasadışı diehr ölüleri meselesine bir yardımı olmayacak kadar uzaktaydı. E'duard haklıydı. Yer değiştirme başlamadan önce durdurulmalıydı. Ama nasıl? Bir altinsana güvenmek zorunda kalmakla Uzay Lordu olarak konumunu küçük düşürdüğünü hissediyordu: tek tesellisi, söz konusu altinsanın ulu E-telekeli'nin akrabası olmasıydı.

Günün ilk öğününi yerlerken, Madu uysal görünüyordu: Lari ortada yoktu. Lord Kemal, sesini elinden geldiğince hoşlaştırmaya çalışarak. Kuat'a oğlanı sordu.

'Aoriyle dans etmek için Raraku'ya gitti.' dedi Kuat. Sonra Uzay Lordu'nun 'aroi' kelimesini bilemeyeceğini hatırladı. 'Xanadu'daki bir dans ve gösteri grubu,' diye nazikçe açıkladı. Kemal yüreğinin buz kestiğini hissetti.

E'duard'la haberleşmek için zor bekliyordu. 'Lari kayıp.' dedi zihninden. Kuat'ın ifadesinin farkına varmayacağından emin olur olmaz.

'Gözcülerimiz bütün diehr ölülerini yerinde olduğunu bildirdi.' diye yanıtladı E'duard. 'Oğlanın yerini bulmaya çalışacak ve size haber vereceğiz.'

Ama zaman geçti; altinsanların Lord Kemal'i ikna edebildikleri tek şey Lari'nin aroiyle birlikte Raraku'da bulunmadığı ve ona ait diehr ölüsünün laboratuardaki yerinde olduğuydu. Lari gezegenden yok olmuşu benziyordu.

Madu Kuat'ın dediklerini olduğu gibi kabul etmişti: şimdi çok daha sessizdi, ama görünüşe göre Lari'nin aroiyle birlikte dans ettiğine inanıyordu. Uzay Lordu yumuşak bir deneme yapmaya çalıştı.

'Duyduklarımdan, aroinin, birlikte olmak için katılınması gereken kapalı bir grup okluğunu düşünmüştüm.'

'Ah. evet, tamamen birlikte olmak için.' dedi Madu. ama hasat zamanında, ister üyesi olsun isler olmasınlar, en iyi dansçıların aroiyle birlikte dans etmelerine izin verilir. Fazla uzun sürmez. Aroi Raraku'dan Poike'ye geçti. Sonra buraya gelecekler. Lari'yi görmekten çok mutlu olacağım: koşmaya veya dans etmeye gittiğinde onu hep çok özlerim.'

'Daha evvel dans etmeye gitti mi?' diye sordu Uzay Lordu.

'Şey, hayır. Dans etmeye değil. Koşmaya gitti, ama daha evvel dans etmeye gitmemişti. Ama çok iyidir. Daha önce yeterince büyümemişti.'

'Hasatta dans etmekten başka eğlenceleriniz var mı?' diye sordu Uzay Lordu, hâlâ Lari'nin nereye kaybolmuş olabileceği hakkında bir ipucu arayarak.

Kızın gülümsemesinde eski parlaklığından izler vardı. "Ah. evet. Size bahsettiğim at yarışı da hasatta yapılır. Kuat'ın en sevdiği spordur. Sadece, yüzü bulutlandı, 'bu sefer korkarım atının pek fazla kazanma şansı yok. Gogle çok uzun süre ve çok fazla koştu; arka bacakları yıpranmış durumda. Veteriner uygun bir verici bulurlarsa, bir kas naklinden söz ediyordu, ama bulduklarını sanmıyorum.'

Ancak, Lari'yi yeniden görme umuduyla, Uzay Lordu'nun kendisiyle özdeşleştirdiği neşenin bir kısmını yeniden kazanmış gibiydi. Bir kedi gezintisine gittiler ve Lord Kemal, kendisi ve Griselda tek bir varlık olurlarken, yine o baş döndürücü şaşkınlık ve zevk hissini duydu. Duyguları öylesine yakın bir temastaydı ki kedinin en ufak isteğini gerçekleştirmesi için dizlerini sıkması veya ılık çalması gerekmiyordu. Günlerdir ilk defa. Lord bin Permaiswari E'duard'ı ve diehr ölülerini, Lari için endişesini ve Vasita'nın kuşadamlı işbirliği yapmasını onaylayıp onaylamayacağı konusundaki kaygılarını unutmayı başardı.

Yine ilk defa olarak. Uzay Lordu Madu ve Lari'nin arasındaki ilişkinin boyutlarını merak etmeye başladı. Artık Madu sadece kendisiyle olduğu için, kızın hissettirdiği çekiciliği her zamankinden daha fazla duyumsuyordu. Tanıdığı bütün dünyalarda, daha önce bir kadın için böyle bir istek duymamıştı. Ve, öylesine onurluydu ki, duygularını ona açmadan önce, Lari'yi güvenli bir şekilde geri getirmenin daha önemli olduğunu hissetmeye başlıyordu. E'duard'la konuşmayı denedi.

'Hiçbir şey.' dedi kuşadam. 'Ondan bir iz bulamadık. Bizden biri onu en son sarayın civarında, ahırlara doğru giderken görmüş. Hepsisi bu.'

Hasattan önceki festival gününde, Uzay Lordu, Griselda'yı bahane olarak kullanarak, bir kere daha kedi ahırlarına gitti.

E'duard, Bostonlu Bay Stokely olarak, çok meşguldü. Uzay Lordu'na ciddi bir şekilde baktı, ama zihni kapalı kaldı. Konuşmadı. Lord bin Permaiswari kızdığını hissetti. Zihnini açtı ve bağırdı: 'Hayvanlar!'

E'duard hafifçe yüzünü buruşturdu, ama yine de konuşmadı.

Uzay Lordu, özür dileyen bir şekilde, zihninden konuştu, 'özür dilerim. Öyle demek istemedim.'

Bu sefer E'duard yanıt verdi. 'Evet, istediniz. Ve biz de hayvanız, ama bu kadar aşağılama neden? Hepimiz ne isek oyuz.'

'Zihninizin bana, bir Uzay Lordu'na kapalı olmasına sinirlendim, istediğiniz kişiye zihninizi kapama hakkınız var. Özür diliyorum.'

E'duard bu sözleri içtenlikle kabul etti. 'Zihnimin size kapalı olmasının bir nedeni vardı.' dedi. 'Size bir şeyi nasıl söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Ve rahatça konuşmadan önce, Madu ve Lari hakkındaki bütün duygularınızı bilmem gerekiyordu.'

Lord bin Permaiswari bir utanç hissi duydu: bir Uzay Lordu gibi değil, bir çocuk gibi davranmıştı. Tamamen açık bir şekilde konuşmaya çabaladı. 'Gerçekten Lari için endişeleniyorum. Madu'ya gelince, çok büyük bir ilgim olduğunu biliyorsunuz, ama önce oğlana ne olduğunu öğrenmem ve Madu'nun ona karşı ne hissettiğini anlamam gerek.'

E'duard başını salladı. 'Umduğum şekilde konuştunuz. Lari'yi bulduk. Hayat boyu sakat kalacak.'

Lord Kemal'in aldığı soluk boğazını acıttı. 'Ne demek istiyorsunuz?'

'Kuat veterinerine oğlanın baldır kaslarını aldirtmış ve onları en sevdiği atına, Gogle'a naklettirmiş. At bir yarışta daha en yüksek süratiyle koşabilecek, böylece Kuat'a karşı bahse girenleri şaşırtacak. Bırakın koşmayı veya dans etmeyi. herhangi bir ameliyatın çocuğu yeniden yürütebilmesi olası değil. '

Uzay Lordu'nun zihninde bir boşluk vardı sanki. E'duard'ın hâlâ konuştuğunu fark etti.

'Yarın at yarışına oğlanı bir tekerlekli iskemleyle getireceğiz. Madu'nun yardımına ihtiyacınız olacak. Sonra ne yapacağınıza karar verirsiniz.'

Ertesi günkü at yarışı zamanına kadar Lord Kemal sanki bir rüyada hareket ediyor gibiydi, hareketlerini duygusuzca gözlüyordu. E'duard onunla sadece bir kere konuştu. 'Diehr ölülerini bir an önce öldürmeliyiz,' dedi. 'Yarınki yarıştan sonrası, herkes kutlama yaparken, en uygun zaman. Siz Kuat'ı oyalayın, gerisini ben hallederim.'

Korku dolu, mutsuz, Styron IV'ten beri hissettiğinden daha da zayıf bir şekilde, Lord Kemal bin Permaiswari, Madu ve Kuat'a at yarışına kadar eşlik etti. Lari localarında oturuyordu, yüzü bembeyaz, zayıflamış, çok daha yaşlı, bir tekerlekli iskemlede. 'Neden?' diye zihninden haykırdı Uzay Lordu.

E'duard'ın sesi daha sakin geldi. 'Kuat aslında düşünceli davrandığını düşündü. Oğlan sakatlanınca, Xanadu'nun insanları için bir yarış kahramanı olamazdı. Kuat bu şekilde diehr ölüsünü kullanmaya gerek duymayacağını düşündü. Oğlanın hayatta kalmak için başlıca nedenini elinden aldığını fark etmedi; yerine diehr ölüsünü geçirseydi de bir şey değişmezdi. '

Madu sessizce ağlıyordu. Kuat, kaba bir şefkat olacağını düşündüğü bir şekilde, kızın saçını okşadı. 'Ona iyi bakacağız. Ve. Venüs! Bugün bahisçileri ne hale düşüreceğiz! Gogle'ın bir daha koşamayacağını sanıyorlar. Şaşkına dönecekler! Tabii ki sadece bu yarışlık, ama buna değer!'

'Buna değer,' diye düşündü Uzay Lordu. Lari'nin hayatının, sakat olarak, en sevdiği şeyleri yapamayarak geçecek olan geri kalanına değer.

'Buna değer,' diye düşündü Madu. Asla bir daha dans etmemeye, asla koşmamaya, kalabalık alkışlarken saçlarında rüzgârı hissetmemeye.

'Buna değer,' diye düşündü Lari. Artık neyin önemi vardı ki?

Gogle yarım boyla kazandı.

Kuat, coşkulu bir halde, diğerlerine döndü. 'Sizle sarayın ana salonunda buluşuruz. Bahisleri toplamam gerek.'

Lari'nin iskemlesini stadyumun yanına getirilmiş olan özel bir iki kedili arabaya doğru götürürken. Madu'nun yüzü mermerden oyulmuş gibiydi. Lord Kemal, bir söz söylemeden. Griselda'ya bindi. En azından kısa bir süre için yalnızlığa ihtiyacı vardı.

Sessiz bir iletişimle, sarayın duvarlarından uzağa koştular. Lord Kemal şehir kapısından bir bağırs duydu, ama aldırmadı. Akıllı Lari'deydi. Yine bağırs. Başka bir zıplama. Aniden Griselda sarsıldı, sendeledi, düştü. Uzay Lordu hemen aşağıya, kedinin yüzünün yanına inmişti. Hayvanın gözleri camlaşıyordu. Sonra, boynundan çıkan iğneyi gördü. Pisang. Kedi Uzay Lordu'nun elini yalamaya çabaladı, adam hayvanı okşadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Griselda son bir kere içini çekti. Lord Kemal'in varlığına baktı, titredi ve öldü. Uzay Lordu'nun bir kısmı da onunla Öldü.

Kapıya vardığında, nöbetçiyi sorguladı. Yarışların sona ermesiyle buah meyvelerinin hasadı arasında kimsenin şehirden ayrılmaması gerekiyordu. Griselda idari bir hatanın kurbanı olmuştu. Kimse Uzay Lordu'na söylemeyi aklına getirmemişti.

Sessizce şehrin sokaklarında yürüdü. Kısa bir süre önce ona ne kadar güzel görünmüştü şehir. Şimdi ne kadar boş ve ne kadar üzgün görünüyordu.

Ana salona Madu ve tekerlekli iskemledeki Lari'den hemen sonra vardı.

Madu'ya karşı tomurcuklanmakla olan isteğinin donda kalmış bir çiçek gibi solması garipti.

Kuat gülerek içeri girdi.

Lord Kemal bundan sonraki iki yüzyıl boyunca bir soru yüzünden acı çekecekti. Sonuçlar ne zaman yöntemleri haklı çıkarırdı? Yasa ne zaman mutlaklı? Zihninde kum tepelerinde ve ovalarda koşan Griselda'yı gördü, şafak kadar masum Madu'yu, güneşsiz bir ayın altında dans eden Lari'yi.

'Dju-di!' diye emretti Kuat.

Madu zarafetle alçak masaya ilerledi. İki delikli sürahiyi aldı. Lord Kemal. E'duard'ın zihnine aktardıklarından, diehr ölülerinin ambiyotik sıvısına pisang boşaltıldığını gördü. Yakında gerçekten ölü olacaklardı.

Kuat güldü. 'Bugün oynadığım her bahsi kazandım.'

Bakışlarını Madu'dan Lord Kemal'e çevirdi.

Neredeyse fark edilmez bir şekilde, Madu'nun parmağı bir delikten ötekine gitti.

Sonsuz gecede Lord Kemal hiçbir şey yapmadı.

HERBERT G. WELLS

İngiliz yazar, gazeteci, sosyolog ve tanınmış tarihçisidir. 21 Eylül 1866'da Bromley'de (Kent) doğmuştur.

18 yaşında iken daha sonraları Kraliyet koleji olarak anılacak olan okulda biyoloji bursu kazanır. 1888'de Londra Üniversitesinden mezun olan Wells, fen bilimleri öğretmeni olur. Yaşamının bu bölümü bir dizi hastalık ve mali problemlerle dolu olarak geçmiştir. 1891 yılında kuzeni Isabel Mary Wells ile evlenen H. G. Wells'in bu evliliği başarısızlıkla sonuçlanır. Sonradan 1894 yılında önce öğrencisi sonra karısı olacak yazar Amy Calilerine Robbins ile karşılaşır, 1895 yılında da evlenirler.

Wells'in ilk yayınlanan kitabı "Textbook of Biology -1893-" dür. İlk romanı ise "The Time Machine -1895- (Zaman Makinası)"'dır. Romanının büyük başarı kazanmasından sonra bu türde bir dizi roman daha yazmıştır. "The Wonderful Visit -1895- (Şahane Ziyaret)", "The Island of Dr. Moreau -1896- (Doktor Moro'nun Adası)", "The Invisible Man. -1897- (Görünmeyen Adam)", "The War of the Worlds -1898- (Dünyalar Savaşı)", "When the Sleeper Wakes -1899- (Uyuyan Uyanıyor)" "The First Men in the Moon. -1901- (Ay'da İlk İnsanlar)". "The Food of the Gods -1904- (Tanrıların Besini)", "A Modern Utopia -1905- (Modern bir Ütopya)", "In the Days of the Comet- 1906- (Kuyruklu Yıldız Altında)" ve "The War in the Air -1908- (Havada Savaş)".

Pek çok kısa öyküsünü de "The Stolen Bacillus -1895- (Çalınan Basil)". "The Plattner Story -1897- (Plattner'in Öyküsü)" ve "Tales of Space and Time -1899- (Uzay ve Zaman Öyküleri)" adlı kitaplarında toplamıştır. 1908 yılında yayınlanan "The War in the Air" adlı kitabında, ilerdeki yıllarda yapılacak olan hava savaşlarının ve kullanılacak yöntemlerin çok ileri bir teknikle anlatıldığı gözlemlenir. Düş gücü Jules Verne gibi mekanik alanda değil, daha çok biyoloji ve astronomi dallarının sınırlarını aşan bir konumdadır. En çok da "The First Man On the Moon", "The Food of the Gods" ve "The War of the Worlds" adlı üç romanında yarattığı 'Marslılar' ile popüler mitolojiye geçmiştir.

"Anticipations -1901- (Ümitler)", "Mankind in the Making -1903- (Üretimde İnsanoğlu)" ve "A Modern Utopia -1905- (Modern Bir Ütopya)" romanları ile toplumun belleğinde sosyal ilerleme doktrininin öncülerinden biri olarak yer etmiştir. Zamanının en aktif sosyalistlerinden biri olan Wells 1903'te Fabian Topluluğuna katılmıştır. Ancak bir süre sonra bu topluluğun metotlarını eleştirmeye başlamış ve sosyalizm konusunda kendi düşüncelerini geliştirerek bu düşüncelerini "New Worlds for Old -1908- (Eskisi için Yeni Dünyalar)" ve "First and Last Things -1908- (İlk ve Son Şeyler)" adlı romanlarında açıklamıştır.

1933'de bir film senaryosunu romanlaştıran yayınlamıştır "The Shape of Things to Come (Gelen Şeylerin Biçimi)" adını taşıyan bu romanın filmi. A.B.D'de "Things to Come (Gelen Şeyler)" adıyla oynamıştır. Bu romanı iyimser bir gelecek öngören ilk romanlarını andırıyorsa da daha sonra yazdığı "Mr. Bletts Worthy on Rampole Island (Rampole adasındaki Mr. Bletts) ve iki yıl sonra yayınlanan "The Autocracy of Mr. Parham -1930- (Mr. Parham'ın Otokrasisi)" romanları keskin birer hiciv örneğidir. "The Croquet Player, -1936- (Kriket Oyuncusu)". "The Brothers -1937- (Kardeşler)" ve "The Holy Terror -1939- (Kutsal Korku)" adlı romanlarını yazdığı sırada ise hem yaşlı, hem de hastadır. H.G. Wells 13 Ağustos 1946'da Londra'da ölmüştür. İyi bir yazar ve etkili bir düşünce adamı olan Wells hem kendi kuşağını, hem de kendinden sonra gelen kuşakları etkileyerek bir devre damgasını vurmuş olan önemli bir sosyolog, yazar ve tarihçidir.

Ünlü İngiliz bilimkurgu yazarı ve kritikçisi Brian W. Aldiss, Herbert G. Wells'i "Bilimkurgu'nun Shakespeare'i" olarak adlandırmıştır.

OLAĞANÜSTÜ BİR VAKA:

DAVIDSON'UN GÖZLERİ

The Remarkable Case of Davidson's Eyes

H.G. WELLS

Çeviren: Barış Emre Alkım

Sidney Davidson'ın zaten yeterince olağanüstü olan geçici zihinsel rahatsızlığı, eğer Wade'in açıklamasına kulak verilirse, daha da olağanüstü bir hal almakta. Bu vaka, dünyanın öbür ucunda fazladan bir beş dakika geçirmek, ya da varlığından haberdar olmadığımız gözlerce en gizli işlerimiz sırasında gözlenmek gibi, gelecekteki iletişim olanaktan hakkında en tuhaf şeyleri düşlemeye itiyor insanı. Davidson'un geçirdiği kriz sırasında bizzat oradaydım, doğal olarak bu hikayeyi kağıda dökmek de bana düşüyor.

Krizi sırasında bizzat orada bulunmaktan kastettiğim, olay yerine gelen ilk şahıs olduğumdur. Her şey, Highgate Kemerinin hemen ötesindeki Harlow Teknik Koleji'nde gerçekleşti. Olay vuku bulduğunda, Davidson büyük laboratuvarında bir başıyandı. Bense terazilerin bulunduğu küçükçe odada bazı notlar yazıyordum. Gök gürültülü fırtına, haliyle işimi tamamen altüst etmişti. Şiddetli gök gürültülerinden birinin hemen ardından, diğer odadan kırılan camların sesini işittiğimi sandım. Yazı yazmayı bir kenara bırakıp kulak kesildim. Bir süre için hiçbir şey duymadım; dışarıda yağın dolu, oluklu çinko çatıda davul çalıyordu. Sonra bir ses daha geldi, bu seferki bir kırılma sesiydi şüphesiz. Oldukça ağır bir şey tezgahın üzerinden aşağıya devrilmişti. Bir anda ayağa fırlayıp büyük laboratuvara giden kapıyı açtım.

Tuhaf bir kahkaha duyunca şaşırdım, ve Davidson'ın odanın ortasında sallanarak, yüzünde afallamış bir bakışla dikilmiş olduğunu gördüm. İlk izlenimim, onun sarhoş olduğuydu. Benim farkıma varmadı, yüzünden otuz santim ötedeki görünmeyen bir şeyi tutmaya çalışıyordu. Elini yavaşça, oldukça duraksayarak uzattı, ve boşluğu kavradı. "Bu da nesi?" dedi. Parmaklarını açarak, ellerini yüzüne yaklaştırdı. "Ulu Scott!" dedi. Bunlar, üç ya da dört yıl önce, herkesin bu ismin üzerine yemin ettiği zamanlar olmuştu. Sonra, sanki onları yere yapıştırılmış halde bulmayı beklermişçesine ayaklarını hantalca kaldırmaya başladı.

"Davidson!" diye haykırdım. "Neyin var senin?" Etrafında dönüp, benim bulunduğum yöne baktı, beni aramaya başladı. Bana, benden öteye ve beni gördüğüne dair en ufak bir işaret olmaksızın iki yanıma baktı. "Dalgalar," dedi; "ve oldukça güzel bir gemi. Bunun Bellow'un sesi olduğuna yemin edebilirim. Merhaba!" Bir anda avazı çıktığına bağırdı.

Bunun bir tür şaka olduğunu düşündüm. Sonra, ayaklarının altında en iyi elektrometremizin parça parça olmuş kalıntısını fark ettim. "Neyin var be adam?" dedim. "Elektrometreyi darmadağın etmişsin."

"Yine Bellows!" dedi. "Ellerim yittiyse de arkadaşlarım kalmış demek. Elektrometre hakkında bir şey söylüyor. Ne taraftasın Bellows?" Ansızın sendeleyerek bana yürüdü. "Allahın cezası şey tereyağı gibi kesiliyor," dedi. Dosdoğru masaya çarptı ve geriledi. "Hiç de tereyağı gibi değilmiş!" dedi ve sallanarak durdu.

Korktuğumu hissettim. "Davidson," dedim, "ne oldu sana?" Her yöne bakındı. "Bunun Bellows olduğuna kalıbımı basarım. Neden bir erkek gibi kendini göstermiyorsun, Bellows?"

Bir anda aklıma onun kör olmuş olduğu geldi. Masanın etrafından dolanıp elimi koluna attım. Tüm hayatım boyunca daha bu kadar ürkmüş bir insan görmemiştim. Sıçrayarak benden uzaklaştı ve kendini koruma pozisyonu aldı, yüzü dehşetten çarpılmıştı. "Ulu Tanrım!" diye bağırdı, "o da neydi?"

"Benim, Bellows. Kahretsin, Davidson!"

Onu yanıtlayınca sıçradı ve -bunu nasıl dile getirebilirim?- benden öteye baktı. Benimle değil, ama kendi kendine konuşmaya başladı. "Böylesine dümdüz bir kumsalda, üstelik güpegündüz. Saklanacak bir yer bile yok." Çılgınca etrafına bakındı. "İşte! Gidiyorum." Aniden döndü ve dümdüz büyük elektromıknatısa doğru koştu, öylesine şiddetli çarptı ki, omzunu ve çenesini insafsızca bereledi. Bunun üzerine geriye doğru bir adım attı ve neredeyse inleyerek bağırdı, "Tanrı Aşkına, neyim var benim?"

Bu sırada çok endişelenmiş ve epey korkmuştum. "Davidson," dedim, "sakın korkma."

Sesimi duyunca yine irkildi, ama önceki kadar şiddetli değildi. Sözlerimi, bürünebildiğim en net ve katı tonda yineledim. "Bellows," dedi bana, "bu sen misin?"

"Ben olduğumu göremiyor musun?"

Güldü. "Kendimi bile göremiyorum ki. Hangi kahrolasica yerdeyiz?"

"Buradayız," dedim, "laboratuarda."

"Laboratuarda mı?" diye sordu hayretler içinde, ve elini alnına koydu. "O şimşek çaktığında laboratuardaydım, ama şimdi oradaysam ne olayım. Ne gemisi bu böyle?"

"Gemi falan yok," dedim. "Aklını başına topla eski dostum."

"Gemi yok ha," diye tekrarladı, ve itirazımı hemen unuttu. "Sanırım," dedi yavaşça, "ikimiz de öldük. Ama işin ilginç tarafı bana hala bir bedenim varmış gibi geliyor. Galiba hemen alışılmıyor. Bizim dükkana yıldırım düşmüş olsa gerek. Oldukça çabuk oldu, değil mi Bellows?"

"Saçma sapan konuşma. Capcanlısın. Laboratuardasın. ve her şeyi kırıp döküyorsun. Az önce yeni bir elektrometreyi paraladın. Boyce geldiği vakit senin yerinde olmak istemezdim."

Benim bulunduğum yönden, kryohidratların diyagramlarına doğru baktı. "Sağır olmuş olmalıyım," dedi. "Bir top ateşlediler, çünkü dumanı görüyorum ama hiç ses duymadım."

Elimi yine koluna koydum, bu sefer daha az heyecanlandı. "Sanırım görünmez bedenlere sahibiz," dedi. "Tanrı Aşkına! Burnun ötesinden bu yöne gelen bir sandal var. Tıpkı değişik bir iklimde, eski hayat gibi."

Kolunu sarstım. "Davidson," diye bağırdım, "uyan!"

Boyce da işte o anda içeriye girdi. O konuşur konuşmaz Davidson bağırdı, "İhtiyar Boyce! Demek o da ölmüş! Ne cümbüş ama!" Vakit kaybetmeksizin Boyce'a Davidson'un bir tür somnambulistik transta olduğunu açıkladım. Hemen ilgilendi, ikimiz de adamcağızı içinde bulunduğu olağanüstü halden kurtarabilmek için elimizden geleni yaptık. Davidson sorularımızı yanıtladı, ve bize de sorular sordu, ama dikkati bir kumsal ve gemi hakkındaki halüsinasyon yüzünden dağılmış gibiydi. Arada devamlı bir sandal, metaforalar ve rüzgarın şişirdiği yelkenlerden dem vurup duruyordu. Onun karanlık laboratuvarın ortasında böyle şeyler söylediğini duymak insanı bir tuhaf yapıyordu.

Davidson görmüyordu, ve yardıma muhtaçtı. İkimiz de birer koluna girip onu koridor boyunca yürüterek Boyce'un şalisi odasına götürdük, ve orada Boyce onunla konuşup o gemi hayali hakkında şakalar yaparken ben de yaşlı Wade'den gelip bir bakmasını rica ettim. Dekanımızın sesi Davidson'u biraz ayılttı. ama kendine getirmede. Ellerinin nerede olduğunu, ve neden beline kadar yere gömülü bir halde yürümek zorunda

olduğunu soruyordu. Wade onunla ilgili epey kafa yordu -kaşlarını nasıl çatar bilirsiniz- ve onun ellerine rehberlik ederek kanepeye dokunmasını sağladı. "Bu bir kanepedir," dedi Wade. "Profesör Boyce'un odasındaki kanepedir. İçi at kılıyla doldurulmuş."

Davidson kanepeyi yokladı, ve uzun uzadıya düşündükten sonra da onu hissedebildiğini, ama göremediğini söyledi.

"Peki ne görüyorsun?" diye sordu Wade. Davidson, etrafla bolca kum ve kırık istiridye kabuklarından başka bir şey göremediğini anlattı. Wade, ona eliyle yoklaması için başka şeyler de verdi, onların ne olduğunu söyledi ve Davidson'u pür dikkat izledi.

"Geminin neredeyse sadece direk ve yelkenleri görünüyor." dedi Davidson şimdi de, durumla ilgisiz bir şekilde.

"Boş ver gemiyi," dedi Wade ona. "Dinle beni Davidson. Halüsinasyon nedir, bilir misin?"

Davidson "oldukça," diye yanıtladı.

"İyi, gördüğün her şey halüsinasyon."

"Piskopos Berkeley," dedi Davidson.

"Beni yanlış anlama," dedi Wade. "Hayattasın, ve Boyce'un odasındasın. Ama gözlerine bir şey oldu. Göremiyorsun; işitebiliyorsun ve hissedebiliyorsun, ama göremiyorsun. Beni anladın mı?"

"Bana da fazlasıyla görüyormuşum gibi geliyor." Davidson parmaklarının boğumlarını gözlerine sürttü. "Yani?"

"Hepsi bu. Bunun aklını karıştırmasına izin verme. Bellows burada, ve seni bir taksiyle evine götüreceğim."

"Biraz durun." Davidson düşündü. "Oturmama yardım et," dedi; "şimdi -sana zahmet olacak ama- bana hepsini en baştan bir kez daha anlatır mısın?"

Wade son derece sabırlı bir şekilde tekrarladı. Davidson gözlerini yumdu ve ellerini alnına bastırdı.

"Evet," dedi. "Doğru. Gözlerim kapalı ve haklı olduğunuzu biliyorum. Kanepede yanımda oturan sensin, Bellows. Yine İngiltere'deyim ve karanlıktayız."

Sonra gözlerini açtı. "Ve işte," dedi, "gün daha yeni açılıyor, geminin serenleri, çalkantılı bir deniz, ve havada uçan bir çift kuş. Hayatımda bu kadar gerçek hiçbir şey görmedim. Ve ben de boynuma kadar bir kum yığınına gömülü duruyorum."

Öne eğildi, ve elleriyle yüzünü örttü. Sonra yine açtı gözlerini. "Karanlık deniz, ve gün doğumu! Ve yine de bizim Boyce'un odasında, bir kanepede oturuyorum!... Tanrım, yardım et bana!"

Bu. başlangıçtı. Davidson'un gözlerinin garip rahatsızlığı azalmaksızın üç hafta devam etti. Kör olmaktan çok daha kötüydü. Davidson kesinlikle yardıma muhtaçtı, yumurtadan yeni çıkmış bir civciv gibi beslenmesi gerekiyordu, ona yol gösterilmeli ve elbiseleri değiştirilmeliydi. Eğer hareket etmeye kalkırsa bir şeye takılıp düşüyor, ya da kendini kapıya duvara vuruyordu. Bir iki gün sonra bizi görmeden seslerimizi duymaya alıştı, evde olduğunu ve Wade'in ona söylediklerinin doğruluğunu şevkle kabullendi. Onunla nişanlı olan kızkardeşim gelip onu görmekte ısrar etti, ve Davidson kumsalını anlatırken, her gün saatler boyu beraberce oturdular. Gözüken o ki, kızkardeşimin elini tutmak onu son derecede rahatlatıyordu. Koleji terk edip arabayla eve giderlerken -Hampstead köyünde oturuyordu- sanki doğrudan doğruya bir kum tepesinin, taşların, ağaçların ve katı cisimlerin içinden geçermiş gibi olduğundan bahsetti -tekrar belircineye kadar her taraf kapkaraydı- ve odasına çıkarıldığında düşeceğinden korkarak deliye döndü, çünkü merdivenleri tırmanmak, onu hayali adasında kayaların dokuz-on metre yukarısına çıkarmıştı sanki. Devamlı yumurtaları kıracağından bahsediyordu. Sonunda babasının muayene odasına indirilip oradaki bir divana yatırılması gerekti.

Adayı genellikle kasvetli bir yer olarak betimledi, biraz çürük yosun dışında çok az bitki, ve bir sürü çıplak kaya vardı. Her yer penguin kaynıyordu, kayaları bembeyaz, ve bakılması nahoş hale getiriyorlardı. Deniz çoğu zaman dalgalıydı, bir seferinde fırtına çıktığında uzanıp, sessiz şimşeklere bağırdı. Bir iki kez de kıyıya foklar geldiler, ama bu sadece başlangıçtaki birkaç gün oldu. Penguinlerin paytak paytak yürüyerek onun içinden geçmelerinin, ya da onun hayvanları rahatsız etmeksizin aralarında yatabilmesinin çok komik olduğunu söylüyordu.

Tuhaf bir şey hatırlıyorum, bu, canı fazlasıyla pipo içmek islediği vakit gerçekleşmişti. Eline bir pipo verdik - neredeyse gözünü çıkarıyordu- ve de yaktık. Ama hiç tad alamıyordu. O günden beri benim için de aynı şeyin geçerli olduğunu fark ettim herkes için böyle midir, bilemiyorum- fakat dumanını görmediğim sürece tütünün zevkine varamıyorum.

Ama Davidson'un hayallerinin en garip kısmı, Wade onu bir tekerlekli iskemleyle dışarıya temiz hava almaya gönderdiği zaman gerçekleşti. Ailesi Davidson için bir tekerlekli iskemle kiralamış, sağır ve dik kafalı hizmetçileri Widgery'yi de ona bakmakla görevlendirmişlerdi. Widgery'nin sağlığa yararlı gezi anlayışı da bir tuhaftı. Dogs' Home'a uğramış olan kızkardeşim, onlara Caniden Town'da rastlamıştı; Widgery, King's Cross'a doğru kendinden hoşnut şekilde giderken, belli ki kaygı içinde olan Davidson, zayıf ve kör halde onun dikkatini çekmeye çabalıyordu:

Kardeşim onunla konuştuğu vakit, Davidson basbayağı ağlamış. "Ah, kurtar beni bu korkunç karanlıktan!" demişti onun elini tutarak. "Bundan kurtulmalıyım, yoksa öleceğim." Sorunun ne olduğunu anlatmaktan tamamiyle acizmiş, ama kız kardeşim onun hemen eve dönmesi gerektiğine karar vermiş, ve Hampstead'e doğru yokuş tırmanırken korkusu azalmış. Güneş pırl pırl., ve öğlen vakti olmasına karşın, yıldızlan tekrar görmenin güzel olduğunu söylemiş.

"Sanki," dedi Davidson bana sonraları, "karşı konulmaz bir şekilde suya doğru çekiliyordum. İlk başta çok paniklemedim. Tabii ki geceydi orada, güzel bir geceydi."

"Tabii ki?"

"Tabii ki," dedi. "Burada gündüzken, orada hep gecedir... Neyse, dosdoğru suya girdim, ay ışığının altında çarşaf gibi, ve ıslı ıslıldı -ben yaklaşırken bir dalga genişleyip düzleşiyormuş gibi göründü. Denizin yüzeyi deriyi andırırcasına parlaktı- altı, şimdi anlatacaklarımın tam tersine, boş gibiydi. Su ağır ağır gözlerime kadar yükseldi. Sonra suyun altına girdim, ve sanki deri yarıp, gözlerimin önünde yine birleşti. Ay, gökyüzünde bir kez sıçradı, soluklaştı ve yeşile döndü, hafifçe parıldayan balıklar ok misali atıldılar yanımdan - her şey fosforlu camdan oluşmuş gibiydi; ve yağlı cilayla parlatılmış karmakarışık yosunların arasından geçtim. Böylece denizin içinde ilerledim, yıldızlar teker teker söndüler, ay gittikçe yeşilleşti ve karardı, yosunlar ışık saçan bir mora dönüşlüler. Her şey çok belirsiz ve gizemliydi, her yer titriyor gibiydi. Tüm bu sırada, iskemlemin tekerleklerini, geçip giden insanların ayak seslerini ve uzakla, özel Pali Mail satan bir adamın sesini duyuyordum.

"Denize gömüldükçe gömüldüm. Etrafım mürekkep karası kesildi, yukarıdan bir tek ışık huzmesi bile gelmiyordu o karanlığa, ve fosforlu cisimler giderek aydınlandılar. Derinliklerdeki yosunların yılankavi dalları, ispirto ocağının alevleri gibi titreyiyorlardı; ama bir süre sonra bir tek yosun bile kalmamıştı. Balıklar bakarak ve ağızlarını açıp kapayarak benim bulunduğum tarafa, bana geldiler, ve içimden geçtiler. Öyle balıkları hayal bile etmemiştim daha önce. Yanlarında sanki fosforlu kalemle çizilmişçesine ateşli hatlar vardı. Ve korkunç bir yaratık, dolanan kollarıyla geri geri yüzyordu. Ardından, karanlığın içinden çok yavaşça bana yaklaşan bulanık bir ışık kümesi, sürüklenen bir şeyin etrafında dolanan ve mücadele eden balık sürülerine ayrıştı. Doğruca üzerine gittim, o zaman kargaşanın ortasında, balıkların ışığı altında hayal gibi, parçalanmış bir seren ve yana yatmış karanlık bir gemi gövdesi belirdi, bazı ışıldayan fosforlu bedenler, balıklar onları ısırıkça sallanıyor, kıvranıyorlardı. Bir korku çöktü üzerime. Ah! Eğer kız kardeşin gelmiş olmasaydı, doğruca o yan yarıya yenmiş şeylerden birine çarpacaktım! Üzerlerinde koca koca delikler vardı Bellows, ve... Boş ver. Ama dehşet vericiydi!"

Davidson üç hafta boyunca, bizim o zamanlar baştan aşağı hayali olduğunu sandığımız bir şeyi görür halde, çevresinden tamamen habersiz şekilde, o tuhaf durumda kaldı. Derken, bir Salı günü uğradığımda, koridorda yaşlı Davidson ile karşılaştım. Yaşlı centilmen kendinden geçmiş bir halde "başparmağını görebiliyor!" dedi.

Paltosunu sırtına geçirmeye çalışıyordu."Başparmağını görebiliyor. Bellows!" dedi gözü yaş içinde. "Çocuk iyileşecek artık!"

Davidson'un yanına koşturdum. Yüzünden az ötede küçük bir kitap tutuyor, ona bakıp, zayıfça gülümsüyordu.

"Şaşırtıcı," dedi."Şuradan sanki bir parça açıldı. "Parmağıyla işaret etti. "Her zamanki gibi kayaların üzerindeyim, penguenler de her zamanki gibi sendeleyip kanat çırpıyorlar, ara sıra bir balina boy gösteriyor, ama hava karardığı için pek seçilmiyor. Ama şuraya bir şey koyunca görüyorum -gerçekten görüyorum. Çok sönük ve yer yer kırık, ama sanki bulanık bir hayalmiş gibi görebiliyorum. Bu sabah beni giydirdirlerken farkettim. Sanki bu cehennemi hayalet dünyaya açılmış bir delik gibi. Elini benimkinin yanına koy. Hayır oraya değil. Ah! İşte! Görüyorum. Başparmağının altı, ve elbisenin kolunun bir kısmı! Kararan gökte elinin bir parçası hayalet gibi görünüyor. Hemen yanında da haç şeklinde dizilmiş bir grup yıldız var."

Davidson o günden sonra düzelmeye başladı. Tıpkı gördükleriyle ilgili anlattıkları gibi, bu değişim konusunda anlattıkları da tuhaf şekilde inandırıcıydı. Görüş alanındaki parçaların ötesinden hayalet dünya gittikçe silikleşti, adeta şeffaflaştı. ve Davidson bu saydam boşlukların arasından belli belirsiz çevresindeki gerçek dünyayı görür hale geldi. Bu parçalar sayı ve boy bakımından çoğaldılar, gözlerinde sadece orada burada birkaç kör nokta kalıncaya değin birleştiler ve yayıldılar. Artık ayağa kalkıp kendini idare edebiliyordu, beslenip, okuyabilir, pipo içebilir, her insan gibi davranabilir olmuştu. İlk başla lambanın iki görünüşü gibi üst üste gelmiş iki görüntü onun kafasını karıştırıyordu, ama çok geçmeden gerçeği yanılsamadan ayırdeder oldu.

Başlangıçta gerçekten de memnundu, ve egzersiz yapıp ilaçlarını içerek iyileşmek için sabırsızlanıyordu. Ama o garip ada yok olmaya yüz tutunca, alışılmadık şekilde onunla ilgilenmeye başladı. Özellikle tekrar denizin derinliklerine inmek istiyor, vaktinin yarısını Londra'nın aşağı kısımlarında dolaşıp, sürüklenirken gördüğü içi su dolu gemi enkazını aramakla geçiriyordu. Gerçek gün ışığının göz kamaştıran parıltısı, kısa zamanda onu o gölgeler içindeki dünyasını silip atacak kadar kuvvetli şekilde etkiledi, ama gece vakti, karanlık bir odadayken hala adanın suyun çarptığı kayalarını ve hantal penguenlerin ileri geri dolandıklarını görebiliyordu. Bunlar da gittikçe soldular, ve nihayet, kız kardeşimle evlendikten az sonra, onları son kez gördü.

Şimdi sıra, en tuhaf olayı anlatmaya geldi.

Onun iyileşmesinden yaklaşık iki yıl sonra, akşam yemeği için Davidson'lardaydım, yemekten sonra Atkins adında bir adam uğradı. Kraliyet Donanması'nda bir teğmendi, hoş konuşkan biriydi. Eniştemle iyi dostlu, kısa süre sonra biz de samimi olduk. Öğrendim ki, Davidson'un kuzeniyle nişanlıydı, aklına gelmişken bize sevgilisinin yeni bir resmini göstermek için bir tür fotoğraf albümü çıkarttı."Ve işte," dedi, "bu da yaşlı Fulmar."

Davidson resme ilgisizce baktı. Bir anda yüzü aydınlandı. "Ulu Tanrım!" dedi."Neredeyse yemin edebilirim-"

"Neye?" dedi Atkins.

"Bu gemiyi daha önce gördüğüme."

"Bu nasıl olabilir, bilmiyorum. Fulmar altı senedir Güney Denizleri'nden yukarıya çıkmadı, ondan önce de-"

"Ama," diye başladı Davidson."Evet -bu rüyalarımda gördüğüm gemi; eminim ki bu o düşlediğim gemi. Penguenlerle dolu bir adanın açıklarındaydı, ve bir top attı."

"Aman Tanrım!" dedi Davidson'un geçirdiği krizin ayrıntılarından habersiz olan Atkins. "Nasıl oldu da bunu rüyada görebildin?"

Ve sonra, yavaş yavaş ortaya çıktı ki. tam Davidson'un rahatsızlandığı gün, H. M. S. Fulmar gemisi. Antipodes Adası'nın güneyinde, küçük bir adanın açıklarındaydı. Geceleyin penguen yumurtası toplamak için bir sandal indirilmiş, geç saate kadar kalmış ve bir fırtına yaklaşmakta olduğu için sandalın mürettebatı gemiye dönmeden önce sabaha dek beklemişlerdi. Atkins de bu kişilerden biriydi, ve Davidson'un ada ile sandal hakkında söylediği her şeyi kelimesi kelimesine doğruladı. Davidson'un o yeri gerçekten gördüğüne

dair zihinlerimizde en ufak bir şüphe bile yok. Açıklama getirilemeyecek bir şekilde, Davidson Londra'da hareket ederken, onun gözleri de uzaktaki bu adada aynı şekilde davranmıştı. Bunun nasıl olduğuyorsa, tamamen bir gizem.

Davidson'un gözlerinin olağanüstü hikayesi, işte böyle bitiyor. Bu, belki de en iyi doğrulanmış uzaktan görüş vakasıdır. Profesör Wade'in ileriye sürdüklerinden başka da hiç bir açıklama getirilemedi, ama bu açıklama Dördüncü Boyut, ve boşluğun türleriyle ilgili kuramsal bir teze başvuruyor. "Uzayda bir karışıklıktan bahsetmek, bana sadece bir saçmalıkmiş gibi geliyor; belki de bir matematikçi olmadığım içindir. Ona iki yer arasında seksen bin mil olduğu gerçeğini hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini söylediğim vakit, bir kağıt üzerinde birbirinden otuz santim uzaklıkta bulunan iki noktanın, kağıdın bükülmesiyle bir araya getirilebileceğinden bahsetti. Belki okuyucu bu savı kavrayabilir, ama ben kesinlikle anlayamıyorum. Onun fikrine göre, büyük elektro-mıknatısın iki kutbu arasına eğilmiş olan Davidson, güç alanında şimşegın getirdiğı ani değişiklik yüzünden retinal unsurlarında sıra dışı bir durum yaşamıştı.

Wade bunun sonucu olarak, görsel olarak dünyanın bir yerindeyken, bedenlen bir başka yerde yaşamının mümkün olabileceğı fikrinde. Hatta görüşlerini destekler nitelikte birkaç deney bile yaptı; ama şimdiye kadar tek başardığı birkaç köpeğı kör etmek oldu. Onu birkaç haftadır görmemiş olmama karşın, deneylerinde vardığı net sonucun bu olduğu kanaatindeyim. Ama tüm bu kuramı akıldışı buluyorum.

Davidson'la ilgili gerçekler, tamamen başka temeller üzerinde duruyor, ve ben, size anlattığım her detayın doğruluğuna bizzat tanıklık ederim.

32 MAYIS

The 32nd of May
Paul ERNST
Çeviren: Savaş Murat Alkım

Akşamı eski ahbablarım olan Bay ve Bayan Barton ile onların Long Island'daki evlerinde geçirmiştim. O gün Mayısın otuz biri, evlilik yıl dönümleriydi. Yemek masasında uzun uzun söyleşmiştik ve sohbele oturma odalarındaki şöminenin başında devam etmekteydik.

Son derece konforlu, alımlı görünüşe sahip bir odaydı. Uzun ve oldukça dardı, tam olarak kare değildi fakat iç duvarın ilginç açısı yüzünden, kuzey ucu güney ucundan yarım metre daha genişti.

Duvarlarında muhteşem resimler asılıydı ve odanın güney ucunda parlak bir dörtgen oluşturan antika bir Floransa işi ayna vardı. Aynanın bir-birbuçuk metre kadar önünde aynı boyda bir kemerli ayna öyle bir açıyla yerleştirilmişti ki Floransa işi aynaya bakan kendini arkadan görebilirdi. Uzun ayna buraya Bayan Barton bize Tom Barton'un kendisine yıldönümü hediyesi olarak verdiğı kenarları kürklü yazlık şalı gösterdiği -ve bu olayın mutlu anısıyla keyiflendiğı sırada getirilmişti

Eski dostlarla ne hoş bir akşam! Ama saatime baktığımda bir çığlık altım ve kalktım. Akrep ve yelkovan onikiye bir kalayı gösteriyorlardı.

"Saat doğru mu?" diye sordum "Gece yarısı olamaz"

"Saat saniyesine kadar doğru" dedi, çok dakik ve sistematik biri olan Barton. "Rasathaneyle karşılaştırdım. Ama gece daha yeni başlıyor."

"Benim için değil" diyerek kestim. "Şapkamı nereye koydum, hah, eğik aynanın ardında"

Pipomu şöminenin içine silkeledim. Yelkovan oniki figürünün üzerine geldi. Barton'un saatin içine yerleştirtmiş olduğu karmaşık elektrikli gongun ilk vuruşu duyuldu.

Pencere kenarındaki koltuğun üzerine dikkatsizce atmış olduğum şapkam için eğik cama doğru ilerledim.

Saat sanki ben yürüdükçe, zamanı adımlarıma uyduruyor gibiydi. Bir, iki, üç, dört...

Pencere kenarındaki koltuğa ilerlerken Floransa işi aynaya göz attım. Eğik camda sırtımı görüm. Ve fark ettim ki ben ilerledikçe arkadaki eğik aynadaki aksim bir çerçevenin içinden adım alıyordu - hiçliğe doğru!

Sekiz, dokuz, onuncu kez vurdu saat.

Yansımam eğik aynanın çerçevesinden, ceketimin eteğinin ucu dışında tam olarak geçtiği anda ayağım bir şeye takıldı.

Saat onbirinci notayı vurdu. Ardından ses titreşimlerinin silikleşen dalgaları arasında, onikinci nota çınlamaya başladı.

Takılıp öne doğru yuvarlandığımı hissettim...

O akşamdan bu yana neler olduğunu anlamaya çalışarak çok zaman geçirdim. Aslında, bundan başka hiçbir şey düşünmedim, ama neler olduğu konusunda bir teori dahi geliştiremedim, ve bir başkasının yapabileceğinden de şüpheliyim.

Birbirleriyle aynı anda hem yüzümü, hem de sırtımı görebileceğim bir açıda duran karşılıklı iki aynanın arasından geçtim. Aksimin eğik aynadan içeri girişi, tökezleyişim ve onikinci vuruşun başlangıcı, hepsi aynı anda oldu. Tüm bildiğim bu.

Derken ellerimin ve dizlerimin üstündeydim, böylesine düşüşümdeki sakarlığıma gülüyordum.

Tom Barton'a bir şey söylemek için doğruldum; kelimeler ve kahkaham dudaklarımda donup kaldı.

İnsan aklının bir kerede kaldıramayacağı kadar büyük bazı şoklar vardır. Mesela savaşta karnının yarısı parçalanmış bir insanın korkunç fiziksel darbeden sonra, kendisine olan farkına varması birkaç saniye alır.

Benzer şekilde, o an yaşadığım şok o denli büyüktü ki gördüklerimi kavramam tam bir dakika aldı sanki..

Bilinçli olarak ilk farkına vardığım şey ışığın değişmiş oluşuydu.

Barton'ların oturma odasındaki ışık, şöminedeki alevlerle boyanmış, pembemsi bir görünümdeydi. Şimdiyse ışık, aniden inci grisi, loş ve şafak ışığı gibi durağandı.

Sonra fark ettiğim şey ise ortasında hasır şapka bulduğu pencere kenarındaki koltuğun orada olmadığıydı. Ne de arkasındaki pencerenin, ve pencerenin bulunduğu evin duvarının...

Bakışlarım bunlara takılıp kalmadı, devam etti ve ileriye, uzakta, çok uzakta bulunan ufuk çizgisine doğru gitti; nerdeyse ince çizgisi görülmeden yiten bir ufuğa.

Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar baktım. Aynı durağan, inci grisi ışıkla aydınlanan muazzam uzaklık değişmeden kaldı.

İlk dehşet kalbime saplandı. Deliriyor olmalıydım; bir anda çıldırmıştım herhalde, sanki bir elektrik düğmesi çevrilmiş gibi mantık devre dışı kalmıştı. Daha önce Tom Barton'un oturma odasındaydım. Şimdiyse, göz açıp kapayana değin...

Neredeydim?

Yere baktım. Görünüşe bakılırsa takılıp düştüğüm şey ayağımın altındaydı, yaklaşık bileğim kalınlığında bir altıgen çubuk. Ona ayakkabımın ucuyla dokundum, ve biraz hareket etti! Çubuğu yer boyunca izledim ve yaklaşık on metre mesafede, belki bir metre yirmi santim yüksekliğinde bodur altıgen bir kütlede sona erdiğini gördüm. Sanki küçük bir altıgen tank, sekiz santimlik altıgen bir göbek bağıyla yere bağlıydı.

Ama göbek bağı yere bağlı değildi! Üzerinde durduğum şey yer değildi. Sanki... Onu sadece bir madde olduğunu söyleyerek tarif edebilirim.

Ayağımın altındakinin sıkı, yine de elastik olduğunu fark ettim. İçine biraz batmıştım, buna rağmen yüzeyde bir gevşeklik hissetmedim. Havası biraz kaçmış bir lastik tekerlek üzerinde durmak gibi bir histi.

Sersemlemiş, etrafımdakileri hissiz bir şekilde algılamaktan fazlasını yapamayacak kadar şoke olmuş dununda etrafa bir süre daha bakındım. Her tarafta her birinden akıl almaz kökler gibi, düzgün uzanan, altıgen göbek bağları, ya da dokungaçların çıktığı altıgen kütleler vardı. Varılabilecek tek bir olası izlenim mevcuttu. O da bu tuhaf, geometrik cisimlerin bir çeşit bitki, ve üzerlerinden tökezlediğim dokungaçların ise kökleri olduğuydu.

Altıgen bitkiler! Altıgen kökler!

Yaptığımın neredeyse farkında olmayarak ayağımdaki çubuğumsu kökü tekmeledim. Bir parçası sıyrıldı ve ana kütlelerin titrediğini gördüm. Ama yalnızca gördüm, hissetmedim. O an için kendimi burada buluşumun yol açtığı ilk şoktan daha fazlasını hissetmek mümkün değildi...

Beni bilincime kavuşturanlar da bu sözlerdi.

Kendimi burada bulmak - Ama burası neresiydi?

Kendime tekrar tekrar hala Barton'ların oturma odasında olmam gerekliliğini, bunun yalnızca görsel bir yanıma olduğunu söyledim.

Ama bunu söylemenin bir faydası yoklu. Etrafıma korku dolu bir yüzle bakıp, yeni mekanımın tamamını gördüğüm zaman, anlamsız saçmalıklardı bunlar.

Engin kozmik düzlükle bir parazittim. Bir düzlük mü? Buna bir düzlem demek daha doğru olacaktı! Çünkü üzerinde. dans pistindeki bir böcekmişçesine sersemlemiş, uçsuz bucaksızlığı karşısında afallamış olduğum yer, çelik bir levha kadar düzdü, devasa bir plak gibiydi.

Göz alabildiğince her yerde, düz sıralar halinde yayılan altıgen çubuğumsu dokungaçlarıyla altıgen kütleler vardı... bitki miydiler? yumuşak taşlar mı? Yoksa canlı varlıklar mı? Ve üzerlerine her yerden ve hiçbir yerden gelen inci rengi ışık vurmaktaydı.

Neredeydim?

Sanırım o zaman, saf, kör bir dehşet içinde bağırdığım zaman bu gri evren hakkında ikinci bir gerçeği keşfettim. Burada ses yoktu.

Dudaklarım, eğer becerebilseydim neredeyse bir kadının dehşet çılgılığına benzeyebilecek bir feryat için açıldı, ciğerlerim havayı gırtlığımdan dışarı itmek için sıkıştılar - ve çarpılmış ağızımdan bir fısıltı bile çıkmadı!

Geometrik cisimlerin, sıkı, elastik bir şeyden yapılmış bir yerden köklendiği, -nasıl demir havaya benzemezse, bizim bildiğimiz yerden o kadar farklı- sessiz ve hareketsiz gri dünya.

Ama ben burada değildim. Ben Barton'ların oturma odasıdaydım. Ya deliydim, ya da halüsinasyon görüyordum.

Ayağımdaki kökü tekmeledim, bir tabakanın daha sıyrıldığını ve tekrar on metre ötedeki altıgen ana cismin titrediğini gördüm.

Bu bir halüsinasyon değildi! Neredeydim?

Ve nihayet tamamen şoktaydım, tam anlamıyla mantığı tahtından aşağı edilmiş bir manyak olup çıkmıştım.

Esnek yüzey üzerinde, altıgen cisimlerin arasında, karabasan dehşetiyle sessiz çılgınlıklar atarak oradan oraya koşuşumu belli belirsiz hatırlıyorum. Sanıyorum cisimlerin bazılarına çarpmıştım, çünkü süngerimsi, lastiğimsi ve belli belirsiz nemli oluşlarını hissettiğimi anımsıyorum.

Derken ya gerçek bir bilinçsizlik ya da tam bir sinirsel bitkinlikten kaynaklanan boşluk beni kapladı, ve soğuk, tekdüze gri ışık yerini karanlığa bıraktı.

Sanırım gözümdeki konileri ve çubukları harekete geçiren, kapalı göz kapaklarımın içinden geçip beni tekrar bilincime ve beynimi paralayan korkuya kavuşturan şey, ışıktaki bir değişiklikti.

Bir an için sönük bir güneş görüyormuş gibi bir hisse kapıldım, büyük turuncu bir disk gibi. Ve en imkânsız zamanlarda bile zihinde yükselen vahşi umutla birlikte etrafıma bir göz gezdirdim.

Bir an için garip, korkutucu bir düş görmüştüm. Şimdi Barton'ların oturma odasındaydım.

Fakat devasa inci rengi boşluk vardı etrafımda, altımdaysa esnek yerin insana anlatılamaz elastiki katılığı... Vahşi umut bir anda sönüverdi. Sanki bir göz kırpışta kendi gezegeninden sürülmüş biri gibi hala bu anlaşılabilir yerdeydim. Ve etrafımdakiler nasıl mümkün bir tarifinin ötesinde ise ruhumu kaplayan korku da öylece sözlerin ötesindeydi.

Derken, yarı kendimdeyken bulanık olarak gördüğüm şeyi bilincim yerinde olarak gördüm; gri gökte, sönük bir güneş gibi turuncu bir disk.

Ama zihnimin berrak olmayışından dolayı farkına varamadıklarımı ancak şimdi görebiliyordum. Bu şey uzaktaki bir güneş değil, havada benden oniki metreden daha az mesafede, altı metre boyutunda, yeni bir peniye benzeyen, kırmızımsı sarı bir diskti.

Disk, benim hayretle bakışımı fark etmiş gibi yavaşça kenarını bana döndü. Elips şekli giderek inceldi. Derken kayboldu.

Kaybolmuştu, ama hala oradaydı. İnce kenarı bana dönüktü, kavranamaz incelikteki bir kağıt mendil gibi, orada olduğunu hissedebiliyordum.

Daha fazlasını hissediyordum. Ani, kesin bir içgüdüyle, yaklaşmakta olan tehlikeyi. Sendeleterek kalktım ve diskin olduğu yerden geriye doğru ilerledim. Ta ki altı köşeli cisimlerden birine sırtımı çarpana kadar geri geri gittim, ve gerilerken havada dar bir elipse dönüşen, ortası kalın, turuncu renkli ince çizgiyi gördüm.

O şey hala oradaydı. Aslında kaybolmamıştı; sadece ince yanını bana gösterecek kadar dönmüştü. Ve geriye doğru hareket ettiğimde yine onun yüzeyini görebileceğim bir açıya gelmişim.

Kısaca ifade etmek gerekirse disk üç yerine iki boyutluydu!

Geri çekilişimi durduran altıgen sürgünlere doğru sindim. Çömeldikçe, sanki beni gözlemlemesi için yüzünü bana dönmesi gerekiyormuşçasına bana çevirdi. Elips tekrar bir turuncu disk oldu. Kesinlikle gözlenmekte olduğum inancına kapıldım, dikkatli gözler üzerimdeydi.

Şimdiyse disk bana doğru eğilmeye ve dikey yerine yatay bir elips biçimine girmeye başlamıştı. Ta ki kayboluncaya kadar gittikçe inceldi, -artık sadece bilincimdeydi.

Disk görünmez olarak asılı olduğu noktanın altındaki "yer" de çalkantılı bir hareket vardı. Gri gökte sanki kurşunkalemle çizilmişçesine bir şey gördüm. Çizgi yaklaşık iki metre uzunluğundaydı. Sanki dik tutulan bir tele asılı, meltemle kıpırdayan bir sıra kağıt disk gibi bir kalınlaşıp bir kaybolarak yer yer titredi.

Ama çizgi veya şey ya da her ne idiye, bana doğru ilerlemekteydi!

İki boyutlu diskten iki boyutlu bir şey çıkmış, bana yaklaşıyordu!

Hareket ettim, titreme ve yaklaşan çizgi anında durdu ve kayboldu, ama şey hala oradaydı. Bunu, ve şimdiye dek bulunduğumdan daha büyük tehlike içinde olduğumu sezdim.

Kaçmalıyım, ama yapamıyordum. Sadece süngersi cisime doğru çömelip titreşen çizginin bulunduğu noktaya bakabildim. Ve dikkatle baktığımda çizginin tekrar oluştuğunu gördüm, ama artık titremiyordu. Ne olduğunu anlamam birkaç dakika aldı.

Diskten gelen şey, köşesi bana dönük olmasına karşın gözlerimin çift odaklılığı yüzünden görebileceğim kadar yakın değildi.. Sağ ve sol gözümün görüş açısıyla iki boyutlu eninin çok az bir kısmını görebiliyordum, bu yüzden bana bir çizgi gibi gözüküyordu. Bu demekti ki benim yalnızca birkaç metre ötemdeydi!

Çağlar boyuncaymış gibi gelen bir süre boyunca çizgi, sadece bir çizgi olarak kaldı. Derken, -yaratık döndükçe, bazı yerlerde fazla olarak kalınlaştı, ta ki şimdi bunları anlatırken dahi kanımı donduran yüzeyini görene kadar.

Boyu tam iki metreydi. Genel hatları insanı andırıyorduysa da, insana hiç benzemiyordu. Bacakları yoktu, ama anahtar şekilli gövdesine tutturulmuş, dörtgen bir kaideye benzer kalın bir bacak üzerinde duruyordu. Gövdenin üzerinde mükemmel yuvarlaklıkta bir disk, diskin ortasında yine yuvarlak olan göz yeralıyordu. İki yanından sarkan uzun dar dörtgenler gibi kolları vardı. Kollarda fark edilebilir birleşme yerleri yoktu ama yaratık beni izlerken onların birbirlerine doğru biraz kıvrıldıklarını gördüm ki bu da yaratığın içinde eklem yerlerini gerektirecek kemiklerin olmadığı gösteriyordu.

Evet, beni izliyordu!

O karabasan yaratığa dikkatle bakarken, o da, koyu renkte ve nemli gibi görünen, zeki bir bull terrier gözü gibi, tamamen göz bebeğinden oluşan tek gözü ile beni inceliyordu. Ama bir fark vardı. Ben korku ve dehşet içinde bir merakla bakıyordum. o ise sadece merakla. Beni tetkik edişinde korku yok gibiydi, yalnızca savaş zamanındaki ihtiyatlılık gibi bir şey.

Aniden, onu artık göremez oldum. Bir anda gözümün önündeydi, derken kaybolmuştu. Gözlerimi hızla kırıştırdım ama tekrar belirmedi.

Sonra hareketini gözümün ucuyla yakaladım ve süratlice sola döndüm. O şey beni soğuk, donuk, tek gözüyle incelemekteydi.

Tek ayağının ya da kaidesinin üzerinde nasıl hareket edebilmişti? Hepsinden öte nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Bilmiyorum. Hareketini yaparken hiç zaman geçmemiş gibiydi ve ses çıkarmamıştı. Ama zaten bu korkunç gri yerde hiç ses yoklu, varsa bile insan kulağının duyabileceği türde değildi.

Ürperdim. Donuk, kapaksız gözdeki ifadenin bana anlattığı, şeyin bakmakla işini bitirdiği ve şimdi harekete geçmek üzere olduğuydu. Dahası, donuk göz aniden ölümcül bir vahşilik ile parıldadığı için dışavurumu bana gelecek hareketin vahşice olacağını anlatıyordu.

Bildiğimiz cinsten elleri yoktu. Ama kollarının uçları geri kalan yerlerinden daha esnek gibi görünüyordu, ve bu kolların uçlarının şeyin arkasına doğru kıvrılıp her birinde ince bir çubuk ile geri geldiğini gördüm.

İki ince çubuk ne cins olduğunu bilmediğim katı bir metaldendi. Otuz santim uzunluğunda ve uçları kare şekilliydiler. Bana yöneltilmiş olan yalnızca iki metal çubuktu ama çubukların duruşu ve yaratığın gözündeki ölümcül bakış vücudumdan ter boşanmasına sebep oldu.

Yaratık, ben kendimi onları incelemeye kaptırmışken, çubukları kare uçları elmas şekli alana kadar hafifçe çevirdi. Sonra diğerine açık uçlu bir açı yapana kadar birini hafifçe eğdi.

Yine sessiz bir çılgılık dudaklarımdan koptu. Benim için bilinçli, ama anlamsız hareketimle birlikte iki muazzam rüzgarın beni parçalara ayırmak için gayret ettiğini hissettim. Yaratık beni merhametsiz gözüyle hissiz bir ilgiyle seyrederken, altıgen cismin yanında, kasırganın ortasında kaldığım sürece sallandım,.

Derken anlaşılması güç, ölümcül basınçtan kurtuldum, yaratık gitmişti.

Onun, bana kenarını dönüp görülebilir ama yakın olmadığını, gerçeklen gitmiş olduğunu nasıl bilebildiğini bilmiyorum. İnsan zihni için kavranması mümkün olmayan bir ölümden nasıl kıl payı kurtulduğumu

bilemiyorum. Ama biliyordum. Nasıl bilebildiğim konusunda yürütülebilecek tek tahmin, insanın beyninin ve uslam gücünün bir hayaletler dünyasındaki makineli tüfekler kadar etkisiz kaldığı bu yerde, her insanın olduğu gibi benim de içinde gömülmüş bulunan. hayvansı içgüdünün, hayatımı kurtarma çabasının aşırı duyarlılığıyla iş görmeye başlamasıydı.

Her neyse, o an için yaşamımın kurtulduğundan emindim, ama sebebini bilemiyordum. Bu kadar tuhaf şekilde kayıp geldiğim bu yere nasıl geri dönebileceğim üzerinde düşünmeye çalıştım - Barton'ların oturma odasına.

Ama bir an için o anlaşılabilir, sıcakkanlı insanların, üç boyutlu varlıkların yaşadığı dostça sığınağı düşünürken neredeyse başım çatlıyordu.

Bu yer neydi, ya da neresiydi, hayal bile edemiyordum. Nasıl olup ta Barton'ların oturma odasında bir şeye ayağımın takıldığını, ve kendimi bu şeytani yerde ellerimin ve dizlerimin üzerinde bulduğumu aklım almıyordu. O anda umurumda da değildi, düşünebildiğim tek bir şey vardı: Ya kaderimde hayatımın sonuna kadar burada kalmak varsa?

Bu gri dünyanın ölü sessizliğinde, dudaklarımdan bir tek ses bile gelmeksizin, süngerimsi, dehşet verici bitkinin yanında inledim ve saçmaladım. Sonra aklımı başıma toparladım ve yapıcı bir şeyler düşünmeye koyuldum.

Barton'ların odasında, ayağı eşığe takılıp ta bilmediği bir odaya düşen bir adam misali, bir şeye takılıp bu yere düşmüştüm. Bu yerde, ya da bu odada, ayağıma takılan şey, bir bitkinin çubuk benzeri köklerinden biriydi. Barton'ların oturma odasında buna karşılık gelen şey neydi, bilemiyordum, ve söylediğim gibi, umursamıyordum da.

Yapmam gereken, o kökü bulmaktı! Eğer onu bulabilirsem, üzerinden geri yürüyüp, kendimi güzel dünyamda bulmam akla yatkındı. Eğer bu hareket beni oraya götürmezse...

Evet, eğer o kökü bulup, üzerinden geçip insanların ölümlü dünyasına geri dönemezsem ya çıldıracağımın ya da kendimi öldürecekimin farkındaydım. Ama zihnimi bu olasılığa karşı kapadım. Şu an için kökü bulmak yeterliydi.

Tam bu sırada etrafa bakındım ve şok oldum. Göz alabildiğince her yönde, uçsuz bucaksız düzlemin tamamı, birbirlerine geçmiş, ve çözmeye uğraştığım vakit başımı döndüren geometrik desenler halinde altıgen yükseltilerle kaplıydı. Ve her bir yükselti, göze çarpan bir ayırt edici işaret olmadan, tıpkı diğerlerine benziyordu.

En yakınımdaki kütlenin tepesine tırmandım, ve ayaklarım bileklerime kadar iğrenç maddeye gömülerek tekrar çevreye baktım. Tek elime geçen birbirinin aynısı altı kenarlı çıkıntılardan daha fazlasını görebilmek oldu.

Umutsuzca, aklım başımdan uçup ta kör bir çılgınlıkla koştüğüm zaman hangi tarafa gittiğimi hatırlamaya çalıştım, ama bunu yapamıyordum. Ve eğer kazara birkaç metre sağımdaki bir bitkinin kenarında bir kusur görmüş olmasaydım, bunlar son anlarım olabilirdi.

Bitkiye doğru koştum, yaklaştıkça umutlarım büyüdü.

Bitkinin bir köşesinde bir sıyrık vardı - ve diğerlerinin hiçbirinde geometrik mükemmeliyeti bozacak en ufak bir hata bile göremedim.

O yöne mi gitmiştim? Çarptığım vakit kenarından bir parça mı koparmıştım? Böyle olsun diye sessiz bir dua okudum. Sonra, gözlerim gri ışık altında yaptığım aramadan dolayı ağırır bir halde, bitkiden uzanan sert, düz, altı köşeli dokungaçları inceleyerek etrafında döndüm.

Üzerinde iki sıyrık olan bir kök! Ayakkabımın burnunun işaretlediği bir kök!

Bu tuhaf kütlelerin her birinden dört kök çıkıyordu. Bu bitkide gördüğüm köklerin üçü kusursuz, dokunulmamıştı. Tırnaklarım etime geçinceye değin sıktım yumruklarımı. Dördüncüsü...

Bir anda kaskatı kesiliverdim. Gökte, önümde bir turuncu nesne daha belirmişti. Benden on metre ötede hareketsiz asılı kalıncaya dek büyüdü. Ama, bu daha önce gördüğüm şey değildi, o bir diskti, buysa bir üçgen.

Solukça ışıldayan parlak turuncu şey, gri atmosferde asılı duruyordu, ve tekrar izlenilmenin verdiği o tüyleri diken diken edici hissi duyuyordum. Yine, kısa bir süre sonra doğrulanacak şekilde, bu turuncu ikizkenar üçgenin ortaya çıkışının, turuncu dairenin ortadan kayboluşunun sebebi olduğu kanaatindeydim hafifçe. Dairenin içindeki şey, üçgen ve içindeki her neyse, onun gelişinden önce geri çekilmişti.

Üçgen, dairenin yaptığı gibi kaybolmadı. Önümde kıpırtısız durdu, ve içinden çıkan şeye arka plan görevi yaptı. İçinden çıkan, daireden gelene çok benzeyen bir ucubeydi.

Üçgenden gelen yaratık bana doğru ilerledi. Beynimin küçük bir kısmı, kaidesi hareketsiz dururken yaratığın nasıl hareket edebildiği konusuna takılıydı. Kendini bir şekilde ayırdığı üçgenden, bana doğru süzülürmüş gibiydi. Ama zihnimin büyük bölümü, geri dönen korkunun çılgın kaosu içindeydi.

Üç metre ötemde, üçgenden gelen yaratık durdu. Tek gözünün, morumsu mavi renkli olduğunu görecek kadar fırsatım oldu, oysa öbürünün gözü koyu kahverengiydi, sonra "elleri" kıpırdadı, ve her birindeki kısa dörtgen çubukları bana doğrulttu.

Çubuklar bir anda tuhaf, birinci yarattığın da bana doğrultmuş olduğu açık uçlu açıyı yaptılar, ve hemen sağa sıçradım. Çünkü bu yaratıkların çubuklarla oluşturdukları açıların her nasılsa ölümcül sonuçlar yaratabildiğini zaten öğrenmiş bulunuyordum.

Sağa sıçradım, ama yeterince hızlı değildim.

Görünmez rüzgarların, ya da iki çubuğun açısıyla meydana gelen gizemli güç akımının sol yanıma hücum ettiğini hissettim.

Kendime baktım, ve sol omzumun olması gerekenden beş santim aşağıda olduğunu, ve sol kolumun neredeyse yerinden kopacak kadar büküldüğünü gördüm.

Şok yine öylesine büyüktü ki, ardından gelmiş olması gereken acıdan baskın çıktı. Tek yapabildiğim, ölümcül tek gözlü yaratık çubuklarını kaydırırken yine eğilmek ve koluma bakakalmaktı.

Fakat, hayatım bir kez daha, çabuk bir kayboluş sayesinde kurtulmuştu.

Üğgenden çıkan yaratık bir anda kayboldu, beni iğrenç şekilde mafsalıdan çıkmış kolum ve acının getirdiği baş dönmesiyle yalnız bıraktı.

Sonra bu ikinci kayboluşun sebebini gördüm. Turuncu disk geri dönmüştü. Havada, asılı duran üçgenin yakınında duruyordu, ve bir anda ona doğru atıldı.

Daire üçgene çarptı. Ses yoktu, ama iki şekil de geri sekerken korkunç bir şok duygusuna kapıldım. Bir şok duygusu, ve korkunç, çarpışan güçler.

İki şekil yine birbirlerine hücum ettiler. Yine ses yoktu. Ama bu sefer, cisimler benden onbeş metre uzakta olmasına karşın, bir depremin etkisiyle olmuş gibi, dizlerimin üzerine savruldu, ve ikinci darbenin mücadelevi sonlandırdığını gördüm.

Üçgenin üçte ikisi, inci grisi ışıkla karışıp, tamamen kaybolucaya dek yavaş yavaş soldu. Geriye kalan parça, düşüşü sırasında tıpkı ince bir kağıt parçası gibi dönerek yavaşça yere indi.

O yere çarparken sessiz göğe tekrar haykırıp ellerimle dizlerimin üzerine düştüm, ve iki parçası sıyrılmış köke atıldım. Çünkü, üçgen parçasının düşüşüyle birlikte disk bana dönmüştü ve parmak sıklatıncaya kadar

geçen zamanda - o ilk ucube karşıma dikilmiş, donuk, ölümcül gözünü bana dikmiş, ve küçük dörtgen çubukları bana doğru kaldırıyordu.

Üzerinde rasgele tekmelerimin izlerin bulunan kökü yakaladım. Barton'ların oturma odasına düştüğüm zamanki pozisyonumu bulmak için emekledim. Köke doğru geri geri gidiyordum. Belki de bunu yapmam gerekmezdi, belki sadece kökün üzerinden aşır dünyama dimdik ayakta, başım ileride dönebilirdim. Bilmiyorum. Aklımdaki tek şey kendi boyutumdan buraya korkunç geçişim sırasında yaptığım her şeyi ters yönde tekrarlamaktı.

İki boyutlu yaratık, çubuklarıyla açısını yaptı. Başparmaklarım ilk düşüşümde olduğu gibi üzerine gelecek şekilde köke geriledim.

Güçlü rüzgarın bana doğru esmeye başladığını hissettim.

Tek kolumla, bir korku nöbeti içindeki vücudumu, kökün diğer yanında dik durabileceğim şekilde doğrulttum...

Etraf pembemsi, sıcak bir ışıkla titreşiyordu. Önümde evin bir duvarı, ve pencere kenarında üzerinde özensizce fırlatılmış bir hasır şapka bulunan bir koltuk vardı. Bir çalar saatin ahenkli titreşimleri dolaşıyordu havada - şöminenin üzerinde duran Barton'ların saatiydi bu, gece yarısının son notasını çalıyordu.

Bir süre sırtım şömineye dönük, titreyerek öylece durdum, elbiselerim terden yapış yapıştı.

Tom Barton'un konuştuğunu duydum. "Şu halıyla ilgili bir şeyler yapmalıyız. Hep kıvrılıp insanların ayağına takılıyor."

Ruth Barton "Ne kadar da komik! Ayağın takıldıktan sonra biran için seni göremedim! Sanırım göz doktoruna muayeneye gitmem gerek," diyerek güldü.

Sonra arkamı döndüm, ve ikisi de ağızları açık bakakaldılar.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Ruth sonunda. "Kağıt gibi bembeyaz olmuşsun. Tom! Çabuk! Doktora telefon et! Korkunç biçimde omzu çıkmış!"

Bitkince en yakın iskemleye gittim, ve çökerek oturdum. Ama yürürken, uzun kemerli aynayı duvarın sonundaki Floransa işi aynayla yaptığı kahrolasica açıdan kurtardım!

Bu, hikayeyi ilk anlatışım. Ve söylerken hiçbir açıklama getiremiyorum.

Barton'ların tuhaf açılı oturma odalarındaki kemerli ayna ile Floransa işi aynanın arasından geçtim. Düştüm - akla hayale gelmeyecek yaratıkların birbirlerine karşı metal çubukların oluşturdukları girift açılarla savaştıkları bir diğer dünyaya, düzleme, boyuta, ya da ne derseniz oraya gittim. Öyle görünüyor ki açların denenmemiş kombinasyonlarında, insanın hayal bile edemediği güçler yatıyor, ve geometri de dünyalar arasında bir kapı. Ve şans eseri, kemerli ayna, duvardaki aynayla beni bir düzlemde diğerine taşıyan bir açı yaptı. Ama sizin tahmininiz de benimki kadar iyidir.

O iğrenç gri düzlemde geriye, korkunç biçimde çıkmış bir omuzla geri dönmüş olduğum elle tutulur gerçeğinin bile bağlanabileceği bir nokta yok. Omzum düşerken de çıkmış olabilir gerçi bunun imkânsız olduğunu yürekten biliyorum.

Sadece tek bir konuda zihnimde kesinlik var. O da zaman unsuru.

Aynaların korkunç açısından geçip bir diğer boyuta, kulağımda gece yarısının son vuruşunun titreşimleri kulağımdayken girmiştim. Klikten geri geri giderek doğruldum - ve Barton'ların oturma odasına döndüm ve çınlama hala kulaklarımdaydı! Belli ki benim gri düzlemde dakikalar boyu dolaşmış olmama karşın, burada hiç zaman geçmemişti.

Ama, bildiğimiz gibi, biraz zaman geçmiş olmalıydı. Ve bu zaman ne Mayıs'ın otuzbiri, ne de Haziran'ın biri olmadığı için, maceranın Mayıs'ın otuzikisinde meydana geldiğini açıklamaktan başka hiç çıkar yol yok!

GORDON R. DICKSON

Gordon Rupert Dickson 1923 yılında Edmonton/Alberta'da doğmuştur. Dört yıllık üniversite eğitimi yarıda kesip 1943 yılında "Savaş Birliği"'ne katıldı. 1950 yılında yarım bıraktığı eğitimi tamamladı ve serbest yazar olarak çalışmaya başladı. İlk 30 yıl içinde 150'den fazla öykü ve 33 roman yazmıştır. 6 öykü seçkisi ve bir antoloji yayınlamıştır. İlk romanı 1956'da yayınlanan "ALIEN FROM ARCTURUS"'dur. Daha sonra DORSAI üçlemesi gelir. Bu üçleme şu kitaplardan oluşur. "THE TACTICS OF MISTAKE (1971)"; "THE GENETIC GENERAL (1960)" ve "NECROMANCER (1960)".

Romanlarının 7 tanesi çocuklar içindir. Bunlardan ikisini Poul Anderson'la ortak yazmıştır. Ben Bova'nın katkılarıyla 1965 yılında "SOLDIER ASK NOT" öyküsüyle Novelle dalında HUGO ödülü kazanmıştır. Bu eser daha sonra 1967 yılında roman olmuştur. 1966 yılında da "CALL HIM LORD" öyküsüyle Nebula ödülünü almıştır. 1975 yılında "E.E. Smith Anısı" özel ödülünü 1976 da "August Derleth" ödülünü fantastik romanı "THE DRAGON AND THE GEORGE (1977)" ile kazanmıştır.

1977 de yazdığı "TIME STORM" adlı roman için 1978 yılında "Hugo Gernsback" ödülü ile ödüllendirilmiştir. Yazarlık kariyerinin en önemli eserlerinden biri de "CHILDE" Çevrimi eseridir.

Gordon R. Dickson bilimkurgunun altın çağından sonra gelen yeni kuşak yazarlar arasında sayılır.

KURTARMA OPERASYONU

Rescue Mission
Gordon R. DICKSON
Çeviren: Zeynep Akkuş

"Şuraya bak Archie," dedi Jim Timberlake hücrenin kalın parmaklıkları arasından gözünü uydurarak, "Şimdi de büyücü geliyor."

Archie Swenson baktı. Esmer, zayıf, içine kapanık biriydi, ve şu anda her zamankinden daha kederli görünüyordu.

"Bu adamın suratındaki ifadeyi hiç beğenmiyorum," dedi bir felaket haberi verircesine.

İki adam çeviri cihazlarını hazırladılar, mikrofonu boğazlarına, kulaklığı da kulaklarına taktılar ve iri yarı yeşil derili muhafızın kenara çekilip kapıyı açarak şamanın girmesi için yol vermesini izlediler. Büyücü, zayıf, yaşlılıktan derisinin yeşil rengi solmuş ama hâlâ güçlü kuvvetli olduğu anlaşılan bir adamdı. Bilekliğinde kocaman bir hançer saplıydı, bir elinde bir hayvanın idrar kesesini tutuyordu, saçlarına bağladığı ipin ucunda çeşitli boylarda kemikler asılıydı. Bunlardan başka bir süsü yoktu, sarkmaya başlamış göbeğiyle şirin biri olduğu bile söylenebilirdi.

Neşe içinde fakat homurtular ve iniltiler şeklinde söylediği "Selam size şeytanlar," sözleri çeviri cihazları tarafından anında çevrildi.

"Sana kaç defa söyleyeceğiz," dedi Timberlake, güneşten yanmış, hatta şu anda da kırmızı duran dört köşe suratını ona çevirerek. "Biz şeytan falan değiliz, salak. Biz de tıpkı sizler gibi insanız. Aynı soydan geliyoruz. Sadece sizin atalarınız bu gezegende unutuldu ve buraya uyum sağlayacak kadar uzun bir süre burada yaşamak zorunda kaldı..."

Şaman, elindeki idrar torbasını onlara doğru sallayıp, "Tabii, sevgili dostum, elbette, elbette," diyerek bu sözleri geçiştirdi. "Sözlerinden en ufak bir şüphe duymuyorum. Ama sizlerle tamamen aynı fikirde olmamın burada ne büyük bir hayal kırıklığı yaratacağını tahmin edemezsiniz. Hem sonra, Roma'da bir gün içinde yaratılmadı, öyle değil mi?"

"Roma'yı bildiğini itiraf ediyorsun bak!" diye bağırdı Timberlake.

"En kutsal efsanelerimizden biridir," dedi şaman ve ekledi: "Konumuza dönelim..."

Timberlake, bozguna uğramış bir halde omuzlarını düşürdü, uzun boyunun yanısıra Swenson'daki adalelere sahip olmayı diledi içinden, çeviri cihazının sesini sonuna kadar açtı.

"SİZDEN BİZİ SERBEST BIRAKMANIZI TALEP EDİYORUZ! HEM DE HEMEN!"

"Şu işe bakın." dedi şaman büyük bir hayranlıkla. "Bir gün bu aleti nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde kullanabildiğimizi bana da göstermenizi istiyorum. Artık burada hanginiz kalmışsanız..."

"Ne demek, hanginiz kalmışsanız?" Swenson telaşla sordu.

"Eh. meclisimiz nihayet hakkınızda bir karara vardı..."

"Tabii sizin de ısrarlarınızla." diye kükredi Timberlake.

"Toplantı sırasında sesimin pek fazla duyulmadığına sizi temin ederim... Zaten bu karan almamız, siz iki şeytanın uzay gemilerinizle buraya indiğiniz andan beri bekleniyordu. Başka şeytanları kurtarmaya geldiğinizi söylemiştiniz. Ve şimdi bu sorun meclisimizde iyice tartışıldı, üzerinde çok kafa patlattığımızı itiraf etmeliyim, başka şeytanların öfkesini üzerimize çekmemek için gitmenize izin mi verecektik, yoksa topraklarımıza saldırmak niyetinde olan diğer şeytanlara da bir ders olsun diye ikinize birden pişirecek miydik?"

Swenson yutkundu.

"Meseleyi enine boyuna tartışmayı isteyen meclisimiz sonunda Hazreti Süleyman'ı bile kıskandıracak kadar adil bir karara vardı. Uzun sözün kısası: Biriniz serbest bırakılacak, diğeriniz ise dolunay çıktığı gece pişirilecek."

Swenson bu kez yutkunamadı bile. Felç olmuş gibiydi. Yutkunma sırası Timberlake'indi.

"Peki... hangimiz serbest kalacak?"

Şaman idrar kesesini şöyle bir döndürüp Swenson'a doğrulttu.

"Iggle..." dedi.

Swenson dizlerinin üstüne çöktü.

Şaman, "Biggle," diyerek keseyi Timberlake'e doğrulttu bu kez de. Timberlake çılgın gibi cihazın düğmelerini kurcalıyordu. Şamanın söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu herhalde, çünkü cihaz sözcüğü çevirmiyordu.

"Tiggle rawg..." şaman her sözcükte keseyi, bir Swenson'a, bir Timberlake'e uzatıyordu." Jaby oogi siggle blawg. Ibber jobi naber sawg... Ve, sen kaldın!" Kese Swenson'u işaret ediyordu. Swenson'ın rengi bembeyaz oluverdi. "Gözün aydın," dedi şaman Timberlake'e, "Anlaşılan, çıktığınız görevi tamamlamak sana düşüyor. Aradığın iki şeytan buradan yürüyerek yarım günlük mesafede. Vadide dümdüz git, kırmızı dağa geldiğinde sağa sap."

Şamanın işareti üzerine iki muhafız gelip Swenson'ı sürükleye sürükleye dışarı çıkardı.

"Bekleyin!" diye haykırdı Timberlake, aklına viran haldeki gemisinin kontrol odasındaki tüfekler gelmişti. "Gemime gidip bir şey almam gerekiyor..."

"Ah hayır olmaz," dedi şaman, "Bizim ilkel olduğumuzu düşünebilirsiniz, ama o kadar da saf zannetmeyin artık. Bu işi hiçbir yardım almadan başarmam gerekiyor, şeytan. Yo, yo, hayır, dövüşmenin bir yararı olmaz. Muhafızlar, belki kafasına bir yumruk indirirseniz onu sınıra kadar daha rahat taşıyabilirsiniz."

Yarım saat kadar sonra Timberlake bir kayanın üzerine oturmuş yemyeşil vadiyi ve az önce kovulduğu köyün sınırını oluşturan çiti seyrediyordu. Kaskının içindeki teçhizatı kontrol etti neyse ki muhafızın darbesinden sonra herhangi bir hasar görmemişti. Büyük bir dikkatle üzerindeki radyo vericisini gözden geçirdi.

Boğazındaki mikrofona bastırarak, "Swenson? Archie?" diye seslendi. "Archie beni duyuyor musun?"

Derinlerden, ümitsiz bir ses yankılandı: "Seni duyabiliyorum."

"Neşelen..." diye başladı sözlerine, kulaklıktan çıkarıp kolu mesafesinde tuttu, sesin giderek zayıfladığını görünce yeniden takmak zorunda kaldı. "Archie," dedi. arkadaşının gönlünü almak istiyordu "Bu kadar üzgün olduğun için seni suçlamıyorum, ama..."

"Üzgün mü! " Kulaklıklar zangırdadı."Pişirip yiyecekler beni!!!"

"Yiyecekler mi?"

"Evet, patates gibi yağda kızarttıktan sonra. Timberlake. seni sıçan suratlı herif, hepsi senin yüzünden. Sen sebep oldun..."

"Hayır, hayır," diye bağırdı Timberlake. "Archie senin çıkman tamamen bir talihsizlikti. Bilirsin, ini inini dosi..."

"Neden bahsettiğimi pekala biliyorsun. İndiğimiz zaman sana silahları yanımıza alalım demiştim. Ama sen istemedin. Hayır, dedin, göstergelerin insanlık tarihinden haberdar olduklarını ve galaktik gelişimi bildiklerini gösterdiğini söyledin..."

"Biliyorlar. Ama inanmıyorlar, o başka mesele."

"O kadarla da kalmıyor. Bütün bunlar en başından beri senin fikrindi. Eğer kendi işimize bakıp Drachmae VII'deki olayları rapor etseydik hiçbir şey olmayacaktı. Ama sen tutun, o yardım çağrısına cevap verdin. Yardım çağrısıymış! Bahse girerim hepsi tuzaktı. 'İmdat! İmdat! İki annenin feryadına kulak verin! Çocuklarımızı kurtarın!' diye mesaj mı olurmuş?"

"Archie!" dedi Timberlake ayıpladığını belli edercesine. "Darda kalan insanlara merhametin yok mu senin?"

"Bak bunu beğendim!" Kulaklıklar yine zangırdadı. "Söyleyene de bakın! Ben burada kızartılmayı bekleyeyim, sen orada kuşlar gibi dolaş, iki çocuğu kurtarıp evlerine götür, yüklüce bir ödül kap, krallar gibi yaşa, ondan sonra da orada burada dolaşıp merhametten bahset! Çok güzel!"

Timberlake yüreği parçalanarak aleti kapadı. Halen gönderilmekte olan S.O.S. çağrısını buldu. Gösterge iğnesinin ucu belirli bir noktada sabit kaldı, vadinin hemen aşağısında bir yeri gösteriyordu. Demek yaşlı şaman doğru söylemişti. Ha, evet, yarım günlük bir mesafe.

Timberlake yürüdü.

Dümdüz bir hat üzerinde yürüdüğü müddetçe işi kolaydı. Antiloba benzeyen sürülerin otladığı, yeşilliğin göz alabildiğine uzayıp gittiği vadi Dünya'daki evinin ön bahçesini hatırlatmıştı ona. Ama kırmızı dağın eleğine yaklaştığında kafası karıştı. İnsan bir dağdan nasıl sağa dönebilirdi? Yani ya dağa gelmeden sağa dönülür, ya da dağı geçip gittikten sonra... Timberlake yavaşladı, iyice şaşırmıştı.

Ne var ki tam dağın eteğine geldiğinde yere sapladığı mızrağına yaslanıp tam aksi istikameti gözlemekte olan yeşil derili bir yerli gördü. Timberlake durakladı, koşup üstüne saldırmak geçti aklından; ama yeşil yaratık kıpırdamayınca şamanın kendisini serbest bıraktığına göre herhangi bir tehlike içinde olmaması gerektiğini düşünerek saldırmaktan vazgeçti. İhtiyati elden bırakmadan yerliye yaklaştı.

"Ehm... merhaba." dedi yerliye.

"İggle beni korusun!" Yerli birdenbire dalmış olduğu derin düşüncelerden sıyrılmış, onu tanımış ve ürkerek bir adım geri kaçmıştı. Rengi bir anda soluk limon şansına dönüşmüştü. "Hayal kuruyordum ve yanıma böyle sessizce sokulduğunu fark etmedim. Bana bir kötülük yapmayı aklından bile geçirmesen iyi olur, şeytan. Yanımda büyükbabamın sol elinin serçe parmağının kemiği var."

"Sana bir zarar verecek değilim," dedi Timberlake. "Sadece buralarda bir yerlerde yaşayan iki genç şeytanı arıyorum."

"Ha, şu genç şeytanları mı?" diye sordu şüpheyle yerli. "Bir tanesi yeterince küçük, ama öbürü meclis kulübesi kadar büyük. İstedğin gerçekten sadece bu mu, Şeytan? Yolu tarif etmemi mi istiyorsun?"

"Hepsi o kadar," dedi Timberlake.

"Pekala öyleyse... Buradan sağa dön ve şu küçük dereyi takip et. Küçük bir vadi göreceksin. Fark etmemen imkânsız. Artık bana izin verirsen gidip şurada xerlerden birkaçını yakalayayım, akşama yiyeceğiz de. Elveda." Yerli, aceleyle yanından uzaklaştı.

Timberlake, arkasından bakarken pişmanlık içinde başına vurdu. Gitmesine izin verdiğine göre adamın peşine takılmak için akıllı başında bir mazeret bulması gerekiyordu. Onu rehin mi alsaydı, yoksa gidip mızrağım mı kapsaydı, ama iş işten geçmişti artık. Timberlake döndü ve dere yatağını izleyerek dağın hafif eğimi boyunca tırmanmaya başladı.

Tırmanırken bir yandan da kafasında binbir türlü plan kuruyordu. Dolunay... Ne zamandı acaba? Önceki gece ya da indikleri gece gökyüzüne bakmadığına pişman oldu, ama bunu nereden akıl edecekti ki, daha önce başına böyle bir şey hiç gelmemişti. İki gece arka arkaya ay doğmuştu. Ama şekli nasıldı? Karmakarışık kafası cevap verecek durumda değildi.

Eh, dolunaya birkaç günden az bir zaman kalmış olsa bile. durumları o kadar da ümitsiz sayılmazdı. Aldıkları o S.O.S. sinyaline bakılırsa düşen uzay gemisi -türü ne olursa olsun- çok da kötü bir durumda değildi demek. Sonra, bu tür bir uzay gemisinde mutlaka silah da olurdu. Alev silahına denk bir silah bulabilse köye geri döner, Swenson'ı kurtarabilirdi. Ortağını arayıp haber vermek geçti aklından ama, Swenson'ın az önce söylediklerinden ne kadar kırıldığını hatırladı. Eski dostu Archie hâlâ tanıyamamıştı onu. Madem kendisine bu kadar az güveniyordu, bırakacaktı o hücrede biraz daha ter döksün. Bu ona iyi bir ders olur, dostuna güvenmeyi öğretirdi.

Ağaçlık bir bölgeye gelmişti. Yokuş giderek dikleştiği için nefes nefese kalmıştı, biraz durup dinlendi. Öğle vakti serbest bırakılmıştı, ama şimdi gölgesine baktığında saatin bir hayli ilerlediğini fark etti. Akşam olmak üzereydi. Yanı başında yükselen duvarı tuta tuta yürüyerek hızını arttırdı. Dere kenarı da giderek taşlık bir zemin halini almaya başlamıştı. Ağaçlardan dökülen ve çam pürünü andıran küçük dallar yeri bir halı gibi örtmüştü. Sonunda bir şelalenin döküldüğü küçük bir uçurumun kenarına vardı.

Son bir gayretle uçurumu tırmandı ve kendini dimdik yükselen bir vadide buldu. Derenin küçük bir gölden doğduğunu gördü. Gölün çevresinde çayırılık bir arazi ve bu arazinin tam ortasında da taştan örülmüş küçük fakat şirin bir ev vardı. Evin bir yanında yeni kesilmiş çam ağaçları istiflenmişti, hemen yanında da Timberlake'in daha önce hiç görmediği değişik bir dizaynı olan bir uzay gemisi duruyordu.

Uzay gemisinin dağa çarptığı anlaşılıyordu. Neredeyse tamamen hurdahaş olmuştu.

Timberlake güçlükle yutkunup, hemen yanı başındaki bir kayaya oturdu. Hasar görmüş bir gemi görmeyi bekliyordu, bir gemi enkazıyla karşılaşabileceğini de hesaplamıştı ama karşısında parçalarına ayrılmış bir gemi bulacağını hiç ummamıştı. Eğer gemi bu kadar berbat bir haldeyse, mesajda sözü edilen çocuklar bu kazadan nasıl sağ çıkabilmişti acaba?

Dizleri titriyordu, güçlükle ayağa kalkıp çayırılığın tam ortasındaki küçük taş eve doğru yürüdü, kendisine en yakın olan o evdi çünkü. Evin inşası takdir edilmeye değerdi, taşlar grimsi mor renkli bir tür çimentoyla örülmüştü. Pencerelerinde cam yoksa da güzel perdeler takılmıştı. Kapsındaki desenler el oymasına benziyordu, damdaki küçük bacadan incecik duman sızıyordu.

Timberlake biraz çekinerek kapıyı çaldı.

Çeviri cihazından duyulan tiz, yüksek bir ses, "İçeri girin," diye seslendi. Timberlake kapıyı açtı, başını uzatıp içeri baktı ve girdi.

Kendini kare şeklinde geniş bir odada buldu, içindeki eşyalar adeta ince matematik hesapları yapılarak, büyük bir özenle yerleştirilmişti. Duvarlardan birine asılmış dört köşe kutunun içi kuru ot doluydu. Bütünlüğü bir pencereyle bölünmemiş diğer duvarlara raflar ve çekmeceler yerleştirilmişti. Hepsinin de el işi olduğu gözden kaçmıyordu. Tek istisna, üzerinde aşağı yukarı bir metre boyunda, deli gibi bakan, koca kafalı gri renkli bir yaratığın oturduğu hayli hasar görmüş, kırık dökük bir masaydı. Masanın üzerinde kuş tüyü bir kalem, bir mürekkep hokkası ve mürekkep lekesi dolu birkaç tane kağıt duruyordu.

"Daha sadece dokuz aylık olmama karşın," dedi yaratık çatlak bir sesle, "Sizin insan soyundan bir yaratık olduğunuzu biliyorum. Adım Agg. Sanırım şimdi de bana kendi adınızı söylemek istiyorsunuz."

"Ehm, Jim Timberlake," dedi Timberlake. "Tanıştığımıza sevindim. Nasılsınız?"

"Her şeyi bir pidin yapabileceği ölçüde yapabilecek kadar iyiyim." dedi pid yine o aynı cızırtılı, çatlak sesiyle. "Gördüğün gibi daha sadece dokuz aylığım. Senin için ne yapabilirim Jim?"

"Şey." dedi Timberlake, kendini biraz aptal gibi hissediyordu. "Ortağım ve ben buraya bir S.O.S. sinyali aldığımız için gelmiştik..."

"Tamamen Tanrı'nın takdiri." dedi pid, uzun burnunu kaşıyarak. Jim, pidin burnunun ucunun tıpkı bir mızrak tepesi ya da boynuz ucu kadar sivri olduğunu yeni fark ediyordu. "Bekle de hazırlanayım, seninle geliyorum."

"Şey, aslında..." diye mırıldandı Jim. "Apar topar yola çıkmamız o kadar kolay değil..." Swenson'la beraber başlarına gelen tatsız olayları anlattı.

"Ha," dedi pid, "Öyleyse hazırlanmama gerek kalmadı, çünkü zaten seninle gelmiyorum. Sağol. hadi sana güle güle."

"Hey, bir dakika." diye seslendi Jim, pid tüy kalemini yeniden eline alırken. "Yine de başarabiliriz. Yapmamız gereken tek şey Swenson'ı ve gemimizi o vahşilerin elinden kurtarmak, o kadar!"

"Nasıl?" diye sordu pid.

"Senin, geminizden birkaç tane de olsa silah ayırdığını düşünmüştüm..."

"Hangi silahlar? Gemideki her şey tahrip edildi, yavaşlatılmış odadakiler yani, şu gördüklerin yumurtalarımız ve başlarına bir şey gelmesin diye kitaplıktan alıp evime getirdiğim kitaplar." Pid bunları söylerken duvara sıra sıra asılmış rafları gösteriyordu. "Annelerimiz gemiler bu gezegene ulaşabilsin diye yakıt olarak kendi vücutlarını feda etti. Yere konduktan sonra yumurtadan ilk çıkan ben oldum, erken kırılma koşulları rehberi sayesinde neler yapmam gerektiğini öğrendim. İkinci S.O.S. sinyalini gönderdim ve eğitime başladım. Dokuz ay geçti ve bu süre içinde ancak, türlerin galaktik kökenlerine ait genel bilgilerini öğrenebildim. Artık iznini isteyeceğim. Sana iyi günler."

"Ama arkadaşım..."

"Size yardım edemem. İyi günler."

"Dinle!" diye haykırdı Timberlake. "Sizi kurtarmak için o kadar yol geldik. Aksi halde Swenson'ın başına bunlar gelmeyecekti. Vicdanın hiç sızlamıyor mu?"

"Kesinlikle hayır. Vicdan duygularla ilgilidir. Duygularsa mantık dışıdır," dedi pid. "Mantık söz konusu oldu mu biz pidlerin üstüne yoktur. İyi günler."

Daha fazla münakaşa edemeyecek kadar kızgın olan Timberlake dışarı fırladı.

Bastırmakta olan akşamın azalan aydınlığında kayboldu gitti. Birkaç yüz metre ötede muazzam bir mağara gördü. Hâlâ o kadar kızgındı ki, bu kadar büyük bir korunakta nasıl bir yaratığın yaşayabileceğini düşünmek zahmetine kalkışmadan içeri girmeye karar verdi.

İyice yaklaştığında içeriden, derinlerden yükselen homurtuyu duydu. Homurtu iyice yükseldi sonra bir anda tiz bir çığlığa dönüştü, çeviri cihazı bu çığlıkla yaratığın, "Aman Tanrım!" diye bağırdığını bildiriyordu.

"Kimse var mı?" diye seslendi ve içeri girdi.

Bir anda küçük, yayvan kafası bir kangrununkini andıran, ejderhaya benzeyen bir yaratıkla burun buruna geldi, gözlerinin hemen yukarısına küçük bir tarayıcı yerleştirmişti. Zırh kaplı kuyruğunu çevresine dolamış, kulübenin karşı köşesinde, çöplerin ve çeşitli alet edevatın ortasına çöreklenip oturmuştu. Timberlake yaklaşırken yaratıkta altındaki tarayıcıyı çalıştırdı ve konuşmaya başladı.

"Şu işe bak... sen de kimsin?" Ejderha gövdesine oranla bir hayli küçük kalan ellerini yere dayayıp Timberlake'den kaçmak için bir iki adım geriledi.

"Adım Timberlake," dedi Jim. "Arkadaşım ve ben seni kurtarmaya gelmiştik. Biz..."

"Kurtarmak mı?" Kollarını iki yana açarak bağırdı ejderha. "Ah Tanrım! Şükürler olsun! Bu ıssız yerde onca zaman acı çektim, ama nihayet kurtuluyorum artık! Adın ne demiştin? Benimki Yloo."

"Jim Timberlake. Ben bir insanım." dedi Timberlake, yaratığın güçlü ve cırtlak sesi yüzünden hiçbir şey duyamayacak hale gelen kulağını ovuştururken.

"Oh, yiğit dünyalı! Nihayet geldin! Ama, çok geç kaldı, ah çok geç..." Ve ejderha bunları söyledikten sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Ne için geç kaldım?"

"Annem..." Ejderha içini çekti, devam edecek durumda değildi. Ağlaması yürek paralayıcıydı. O kadar ki, hiç de duygusal biri olmayan Timberlake'in içinden gidip zavallılığın başını okşamak geldi. Ejderha, bir bidonu andıran vücudunu ona yaslayıp burnunu çekti.

"Haydi, yapma," dedi Timberlake ne yapacağını bilmez bir halde.

"Affedersin, kusura bakma. Elimde değil. Çok duygusalım, bütün mesele de bu zaten. Doğuştan duygusalım, tıpkı anneciğim gibi."

"Annen kimdi senin diye sordu Timberlake, kafasını değişik şeylerle meşgul etmeye uğraşıyordu.

"Şey," dedi ejderha, "Bir illobardı, tıpkı benim gibi. Ah, ne kadar da güzeldi! Böyle upuzun, bembeyaz dişleri, güçlü pençeleri, muhteşem bir kuyruğu vardı! Ama yüreciği bir çiçeğinki kadar narindi. Bir tüyü düşse, gözünden de bir damla yaş dökülürdü mutlaka."

Demek onu hatırlıyorsun, öyle mi?" Timberlake bu sözleri söylerken bu illobarın az önce gördüğü ve kaza sırasında henüz yumurtasından çıkmamış olan pidden yaşça daha büyük olduğu sonucuna varmıştı.

"Tanrım, hayır! Onun bu sıcak ve sevgi dolu imajını yavaşlatılma odasında bulduğum romantik kitaplarda okuduklarımla yarattım ben." İllobar başını öne eğdi, söyleyeceklerinden utanır gibi bir hali vardı, "Benim... şeyim de o odadaydı... yumurtam da..."

"Tüm bu işlerden hoşlanan bir varlık benim haylimde yarattığım biri gibi olabilirdi ancak. Kabuğumu kırıp çıkar çıkmaz yanı başımda bulduğum o eğitim araçlarını yanıma bırakan onun sevgi dolu elleri değil miydi sonunda? Elbette."

Ejderhanın gözleri yaşıyordu yine. "Bütün bunları bir araya getirdin mi aradığın sözcüğü de buldun demektir. ANNE! "Ejderha bu sözleri de söyledikten sonra kendini biraz toparlamak için dik oturdu ve Timberlake'in daha önce pidin masasında kağıt olarak kullanıldığım gördüğü dev yapraklardan birine burnunu sildi. "Acılı geçmişimin bu kadarı yeter. Beni kurtarmaya gelmiştin, haydi gidelim."

"Şey, hemen gidemeyiz," dedi Timberlake, "Küçük bir sorunumuz daha var..." İllobar'a Swenson'u ve yeşil derili yaratıkları anlattı.

"Ne? Bir esir? Hem de hakkında bir hükme varılmış, öyle mi?" diye bağırdı İllobar, öfkeden parlayan gözlerle. "Böyle bir şey mümkün olamaz! Onu hemen kurtarmak lazım! Çabuk!"

Tekrar içeri girdi. İllobar göz göze gelmemeye çalışıyor, kocaman tırnaklarını parlatmak ister gibi kemikli göğsüne sürüp duruyor, bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ne oldu? diye sordu Timberlake.

"Şey. ben..." illobar titrek bir sesle. "Düşündüm de onların mızrakları ve daha bir sürü silahları var. Yaralanacağım fikri tüylerimi ürpertiyor."

Timberlake homurdanarak içini çekti ve hemen oracığa oturdu.

"Ah. bu kadar üzülme ne olur." dedi illobar. "Karşımda bu kadar üzgün birini görmeye dayanamam."

Timberlake burnundan soluyordu.

"Böyle düşünmemelisin, lütfen. neşelen. Dinle." dedi illobar "Sana. Gother'ın Pxrion'unda Smgna'nın durumunun ümitsiz olduğunu anladığı zaman söylediği dizeleri okuyayım." Büyük bir hevesle tarayıcısına yeni bir mikropsul takıp duyarak, içten bir sesle okumaya başladı: "Yıldızların müjdelediği parlak ümitlerin belirtisidir çocuk sevgisi. Gnrhth'a güvenebileceğimi bilebilseydim, ah bir emin olabilseydim bundan, imzalamaz mıydım o anlaşılmayı onunla? Ama sahtekârdan başka biri değilmiş o, mezara gömeceğim anılarını... İşte" dedi illobar bir yandan tarayıcıyı alnına iyice bastırarak, bir yandan da küçük bir fiçidan kase olarak kullandığı büyükçe bir kabuğa içki boşaltırken. Uzattı, sordu: "Ev yapımı şarabımın tadına bakmak istemez misin?"

Timberlake uzatılan kaseyi istemeye istemeye aldı. İçindekini kokladı. Hafif bir alkol kokusu geldi burnuna, bu renksiz, yağlı içki oldukça ağırdı galiba. Ne olacaksa olsun, deyip içki boğazından aşağı yuvarladı.

Sıvı ateş içini dağladı.

Aynı anda ensesine şiddetli bir darbe yedi.

Hatırladığı en son şey buydu.

Timberlake inleyerek gözlerini açtı. Sabah güneşi mağaranın içlerine kadar giriyordu. Kafası, demircinin dövdüğü demir gibi sızıyordu, ağzı ise bir deveye kendini evinde hissettirecek kadar kuruydu."O da neydi öyle?" diye mırıldandı. Cevap veren olmadı. Mağara boştu. Zar zor ayağa kalktı, dışarı çıkıp sendeleyerek az ilerideki küçük göle gitti. Yüzüne vurduğu soğuk su aklını başına getirdi.

Yarım saat sonra iyice yıkanıp temizlendikten, ağrıyan başını suyla ıslattığı mendiliyle bağladıktan sonra birdenbire vahşilerin elinde kalan arkadaşı Swenson'ı hatırladı.

Ah. hayır, dedi Timberlake. İçini hapisteki arkadaşı için duyduğu acıma hissi sardı. Sakinleşebildiği an arkadaşını aramaya karar vermişti ama zavallıyı o berbat hücrede bütün gece tek başına unutmuştu işte. Başına yediği o darbenin verdiği sersemlik hissi kendi suçlama duygusuyla karıştı. Swenson'ın hücrede, tek başına çaresiz, korkunç bir sonla karşı karşıya, dost birinin ağzından çıkacak tek bir sözcük duymadan otururken ki hali gözünün önüne geldi.

Suçluluk duygusu içinde titreyen parmaklarıyla vericiyi açtı ve mikrofonu boğazına dayayıp konuşmaya başladı:

"Archie!" diye seslendi, "Archie, haydi cevap ver! Beni duyuyor musun? İyi misin? Archie?"

Tedirgin, ritmik bir ses yayıldı kulaklarına.

"Archie!" dedi Timberlake, "Tanrım, Archie, ağlama! Yapma böyle!"

"Ağlayan da kim! "diye cevap verdi Swenson'ın hafif cızırtılı gelen sesi."Gülüyorum, gülünce evrende seninle gülüyor. Ağlayınca evrende seninle ağlıyor. Yaşasın! Bu gece beni kızartacaklar, kızartma olacağım, kızartma olacağım! Bu gece dolunay çıkınca kızartma ooo-laaa-caaa-ğım!"

Bu beklemediği. cevap karşısında kendi derdini unutan Timberlake şaşkınlık içinde bir kez daha seslendi arkadaşına. "Archie? Ne oldu sana? Sana ne yaptılar böyle?"

"Hiçbir şey!" dedi Swenson umursamaz bir sesle."Bana çok iyi davranıyorlar. Bu kocaman hücre artık sadece benim, hem de yemem için bir sürü jübiks veriyorlar..."

"Ne veriyorlar?.."

"Jübiks. Jübiks."

"Jübiks de neymiş?"

"Bilmiyorum," dedi Swenson."Sinirlere iyi geliyor. Jim, kendimi nasıl mutlu hissettiğimi anlatamam. Gevşek, rahat..."

"Archie, seni salak!" diye bağırdı Timberlake. "İlaç vermişler sana. O jübiks denilen şeyi sakın bir daha yiyeyim deme. Uyuşturucu o!"

"Saçmalıyorsun. Hiçbir şeye, hiç kimseye güvenmezsin zaten. Her zaman tedirgin, şüpheci bir adam oldum. Ama önemli değil. Ne olursan ol, seni severim. Eski dostum, sevgili Jimy, sevgili büyücümüz, sevgili ilacım..." Bu sözler aniden kesilip bir horultu başladı.

"Archie! Archie! Uyan..." Swenson'ın söylediği söz, Timberlake'in sisli bulanık hafızasında yer etmişti. "Seni bu gece mi pişirecekler, dedin?"

"Zzz, ha, ne? Tabii, bu gece dolunay var. Büyük parti. Beni pişirecekler, gemiyi de havaya uçuracaklar..."

"Gemiyi havaya mı uçuracaklar? Archie, neden bahsediyorsun sen?"

"Şey, onlara bir jest şey yapmak istemiştım," dedi Swenson kendini savunurcasına. "Hem zaten o gemiyi bizim kullanmamız artık imkânsız bir şeydi, sen de biliyorsun." Gerisini getirmeye korkar gibiydi. "Bana kızmadın, değil mi Jimy?"

Timberlake, buz gibi, titreyen parmaklarıyla radyoyu kapadı. Ter şakaklarından süzülüyordu. Kafasının içinde bir şey zonkluyordu. Bir çare bulmak için beynini zorladı.

Yarım yamalak çözümler işe yaramazdı. Durumu enine boyuna gözden geçirdi. Eğer Swenson'ı da yanına alıp bu gezegenden ayrılmak istiyorsa, bu gece köydeki tören başlamadan harekete geçmesi gerekiyordu. Amma iş! Silahsızdı, yanında bir çift geri zekalı yaratık yavrusundan başka yardım edecek kimse yoktu...

Ama sonra birden az önce büyük darbe yediği kafasında bir şimşek çaktı. Aklına parlak, Makyavelist bir fikir gelmişti.

Elbette ya, dedi Timberlake. Pid ve illobar birer neydi? Sadece küçük yavrular. Pid'in keskin zekası ve illobarın cüssesiydi onu yanıltan. Ama hangi tür olursa olsun farketmez bir akli başında bir yaratık (a) yaşına göre ne kadar zeki ve başarılı olduğıyla övünmez, (b) annesinin arkasından ağlamazdı.

Hah. dedi Timberlake.

Silah olmadan Swenson'ı kurtarma ümidi yoktu, silahlarda uzay gemisinde kalmıştı. Uzay gemisi -o gece tören olsun ya da olmasın çok iyi korunuyor olmalıydı. Ve Timberlake de silahlı iki gardiyanla tek başına başa çıkabileceğini aklından bile geçirmiyordu.

Ama öte yandan...

Nöbetçileri bir yolunu bulup gemiden uzaklaştırması mümkün değil miydi? Mesela dikkatlerini az ötede çıkacak bir kavgaya çekerek. Daha açık konuşmak gerekirse, bu yaratıklar, bir illobarla bir pidin kavgasını ayırmak üzere gemiden kısa bir süre için de olsa bir uzaklaşmazlar mıydı? Gemiye kontrol eden kalmadığında Timberlake de hemen kapıdan içeri süzülür, silahlarını alır ve durumu bir anda kendi lehine çevirebilirdi. O iki yavruya gelince, illobarın muazzam bir cüssesi vardı ama Timberlake cesaret konusunda pidin ondan kat kat üstün olduğuna inanıyordu. Tek sorun birbirlerine zarar vermemeleriydi.

Ayağa kalktı. İllobar ortalarda yoktu, ama bacasından tüten titrek dumanı görebiliyordu. Timberlake kurduğu planları yeniden gözden geçirerek taş kulübeye yöneldi.

Kapıyı çaldı.

"Girin," diye seslendi pid, çatlak sesiyle.

Girdi.

"Giderek genişleyen bir evren hakkındaki teorimi yeniden gözden geçirdim," dedi pid gururla. "Bir sandalye çek de sana anlatacaklarımı dinle Jim. Eminim çok şaşıracaksın."

"Bir dakika," dedi Timberlake. "Sana bir arkadaş soracaktım."

"Hangi arkadaş?"

"İllobar."

"Arkadaşlık mantık dışıdır." dedi pid. Birden elinde bileği taşıyı andıran bir taş belirdi, pid bu taşla sivri uçlu burnunu kaşıdı. "İllobar beni ilgilendirmiyor. O yaratığın akli yok."

"Öyleyse beni ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığından bahsetmeme gerek yok." dedi Timberlake kurnazca. "Gemimizi yeniden ele geçirip buradan ayrılmamız ve gezegenimize dönmemiz için harika bir fırsatımız olduğunu ona ona bir türlü anlatamadım."

"Elbette anlatamazsın..." dedi pid. "Neymiş o. gezegenden ayrılmamız için harika fırsat?"

"Haydi canım," dedi Timberlake, "Benimle dalga geçme. Bence neden bahsettiğimi sen de biliyorsun."

"Ehm, şey, tabii, elbette biliyorum," dedi pid şaşkın şaşkın burnunu kaşıyarak. "Yani sanıyorum, evet evet, biliyorum."

"Elbette değil mi? Zaten böyle bir şeyi ilk fark eden de bir pid olacaktı, öyle değil mi? Ee, ne dersin, hemen kalkalım mı?"

"Tabii!" diye bağırdı pid, o çatlak sesiyle. Sandalyesinden indi, "Haydi gidelim, ama dur önce hazırlanmam gerek."

"Korkarım yanına alacakların için gemide hiç yer yok. Medeniyete ayak bastığımızda bu eşyalarının yerine yenilerini alabilirsin nasıl olsa."

"Doğru," dedi pid. Dışarı çıktılar.

Çayırdı yürürken illobarın dağların oradaki ormandan onlara doğru geldiğini gördüler. Yeri göğü sarsarak, saatte kırk, elli millik bir hızla dört nala koşuyordu. Timberlake'in tam önünde durduğunda sabah güneşi ortalığı aydınlattığı halde, yaratığın gölgesi etrafı kararttı

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Timberlake'e.

"Arkadaşımı kurtarmaya, gemiyi ele geçirmeye ve gezegenden ayrılmaya."

"Aman Tanrım!" dedi illobar sinirli hareketlerle parmaklarını oynatarak, "Tehlikeli değil mi bu?"

"Ne olmuş yani?" dedi Timberlake

"Şey, ben olsam gitmezdim. Güle güle." dedi illobar.

"Görüşürüz," dedi Timberlake. "Haydi gel, Agg."

Uzaklaşırlarken. "Ah şu illobarlar." dedi pid. "Hiçbir işe yaramazlar. Annemin nasıl olup da bir illobarla yolculuk etmeyi kabul ettiğine şaşıyorum."

İllobar bir süre arkalarından baktı, şelaleye geldiler ve kayalık yüzeyi aşarak dağdan indiler. Tam vadiye ulaştıkları sırada arkalarında bir ses duydular, illobar koşarak peşlerinden geliyordu.

"Selam," dedi neşeyle.

"Selam," dedi Timberlake de. "Bizimle gelmeyeceksin sanmıştık."

"Gelmiyorum zaten. Baktım yanında sadece bu pidin olduğunu gördüm ve gerçek anlamda bir yol arkadaşın olmadığı için yolun bir bölümünde sana eşlik etmek istedim."

"İllobarlar," dedi pid büyük bir öz güvenle, "Bütün herkesin kendileriyle ilgilendiğini sanırlar."

"Pidler," dedi illobar, Timberlake'in öbür kulağına eğilerek, "o kadar bencildirler ki, mide bulandırırılar."

"Oh. öyle mi? Timberlake iki tarafı da yatıştırmak istiyordu. Üç kişilik grup bir parka benzeyen vadideki yürüyüşüne devam etti.

İllobar bu yolu bir saatte, hatta biraz gayret etse daha da kısa bir süre içinde rahatlıkla alırdı. Timberlake için bu yolculuk yaklaşık dört saat sürerdi. Diğerlerinden daha kısa bacakları olduğu için pid bu yolu bir gün içinde zor katederdi. Grup en yavaş üyesinin hızına göre ilerlemek zorunda olduğu için adımlarını pidin adımlarına göre ayarlamışlardı. Böyle bir durumun, zaten bütün gün boyunca matematiğin faydalarından bahsederek kafa ütöleyen pidin konuşmalarını dinlemek zorunda kalan ve zaman geçtikçe kendini daha gergin hissederken Timberlake'in sinirlerini yatıştırdığını söylemek hiç de mümkün değildi. Ha, bu arada boş durmak istemeyen illobar da epik şiirlerden mısralar döktürüyordu. Bilmek bilmeyen yolculuk nihayet sona erdi ve bir tepeyi aşıktan hemen sonra köy göründü. Köyün hemen ötesinde de gümüş bir tabağı andıran uzay gemisi görünüyordu.

"Pekala çocuklar," dedi Timberlake, "Bir daire çizip köye geminin durduğu taraftan gireceğiz."

"İki nokta arasındaki en kısa mesafe," dedi pid itiraz ederek, "Bir doğru parçasıdır."

"Hiç de değil," diye atıldı illobar. "Daire çizmek gibisi yoktur, şöyle, güzel, kocaman bir daire." diye de ekledi sinirli sinirli.

Timberlake'in ayağa kalmasıyla bu tartışma kesildi. Diğer ikisi onu takip etti.

Vadide yürümeye başladıkları sırada gölgelerde uzamaya başlamıştı, üç maceracı köyün tam karşısına geldiğinde akşamın alacakaranlığında gözle görülebilen tek şey parlak yüzeyli uzay gemisiydi. Tam o sırada güneş bitti ve güneş ışığı da güneşle beraber yok oldu gitti.

Timberlake içinden bildiği bütün küfürleri etti. Bundan çok daha fazla dikkat etmesi gerekiyordu. Bir süre el yordamıyla ilerledi. Yirmi dakika kadar sonra illobarın gömleğinin kolundan tutup çektiğini fark etti. Durdu, pide de eliyle durmasını işaret etti.

"Aman Tanrım!" dedi illobar. İşte orada! gördün mü?"

Timberlake binbir güçlkle başını çevirip Yloo'nun eliyle işaret ettiği yöne baktı. İşaret ettiği şeyi görmesi için biraz zorlandı ama görmeyi başardı, illobarın işaret ettiği şey uzay gemisi değil, köyün çitin gerisinden yükselmeye başlayan alevlerin içinde hayal meyal sezilen karanlık bir şekildi.

"Şişş," diyerek uyardı.

Dinledi. Çeviri cihazının sesini sonuna kadar açtı. Uzaklardan mırıltı şeklinde duyulan ve ne dediği anlaşılan fısıltıyı dinledi:

"... İşte, ertesi akşam yeniden eve gelir ve karısının yine xer eti haşladığını görür. Ve, 'Sana. xer haşlaması sevmediğimi söyledim sanıyordum,' der. Kadın da der ki..."

"Durmamamızın sebebi nedir?" diye sordu pid. Bu tür gecikmeleri mantıksız ve anlamsız buluyorum."

"Şişş," dedi Timberlake. Ama öğrenmek istediği şeyi öğrenmişti. Köyün içinde yakılan ateşten yükselen alevler çitin boyunu aşmaya başlamıştı. Timberlake artık sadece uzay gemisinin karartısını değil, mızraklarına dayanmış, köyün girişinde nöbet bekleyen iki nöbetçiyi de görebiliyordu. Planını uygulayabilirdi artık.

"Bir daire çizip onları arkalarından yakalayacağım," dedi pidle illobara. Cevap vermelerini beklemeden harekete geçti. Karanlığın içinde görülmeyecek kadar ilerlemiş olduğu halde söylemesi gereken şeyi hatırladı ve geri döndü. "İkiniz de sessiz olun. İcinizden biri ne kadar anlamsız laflar ederse etsin, kızıp kavga çıkarmayın"

Timberlake bunları söyledikten sonra konuşmaları duyabileceği bir mesafeye gitti ve çimenlerin üzerine uzanıp atışmaya başlamalarını bekledi. Bir süre için yavrulardan hiçbir ses çıkmadı. Sonra illobarın kısık sesle verdiği cevap duyuldu:

"Peki, olur. Çıkarmam."

Pid homurdanarak fısıltıyla sordu:

"Ne diyorsun sen? İnsan o sözleri bana söyledi."

"Hayır, bana söyledi! dedi illobar kendine hakim olup fazla ses çıkarmamaya çalışarak. "Benimle konuşuyordu. Seninle nasıl konuşabilsin ki? Senin hakkında konuşmaya değer fikirlerin bile yok."

"Ama içimizde aptal olan tek kişi de sensin"

"Oh!" dedi illobar, "Hayır, değilim!"

"Aptalsın işte! Tıpkı diğer bütün illobarlar gibi sen de aptalsın!"

"Sözünü geri al!" İllobar alçak sesle konuşması gerektiği uyarısına giderek daha az dikkat ediyordu artık. "Böyle söyleyerek çok sevdiğim anneme de hakaret ettin. Seni kendini beğenmiş duygusuz yaratık!"

Sesleri Timberlake'i memnun edecek kadar yükselmeye başlamıştı. Timberlake onları orada bırakıp uzay gemisine yaklaşmak üzere harekete geçti. Yolu yarılarmıştı ki, iki gardiyan seslerin geldiği yere bakmak üzere biraz uzağından geçip gitti. Timberlake ayağa kalktı, üzerine bulaşan toprağı silkeledi ve gemiye doğru yürümeye başladı. Silahlar hâlâ bıraktıkları gibi, raflarda duruyordu. Alev silahını kapıp köye doğru yürüdü.

Arkasında ortalığı birbirine katan, yeri göğü inleten, azgın kedilerin kavgasını hatırlatan bir gürültü koptu. Timberlake yüreğinin burkulduğunu hissetti. Planının bu kadar mükemmel işleyeceğini ummamıştı doğrusu. Bunu, daha fazla düşünmemeye çalıştı.

Köye arka taraftan doğru yaklaştı. İkinci girişe gamsız, dalgın bir nöbetçi koymuşlardı, o da köyün diğer sakinleri gibi pidle illobarın kavgaya tutuştuğu yerden yükselen seslere dalmış, o yöne doğru bakıyordu. Timberlake onu tüfeğinin dipçigiyle bayılttı, kenara bir köşeye çekti ve Swenson'ı aramaya koyuldu. Köyde bir süre esir olarak tutulduğu için neyin nerede olduğunu az buçuk biliyordu. Kulübelerin arasından süzülüp fazla zorluk çekmeden hücrelerin bulunduğu kısma ulaştı. Swenson, zincirleri çıkarılmış, yere oturmuş yaşlı gözlerle. "Ja. Vi Elsker Dette Landet" şarkısını mırıldanıyordu. Durumu hiç de parlak değildi.

"Archie!" diye fısıldadı Timberlake. arkadaşını omuzundan tutup hafifçe sarsarak. "Haydi, kalk, gidelim buradan."

Swenson boş gözlerle arkadaşına bakarak onun sözlerini tekrarladı: "Buradan gitmek mi? Nedenmiş o Jimmy? Beni nereye götürüyorsun? Kaçmamız, sırf beni yiyebilmek için sabahtan beri kazanlarca su kaynatan bu güzel insanları üzmeyecek mi? Sağmalıyorsun. Bak, şundan bir iç..." Bir şişe içki uzattı. "Bir tadına bak. Bana hak vereceksin." Timberlake, arkadaşının uzattığı şişeyi eliyle itti.

"Archie!" Öfkeden çıldırmak üzereydi. "Bırak şunu! Gemiye binip gitmek zorundayız."

Archie çaresizlik içinde güldü. Timberlake kafası yerinde olmayan arkadaşının aklını çekebilecek, ilgisini çekebilecek bir şeyler hatırlamaya çalıştı.

Birden aklına geldi.

"Bekle Archie!" dedi. "Bir fikrim var. Buradan gerçekten gitmeyeceğiz Sadece köyün dışına çıkıp saklanıyormuş gibi yapacağız. Sonra bizi aramaya çıktıklarında birden karşlarına çıkıp onlara diyeceğiz ki..."

"Silahı ben taşıyayım," dedi Swenson büyük bir ciddiyet içinde.

"Kapıdan çıktıktan sonra veririm."

"Hayır, şimdi istiyorum."

"Hayır, Archie, olmaz..."

"Şimdi vereceksin, yoksa seninle gelmem."

Timberlake istemeye istemeye silahı uzattı. Swenson silahı uzattı. Swenson silahı kaptığı gibi en yakın kulübenin damına fırlattı.

"Sürpriz!" diye bağırdı. "Hey, gelin, yakalayın! Sürpriz!"

Kulübelerin arasından bir sürü gölge fırladı. Çok geçmeden Timberlake üzerindeki onca yaratığın ağırlığına dayanamayıp yere yıkılmıştı. Ellerini bağladılar, ayaklarından çeke çeke bir yere sürüklediler. Ayağa kaldırılınca kendini büyücünün karşısında buldu.

"Yeniden bize katılmanız ne güzel," dedi büyücü.

Timberlake kendinden geçti.

Kendine geldiğinde Swenson'la birlikte, içinde yağlı bir su kaynamakta olan bir kazanın karşısına bağlanmış olduğunu gördü. Kazandan yükselen tuhaf koku yüzünden rengi bembeyaz oluverdi.

Şamana dönerek, "Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı.

Tam arkasında duran şaman, "Neden yapamayacak mısınız?" diye sordu.

"Çünkü... çünkü eğer bize dokunacak olursanız yüzlerce gemi içinde yüzlerce şeytan gelir buraya. Sizin... köyünüzü yakıp yerle bir ederler. Sizi yeniden psiko-kıştılandırmaya tabii tutarlar, toplum düzeninizi kendi bildikleri gibi yeni baştan belirlerler..."

"Boş versene!" dedi şaman, "Bütün şeytanlar pişirilmeden önce böyle söylerler. Bunlar bizi korkutmayacak boş tehditler."

"Boş tehditler değil!" diye haykırdı Timberlake. "Bizi hemen serbest bırakın, yoksa... hepinizi lanetlerim. İmpşi bimpşi..."

"Sevgili bay Şeytan," diye söze başladı şaman, "Boşuna uğraşıyorsunuz. Çabalarınız yüreklerimizi parçalıyor. Alın biraz şundan için."

Timberlake şamanın elinde tuttuğu ve içinde şuruba benzer bir içecek duran şişeyi bir darbeyle yere devirdi.

"Yüce ruhlar, yardım edin bana!" Timberlake aynı anda uzaktan gelmekte olan kavga seslerinin kesildiğini fark etti. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? "İmdat! Yloo!" Olanca gücüyle bağıırıyordu. "Agg! Yardım et! İmdat! İmdaaat!"

"Kes şunu şeytan!" diye bağırdı şaman.

Köyü çevreleyen çitin bir bölümü gürültüyle yıkılıp yere devrildi.

"Biri beni mi çağırırdı?" diye sordu girişte beliren illobar.

"Şeytan, işte orada!" diye bağırarak şaman illobara bir mızrak fırlattı. Mızrak, illobarın zırh kaplı göğsüne çarpıp yere düştü.

"Pöh!" dedi illobar kendinden emin bir tavırla. "Böyle ufak şeyler beni korkutmaz." Ateşe yaklaştı. Timberlake, sivri burunlu pidin de illobarın yanında olduğunu, ejderhaya benzeyen yaratığın boynu sarılıp onunla birlikte gelmiş olduğunu, ejderhaya benzeyen yaratığın boynuna sarılıp onunla birlikte gelmiş olduğunu görünce daha da şaşırdı.

"Bir şeyiniz yok ya?" diye sordu pid, biraz utanmış gibiydi. "Daha önceki davranışlarımızı bağışlıyorsunuz umarım."

"Sana gelince," dedi illobar, öfkeyle şamana dönerek. "Yoksa çıkıp kulübelerinizin üstüne oturmamı mı istersin? Birer birer, bak, işte böyle..." Bir tanesinin üzerine oturmasıyla kulübenin gürültülü bir biçimde parçalanıp çökmesi bir oldu.

"Hayır, hayır," dedi şaman. "Söylediğin gibi olsun, şeytan. Yeter ki bir an önce git buradan." Yeşil rengi o kadar solmuştu ki, neredeyse bembeyazdı artık.

"Ben pişirmek istiyorum ama," dedi Swenson itaatkâr bir sesle.

"Ona aldırma sen," dedi Timberlake, illobara. "Ne söylediğinin farkında değil. Eğer taşıyabilirsen onu kucağına aliver, evet, işte öyle. Teşekkür ederim."

"Hatta beni de kucağına alsan... ve biraz hızlansak iyi olacak." dedi Timberlake.

Ayaklarının yerden kesildiğini ve iyice yükseklerle havalandığını hissetti, rüzgar kulaklarını yalayarak esiyordu. Kendini bir anda uzay gemisinin girişinde buldu.

Timberlake kilidi açmaya çalışan illobarın kucağından indi ve doğruca kumanda odasına daldı. Onsekiz saniye sonra KAPI KİLİTLENMİŞTİ. Kırmızı panelde bir ışık yanıp sönüyordu. Gemi havalandı.

Kumanda odasında Timberlake'in arkasından bir ses geliyordu. Timberlake gemiyi otomatik pilota bağlayıp arkasına döndü. Hâlâ ensesinde yapışık duran pidle illobar da içeri girmişti.

"Arkadaşını uyusun diye kamarasına yatırdım," dedi illobar. "Doğru yaptım mı acaba?"

"Harika," dedi Timberlake. ayağa kalktı, yaratıklara bakıyordu.

"Bir bakalım," diye mırıldandı, "Eğer şuraya uzanırsınız gider bir levye bulurum ve..."

"Levy mi?" dedi illobar.

"Şey, ikinizi ayırmak için," dedi Timberlake. Yoksa bir pot mu kırmıştı? "Siz ikiniz birbirinize yapışmamış mıydınız?"

"Aman canım," dedi illobar da." Kutsal ayın sonucu bir araya gelip beraber yaşamaya başlamamız an meselesiydi zaten. Küçük illobarlar ve pidler birbirlerine duydukları sevgi ve bağlılığın bir göstergesi olarak bir araya gelmeden önce kavga ederler hep."

"Ama Yloo..." diyecek oldu Timberlake.

"Hayır, hayır, anlamıyorsun." dedi illobar."Şu andan itibaren ben tam anlamıyla Yloo değilim, o da Agg değil. Biz bir bütünün parçalarıyız artık. Adımız da Aggyloo, biz artık bir pidillobarız."

"Senin anlayacağın, simbiyotik bir birleşme bu, " dedi pid, o çatlak sesiyle. "Uyum içinde bir benliğin ruhsal, duygusal ve bedensel birlikteliği."

"Oh! Öyle mi?" diye sordu Timberlake.

"Evet," dedi pidillobar Aggyloo. Kocaman kalçalarını yere yaya yaya burnunu okşayıp sıvazlayarak tiz, çatlak sesiyle konuşmasını sürdürdü: "Eğer annelerimin birbirlerine olan bağlılığı olmasaydı, bu noktaya gelmeyi ikimiz de başaramazdık. Ama annelerim ne yapacaklarını çok iyi biliyorlardı. Senin gibi birinin bizi kurtarmaya geleceğim hesaplamışlardı. Görüyorsun. annelerim... "

RICHARD MATHESON

1926 yılında New Jersey/A.B.D.'de doğan korku ve bilimkurgu yazarıdır. Missouri Üniversitesinde gazetecilik okumuştur. Bilimkurgu alanına 1950 yılında "Magazine of Fantasy and Science Fiction" dergisinde yayınlanan "BORN OF MAN AND WOMAN" adlı öyküsüyle girdi. Bu öykü bugün bile klasikler arasında sayılır.

Matheson korku ve bilimkurgu temalarını bir arada kullanan sayısız öykü kitabı yazmıştır. Bunlardan bazıları THIRD FROM SUN(1954); THE STORIES OF SPACE(1956) ve SHOCK dizisi (1961-1967) sayılabilir. En önemli eserleri "THE SHRINKING MAN (1956)" ve "I AM LEGEND (1954)" dir. Her iki eser de filme alınmış ve başarı kazanmıştır. "I AM LEGEND" iki kez çekilmiş ve her ikisinde de başrolü Charlton Heston oynamıştır. Zaman zaman bilimkurgudan kopan Richard Matheson sinema ve TV için çekilen filmlere ve dizilere senaryo yazarlığı da yapmıştır. Bu diziler "Alacakaranlık Kuşağı", "Uzay Yolu", "THE NIGHT STALKER", "DUEL". "NIGHT GALLERY" ve bunun gibi filmlerdir. E. A. Poe'nun "THE PIT AND THE PENDULUM" adlı öyküsünün senaryosunu da yazmıştır.

TEST

The Test
Richard MATHESON
Çeviren: Erol Tulay

Testin yapılacağı günden bir önceki akşamdı. Yemek odasında Les denemelere hazırlanmasında babasına yardım etmekteydi. Jim ve Tommy üst kattaki odalarında uyuyorlardı. Terry ise salonda, elindeki iğneyi düzenli hareketlerle kaldırıp indirerek sessizce dikiş dikmekteydi.

İskemlesinde dimdik oturan Tom Parker damarları çıkmış zayıf elleri masanın üstünde yan yana, soluk mavi gözlerini oğluna dikmiş, dudaklarının hareketini izliyordu, daha iyi anlamak için.

Seksen yaşındaydı. Dördüncü kez teste girecekti.

Les, Doktor Trask'ın önerdiği metinleri okuyordu.

"Haydi," dedi babasına, bu rakamlar dizisini tekrarla.

"Rakamlar dizisi," dedi Tom duyduğu kelimeleri kavramaya çalışarak. Ama artık onları yeteri hızla kavrayamıyordu. Kendi kendine tekrarladı: dizi... rakamlar dizisi... Sonunda kelimelere hakim oldu. Oğluna bakarak bekledi. Kısa bir sessizlikten sonra:

"Evet," dedi sabırsızca.

"Baba sana ilk diziyi söyledim ama."

"İyi!" Yine kelimeleri aradı."Beni sıkıştırma... istersen.."

Les yorgun bir tonla tekrarladı:

"Sekiz, beş, onbir, altı..."

İhtiyarın dudakları kıpırdadı. Beyninin paslı çarkı yavaşça dönmeye başlamıştı.

"Sekiz, beş, (Hafif bir tül gözlerinin önünden geçti) onbir... altı (Bir iç çekişle bitirmişti).

İhtiyar gururla doğruldu. Evet bu iyi, hem de çok iyi. diye düşündü. Ertesi gün onu alamayacaklardı. Onların can alan yasasına karşı o haklı çıkacaktı. Dudaklarında bir gülümseme dolaştı. Masanın beyaz örtüsü üzerindeki iki eli birbirine kavuştu.

"Nasıl?" diye sordu, bir şeyler söylemekte olan Les üzerinde bakışını yoğunlaştırarak."Daha yüksek konuş - sesi titriyordu- sana daha yüksek diyorum."

"Sana yeni bir dizi veriyorum," dedi Les sakince. Dinle, yeniden okuyorum. Tom öne doğru eğildi, dinlemeye zorlanarak.

"Dokuz, iki, onaltı, yedi, üç."

Tom boğazını temizledi.

"Biraz hızlı okudun," dedi.

Gerçekten anlamamıştı. Bu kadar uzun bir sıra rakamın akılda tutulması nasıl beklenebilirdi ki! Neredeyse kızacaktı. Ama Les diziyi bir kez daha okudu.

"Ne dedin? Nasıl?"

"Baba, seni deneyecek olan kişi rakamları benden daha hızlı okuyacak!"

"Biliyorum, çok iyi biliyorum." dedi Tom sertçe. "Ama beni rahat bırak!"

"Bu yaptığımız test değil sadece bir çalışma, bir alıştırma. Öğreneceğim bu... bu test..." durakladı, oğluna ve aklına gelmeyen kelimelere karşı öfkeli.

Les omuzlarının silkti. Yeniden yavaşça okudu:

"Dokuz. iki, onaltı, yedi, üç."

"Dokuz, iki, altı, yedi."

"Baba onaltı. yedi."

"Ben de öyle dedim."

Les gözlerini kapattı pekiyi anlamına.

Baba kısaca sordu:

"Bana bir dizi daha okuyacak mısın?"

Les yeni rakamları okudu. Sonra da onları titreyerek tekrarlayan babasını dinlerken salona, Terry'ye doğru baktı.

Terry oturduğu yerde yüz hatları ifadesiz dikiş dikiyordu. Radyoyu kapatmıştı. Rakamları şaşırان ihtiyarı dinlediği belliydi.

'Tamam tamam...' Les içinden eşine söyleniyordu. 'Yaşlı olduğunu, kimseye faydası kalmadığını biliyorum. Bütün bunları yüzüne mi vurayım. Sen de ben de biliyoruz ki başaramayacak. Hiç olmazsa bu küçük aldatmacaya izin ver. Yarın Karar günü. Beni babamın kalbini kırmaya zorlama. Bırak da bu akşam rahat uyuşun.'

"Sanırım tamam?"

Les babasının gergin sesini duyarak ona döndü.

"Evet, tamam." dedi çabucak.

İhtiyarın dudaklarının ucunda beliren gülümsemeyi görünce kendini suçlu hissetti. Onu aldatıyorum, diye üzüldü.

"Şimdi başka birşey deneyelim."

Bu, yine babasının sesiydi. Hızla sayfaları karıştırırken hangisi onun için kolay olur, diye düşünüyordu.

"Haydi ilerleyelim Leslie," dedi babası telaşlı bir sesle. Kaybedecek zamanımız yok!"

Sayfaları karıştıran oğluna baktı. Yumruklarını sıkarak:

"İlerlememiz gerek," dedi.

Les bir kalem alıp babasına uzattı. Beyaz bir kağıda çizili bir santim çapındaki daireyi işaret ederek:

"Kalemin ucunu bunun üzerinde havada üç dakika tutacaksın." dedi.

Birden zor bir deney seçmiş olmaktan korktu. Babasının çok kez ceketinin düğmelerini iliklerken ellerinin titrediğini görmüştü.

Boğazı düğümlemiş bir halde saatini çıkararak baktı ve babasına işaret etti.

Tom derin bir nefes aldı. Kağıdın üzerine eğilerek parmakları arasında titreyen kalemi dairenin üzerinde tutmaya çalıştı. Les onun dirseğiyle destek aldığını gördü. Buna test sırasında izin verilmezdi. Ama sustu. Yüzü zaten fark edilmeyen rengini tamamen kaybetmişti. Yanak damarlarındaki minik kırılmalar açıkça görülüyordu. Les bu kuru, kırışık yüze dikkatle baktı. Seksen yaş, dedi kendi kendine. Seksen yıllık biri ne düşünebilir ki?

Yavaşça bir kez daha Terry'ye döndü. Kısa bir an göz göze geldiler. İfadesiz, hiçbir mimik yapmadan öylece birbirlerine baktılar. Ve Terry çalışmasına koyuldu.

"Sanırım üç dakika doldu." dedi Tom gergin bir sesle.

Les saatine baktı.

"Bir buçuk dakika baba," dedi.

"Saatine iyi bak tanrı aşkına," dedi babası. "Bu yaptığımız bir test, bir... bir., oyun değil" (kalem daireden uzakta sallanıyordu).

Les yerini durmadan değiştiren kalemin ucuna bakıyordu. Ne işe yaramaz anlamı olmayan şeylerdi yaptıkları. Hiç bir şey babasının hayatını kurtaramazdı. Ve o olmayacaktı, babasının testleri üzerine siyah damgayla o uğursuz kelimeyi basacak olan: Reddedilmiştir. Kararı açıklayacak olan da o olmayacaktı.

Kalem yeniden dairenin üzerinde sallanarak pozisyonunu aldı. Yaşlı adam dirseğini masanın üstünde hafifçe kaydırmişti. Bu hareketi bir müfettişin önünde ona bu deneyin bütün puanlarını kaybettirirdi. İhtiyar aniden öfkelen-di:

"Bu saat geri kalıyor."

Les nefesini tuttu, saatine baktı: iki buçuk dakika.

"Üç dakika tamam," dedi.

Tom hiddetle kalemi fırlattı.

"Şuna bak," dedi, "Ne aptalca bir deney. Bu bir şey kanıtlamaz, hiçbir şey!"

"Para ile de bir deneme yapalım mı baba?"

"Bu sonraki deney mi?" diye sordu, ve kağıt tomara kuşkuyla baktı.

"Evet," dedi Les, sonra birden atıldı:

"Ama bundan önce bir başkası var: Saati okumak.

Babasının iyi göremediğini biliyordu. Gözlük takmayı hiçbir zaman istememişti. Les bu deneyin daha kolay olacağını düşünmüştü.

"Yine aptalca bir soru. Neden sorulur ki?"

Sinirli bir el hareketiyle saati kaptı, kadrana baktı, sonra küçümser bir tonla:

"On buçuk." dedi.

Les kontrol edemediği bir refleksle:

"Ama onbir buçuk baba," deyiverdi.

Ve babasına tokat atmış gibi bir duyguya kapıldı. Yaşlı adam saati alıp dikkatle baktı, dudakları sıkılı.

"Demek istediğim de bu zaten," dedi Tom kaskatı. Ağzından kaçtı. Gerçekten de onbir buçuk. Kim olsa görürdü. Ama saatin çok eskimiş. Rakamlar da birbirine yakın. Bir de şuna bak.

Yeleğinin cebinden koca altın saatini çıkardı.

"Bu bir saat," dedi gururla. Zamanı daima tam olarak gösterir, hem de... hem de... altmış yıldan beri. Bu bir saattir, gerçek bir saat."

Oğlunun saatini küçümsemeyle havaya fırlatıverdi. Saat, camı üstüne düşüp, kırıldı. Kendi saatinin kapağını dikkatle açtı. Kapağın arkasında Mary'nin portresi ortaya çıktı. Sarı saçların çevrelediği tüm güzelliği içinde otuz yaşındaki Mary görülüyordu. Tanrıya şükür ki o, testten geçmek zorunda değildi. En azından bundan kurtulmuştu. Mary'nin elliyedi yaşındayken uğradığı o ölümcül kazanın aslında mutlu bir olay olduğunu Tom asla düşünemezdi. Ama bu testlerden önceydi.

Kapağını kapatarak saatini cebine koydu.

"Saatini bu gece bana bırak," dedi acıklı bir sesle. Ona bir cam, iyi bir cam taktıracağım... yarın."

"Aldırma baba, eski bir saatti."

"Aldırma, aldırma. Hayır, onu bana bırakacaksın İyi bir kristal taktırıp getireceğim. Kırılmaz, çizilmez bir kristal."

Les soruları kağıt paralar üzerine çevirdi.

"Dört kişi beş dolarlık bir bilet alırsa her biri ne kadar ödemeli? Eğer yüz dolarla yirmialtı dolarlık alış veriş yaparsan sana ne kadar geri verilmelidir?"

Yanıtlar yazılı olmak zorundaydı. Les geçen zamanı tutuyordu.

Ev sakin, sessiz ve ılıktı. Her şey normal, olağan halinde görünüyordu. Üçü de oradaydı. Baba, oğul masaya oturmuş, Terry dikisinin başında.

Bununla birlikte her şey korku vericiydi.

Hayat alışılmış akışında devam ediyordu. Kimse ölümden söz etmiyor, günler gelip geçiyordu. Yönetim, kişileri mektupla çağırıyordu. Testler uygulanacak, kaybedenler yeniden davet edileceklerdi: İğne için. Yasa mükemmeldi çalışıyor, ölüm oranı değişmiyordu. Nüfus patlamasının önüne geçilmişti. Her şey resmi bir şekilde yapılıyordu. Ne bir gözyaşı ne bir yakınma.

Ama yine de ölecek olanlar sevilen kimselerdi.

"Saate bakmayı kes," dedi babası."Sorulara sen bu saate bakmasan da cevap verecek yetenekteyim."

"Ama baba deneyler için zaman da önemli."

"Ve sen bir deney uzmanı değilsin." dedi Tom öfkeyle.

"Bu senin deneyin baba. benim değil!"

Les'in sesi bağırrır gibiydi. Kızgınlıktan yanakları kızarmıştı.

"İyi, benim deneyim, benim deneyim. İkiniz de orada durmuş bakıyor... beni... pusuya yatmış..."

Kelimeler yerlerini bulmuyordu. Kızgınlıktan kekeliyordu.

"Baba, bağırmasan olmaz mı?"

"Ben bağırmıyorum!"

Terry araya girdi:

"Baba, çocuklar uyuyor."

Tom birden oturduğu yerde doğruldu. Kalem gevşeyen parmaklarından kayıp masamı üzerinde yuvarlandı. Tüm bedeni sarsılıyordu.

Les sakinleşmeğe çalıştı.

"Baba devam etmek ister misin?"

"Daha da bir şey istemiyorum." dedi Tom kendisiyle konuşur gibi. "Hayattan hiçbir şey beklemiyorum!"

"Devam ediyor muyuz?"

"Eğer zamanını almıyorsam," dedi babası bıkkın ve gücenmiş bir tonla.

Les test kitabının sayfalarını karıştırdı. Psikolojik sorular? Hayır onları soramazdı. Hem seksen yaşındaki babasından seks hakkındaki görüşlerini nasıl isteyebilirdi."

"Evet?"

"Babası sesini yükseltmişti.

"Sanırım başkaca önemli bir şey yok. Zaten birkaç saattir çalışıyoruz.

"Ya karıştırıp durduğun o sayfalar?"

"Onların çoğu... fiziksel şeyler hakkında."

Babasının dudaklarının yeniden büzüldüğünü gördü. İtirazda bulunacağından korkmuştu ki, o mırıldanmakla yetindi: "İyi bir evlat, iyi." , "Baba sen..."

Les'in sesi boğazında düğümlendi. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Tom, Doktor Trask'ın daha önce de üç kez yapılmış olan bu testi artık imzalayamayacağını çok iyi biliyordu.

Les daima çekingen ve alçak gönüllü olan babasının soyunduğunu ve kendisini doktorlara gösterdiğini kafasında canlandırdı. İyice incelenecek, aletlerle muayene edilecek ve sert sorular yöneltilecekti. Tekrar giyindiğinde gözetlenip giyiniş tarzının rapor edilmesinden ürkecekti.

Bütün bir güne yayılmış olan bu muayene sırasında öğle yemeği için ara verildiğinde gideceği kantinde çatalını, kaşığı elinden düşürmesi, bardağını çarpması ya da gömleğini lekelemesi bile gözlenir diye korku içinde kalacaktı.

"Senden adını ve adresini yazman istenecek," dedi Les.

Babasının, yazısından gurur duyduğunu biliyordu. Böylece psikolojik soruları unutturmak istemişti.

Yaşlı adam kalemi alıp yazmağa koyuldu. Beyaz sayfanın üstünde son derece düzgün harfler belirmeye başladı: Bay Thomas Parker 2719 Brighton Sokağı Blairtown, New York.

"Tarihi unutmamalısın," dedi Les. Tom ekledi: '17 Ocak 2013'. Les buz gibi bir soğuğun tüm bedenini sarmaladığını hissetti.

Ertesi gün test günüydü. Yan yana uzanmışlardı yatakta. Ama uyumuyorlardı. Soyunurken de pek konuşmamışlardı. Les iyi geceler demek için eşine doğru eğildiğinde o anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

Ve derin bir iç çekmesiyle yatağına uzanırken ona baktı. Eşi karanlıkta gözlerini açtı. Bakışları birbiriyle karşılaşınca hafifçe sordu:

"Uyuyor musun?"

"Hayır."

Başkaca bir şey söylemedi. Onun başlamasını bekledi. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra yine Les konuştu:

"Ah işte, sanırım bu... böyle," diyebildi zayıf bir sesle.

Terry eşine, cevap vermedi. Ama az sonra sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi, "Mümkün olabilir mi?" dedi.

Les onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Hayır," dedi. Başaramayacak.

Terry'nin zorlukla yutkunduğunu duydu. "Bir şey söyleme, aynı şeyi onbeş yıldır öngördüğünü bana söyleme. Bütün bunları zaten biliyorum," diye düşündü.

Birden, 'keşke' diye geçirdi içinden, birkaç yıl önce bir nakil talebinde bulunmuş olsaydı. Gerçekten de Tom'dan kurtulmaları gerekti. Hem çocukların hem de kendilerinin iyiliği için. Ama hayırsız evlat durumuna düşmeden bunu nasıl hayata geçirebilirlerdi. Öyle şeyler vardır ki söylenemez. 'İnşallah başaramaz ve öldürülür!' Bununla birlikte her şey aslında hipokratik bir formülün uygulanmasından başka bir şey değildi.

Yetersiz ürün, tehdit altındaki yaşam, karneye bağlanma uyarısı ve halk sağlığı için tehlike gibi bahaneler bilimsel formüllerle kullanılmış yasa inandırıcı hale getirilmişti. 'Kuşkusuz bunlar yalan', diye düşünüyordu Les, 'temeli olmayan koskoca yalan.' Eğer yasa kabul edilmişse bu. insanların kendi başlarına kalmak, kendi hayatlarını yaşamak istemelerindendi.

"Les, ya geçerse?"

"Bilemiyorum!"

"Bilmen gerekir."

Karanlıkta Terry'nin sesi çok kararlı çıkmıştı, sabrının sonundaki birinin sesi gibi.

"Sevgilim, lütfen ısrar etme."

"Les, eğer testi geçerse bu beş yıl daha demektir. Bunun anlamını düşündün mü?"

"Kazanamaz!"

"Ama ya kazanırsa?"

"Bu akşam denediğimiz dört sorunun üçünü yapamadı. Artık iyi duyamıyor, iyi göremiyor. Kalbi de zayıf."

Şilteyi ümitsizce yumrukladı.

"Doktor muayenesinden geçemez!"

Ve kendisinden nefret etti, babasının mahkum olacağını bu kadar rahat söyleyebildiği için.

Keşke geçmişini unutabilse, faydasız varlığı ile kendi hayatlarını çekilmez hale getirdiğim görmeseydi. Ama artık bitmiş olan bu yaşlı adamın bir zamanlar o kadar sevip saydığı kendi öz babası olduğunu unutmak o kadar zordu ki. Kirlardaki gezintileri, pikniklerdeki neşeli bağırışları, sabahlan erkenden^ balığa çıkmaları, akşamın uzun konuşmaları ve geçmişte babasıyla paylaştığı her şeyi unutmak...

İşte bu yüzden nakil talebinde bulunmamıştı. Aslında bu sadece bir form doldurmaktan ibaretti. Her beş yılda bir teste girmesini beklemek ona çok daha sade gelmişti, onbeş yıl boyunca. Oysa böyle bir form doldurmak babasının ölümünü imzalamak, yönetimden onun hurdaya çıkmış araba gibi bir köşeye atılmasını istemek demekti.

Ve bu akşam, babasının seksen yaşında olduğu bir anda, tüm ahlak anlayışlarına ve tüm dinsel eğitimlerine karşın Terry ve o müthiş korkuyorlardı. Tom'un testi başarıp beş yıl daha onlarla birlikte yaşamasından. Beş yeni yıl ev içinde sendeleyerek yürümek, daima yolları önüne çıkıp engel olmak, eşyaları elinden düşürüp kırmak, yardım beklemek kısaca hayatlarını çekilmez yapmak.

"Uyumalısın," dedi Terry..

Denedi, ama uykusu yoktu. Uzanmış halde karanlığa bakıyordu. Bir çözüm bulmalıydı ve çözüm görünmüyordu.

Saat altıyı çaldı. Les sekizden önce kalkmak zorunda değildi ama babasının evden çıkışında hazır bulunmak istiyordu. Yataktan kayarak indi. Terry'yi uyandırmamaya özen göstererek giyindi.

Terry uyanmıştı ve başını kımıldatmadan onu izliyordu. Bir an sonra dirseğine dayanarak doğruldu, ona uykulu gözlerle baktı.

"Kalkıp kahvaltını hazırlayayım."

"Uyumana bak, ben hallederim."

"Kalkmamı gerçekten istemiyor musun?"

"Merak etme sevgilim. Dinlenirsen daha sevinirim.

Yeniden uzandı ve Les yüzünü görmesin diye öbür tarafa döndü. Sessizce ağlıyordu, nedenini bilmeden. Test yüzünden babanın gittiğini görmek istememişti. Ağlamasını durduramıyordu. Yapabileceği tek şey odanın kapısı kapanıncaya kadar kımıldamamaktı. Sadece omuzları titriyordu. Sonunda varlığının derinlerinden gelen bir hıçkırık bu sessizliği bozdu.

Les babasının odası önünden geçtiğinde kapının açık olduğunu gördü ve bir nazar attı. Tom yatağa oturmuş, öne eğilerek ayakkabılarını bağlıyordu. Ellerinin titrediğini gördü.

"İyi misin baba," dedi Les.

Tom gözlerini sürprizle kaldırdı.

"Sen bu saatte ne yapıyorsun?"

"Kahvaltıyı seninle birlikte yapmak istedim."

Kısa bir an birbirlerine baktılar sessizce. Sonra baba ayakkabılarını bağlamaya koyuldu. Ve:

"Gerekli değil," dedi.

"İyi. Ama sanırım ben de bir şeyler yiyebilirim." Les babasının cevabından kaçınmak için uzaklaştı.

"Oh! Leslie. Saatini bırakmayı unutma. Bugün saatçinin önünden geçerken ona kristal bir cam taktırmak istiyorum, bir daha kırılmayacak cinsten."

"Baba bu eski bir saat, bir değeri yok ki!"

Tom hafifçe başını kaldırdı, zayıf eliyle belirsiz bir hareket yaptı.

"Önemi yok," dedi. "Ben öyle istiyorum."

"Tamam, mutfak masasının üstüne bırakıyorum."

Baba yerinden doğruldu ve oğluna sabit nazarlarla baktı. Sonra sanki kaybedecek zamanı kalmamış gibi aniden ayakkabılarına eğildi. Les bir an babasının gri saçlarına, titreyen parmaklarına baktı, sonra uzaklaştı.

Camı kırık saat hâlâ salondaki masada duruyordu. Onu alıp mutfak masasına bıraktı. Babası bütün gece bunu düşünmüş olmalıydı. Yoksa birdenbire hatırlamazdı.

Kahve makinesine taze su koyup düğmesini çevirdi, iki yumurta kırıp karıştırdı ve iki bardak portakal suyu doldurarak yerine oturdu.

On dakika sonra babası görüldü. Koyu mavi takımını giymişti. Ayakkabıları özenle parlatılmış, saçları dikkatle taranmıştı. Hem bakımlı hem de yaşlı bir havası vardı.

"Otur baba," dedi Les, "Sana servis yapacağım."

"Sakat değilim, boşuna yorulma!"

Les gülümsemek için kendini zorladı.

"Yumurtaları kızarttım."

"Aç değilim!"

"Ama yemen gerek, hem de iyi yemen. Gıdanı almalısın."

"Hiçbir zaman gereksiz yemeğe ihtiyacım olmadı," dedi Tom sırtını dönerek. "Hem fazla yemek miğdeye zarar."

Les gözlerini kapattı ümitsizce. Kendi kendine 'neden kalktım ki? İşte bu dayanılmaz, her şey bu tartışma ile bitti' gibisinden düşünüyordu ki, sonra kendini toparladı.

"İyi uyuyabildin mi baba?"

"Hem de çok iyi. Ben her zaman deliksiz uyurum. Belki de benim uyuyamayacağımı sandın. Bunun..."

Aniden konuyu değiştirip sert bir sesle sordu:

"Saat nerede?"

Les içini çekti. Kendisini yorgun hissediyordu. Saati uzattı. İhtiyar canlı adımlarla yaklaşıp oğlunun elinden aldı. Ve gözlerini ona dikti. Dudaklarını buruşturarak:

"Çalışma değil, yutturmaca." dedi.

Saati özenle yelek cebine yerleştirdi.

"Kristal bir cam taktıracığım, kırılmaz bir cam."

Les onayladı, "Çok hoş olacak."

Kahve hazırды. Les iki fincanı da doldurdu, sonra ayağa kalkıp otomatiği kesti. Yumurta yemeye hevesi kalmamıştı.

Masaya oturdu. Babası ciddi bir yüzle ona bakıyordu. Bir yudum içti. Kızgın kahve boğazını yaktı ve ağzına acı bir tat yayıldı. Bu sabah hiçbir şeyden tat alamayacağını Les biliyordu.

Sessizliği bozmak için sordu:

"Randevun saat kaçta?"

"Dokuzda!"

"Götürmemi gerçekten mi istemiyorsun?"

"Gerçekten istemiyorum. Hava treni bana çok uygun. Gideceğim yere vaktinden önce varıyor."

"Sen bilirsin baba."

Les kahve fincanına baktı. Konuşmalıyım, diye düşündü. Söyleyecek bir şeyler aradı, bulamadı. Elle tutulur gibi yoğun bir sessizlik sürerken, Tom kahvesini küçük yudumlarla içiyordu.

Les diliyle dudaklarını yaladı. Sinirliydi. Titrediğini hissetti. Konuşmalıydılar, her şeyden, arabalardan, hava treninden, testten. Günün sonunda Tom'un ölüme mahkum edileceğini her ikisinin de bilmesine rağmen.

Uyanıp kalktığına esef etti. Kalktığında babasının çıkmış olması çok daha iyi olacaktı. Böylece her şey sona erecekti. İster di ki, bir sabah uyandığında babasının odasını boş bulsun, elbiseleri, siyah ayakkabıları, çorapları, mendilleri, tıraş takımları, bir yaşama işaret eden her şey kaybolmuş olsun.

Ama hayatın akışı böyle olamazdı. Tom'un kaybetmesinden sonra birkaç hafta daha geçecek sonra davet mektubu gelecekti. Ve hüküm gününden önce yaklaşık iki hafta daha akıp gidecekti. Sonunda şu korkunç gelişme yaşanacaktı: Atılacak ve verilecek şeylerle ayrı ayrı hazırlanacak, koliler yapılacak konuşmalar ve nihayet son yemek. Yönetim Merkezi'ne arabayla uzun bir yolculuk. Sonra birlikte binilecek asansör, sessiz ama hafif bir uğultuyla çalışacak asansör... Tanrım!.."

"Galiba ağlayacağım," diye düşündü. Ama gözlerini kaldırıp ayakta duran babasına bakınca içini bir korku kapladı.

"Çıkıyorum," dedi Tom.

Les duvardaki saate baktı.

"Daha yedi olmadı. O kadar uzakta değil ki bu!"

"Erken gitmek daima iyidir," dedi babası kısaca.

"Ama kente inmek bir saat bile sürmez!"

"Önemi yok!"

"Ama hiçbir şey yemedin."

"Sabahları fazla yemem zaten..."

Les gerisini duymadı. Paniğe kapılmıştı sanki. Babasının boynuna atılmak, onu kolları arasına almak, teste gitmemesini, onu çok sevdiklerini, çok iyi bakacaklarını yüzüne haykırmak istedi.

Ama yerinden kımıldayamadı. Korku dalgaları içinde oturduğu yerde babasına bakakaldı. Bir kelime bile söyleyemedi. Tom mutfak kapısına gidip durgun bir sesle, "Akşama, Leslie, " dediğinde bile.

Kapanan kapının sürüklediği hava Les'in yanaklarını okşadı. Ürperdi. Birden ayağa kalkıp hızla mutfak kapısını açtı ve antrede babasının evden çıkmak üzere olduğunu gördü.

"Baba!"

Tom, eli kapıda durdu. Les babasının yanına gelip gülümsemeye çalıştı.

"Bol şans baba," dedi. Ak... akşama..."

Sözlerini sürdürecekti, "Seni sabırsızlıkla bekleyeceğim." gibilerden. Ama mümkün olmadı. Babası başıyla bir işaret yaptı, çok kısa, çok soylu bir işaret, sanki bir yabancıya verilmiş bir nezaket selamı gibi. Ve:

"Mersi," diyerek çıktı.

Ve Les, babası bir daha eve gelmeyecekmiş gibi bir hisse kapıldı. Pencereye koşup baktığında yaşlı adamın basamaklardan yavaşça bahçeye indiğini ve yaya yoluna çıkıp sola döndüğünü gördü. Onu bakışlarıyla caddeye sapıncaya kadar izledi. İhtiyar omuzlarını dikleştirdi ve sabahın yarı aydınlığında kendinden emin canlı adımlarla uzaklaştı.

Les bir an yağmur yağdığını sandı. Ama görüşünü engelleyen nem kendi dışında bir yerde değildi.

Büroya gitmedi. Telefon ederek hasta olduğunu bildirdi ve evde kaldı. Terry oğlanları hazırlayıp okula yolladı. Öğle yemeğinden sonra Les masanın toplanmasına ve bulaşıkların makineye yerleştirilmesine yardım etti. Günü garajda geçirdi, ufak tefek şeylerle oyalanarak.

Saat beşe doğru mutfağa gelip iki bardak bira içti. Terry akşam yemeğini hazırlarken. Sonra salona geçip dolaşmaya başladı. Ara sıra durup pencereden bakıyordu.

Tekrar mutfağa döndü.

"Nerede kaldı?" diye konuştu kendi kendine.

"Birazdan gelir," dedi Terry.

Cevaba alındı. Huzursuzdu. Gidip bir duş aldı. Giyinirken saat altı olmuştu. Oğlanlar okuldan geldi ve hep birlikte masaya oturdular. Eşi bir yer de babası için ayırmıştı. Ama Les hiçbir şey yiyemedi. Küçük dilimlere böldüğü eti ve kızarmış patatesleri tabağında öylece kaldı. Zihni karmakarışık. Oğlu Jim'in sorusuyla kendine geldi.

"Ne diyordun?"

"Büyükbaba testi geçemezse bir ayı daha olacak değil mi?"

Jim'in sorusu beyinde cınladı: 'Bir ayı daha olacak değil mi?'

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Yurttaşlık kitabında deniyor ki, yaşlılar testi kaybettikten sonra bir ay daha yaşarlar; doğru değil mi?"

Tommy araya girdi:

"Hayır doğru değil. Harry'nin büyükannesi daveti iki hafta sonra aldı."

"Nereden biliyorsun?"

"Gördün mü?"

"Yeter!" dedi Les.

"Görmeme gerek yok! Harry söyledi."

"Yeter dedim!"

İki oğlan afallamış, babalarının bembeyaz yüzüne baktılar. "Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok," dedi Les.

Akşam yemeği sessizlik içinde sona erdi.

'Büyükbabanın ölümü onlara hiçbir şey ifade etmiyor,' dedi kendi kendine. 'Hiçbir şey,' çok gergindi.

Giriş kapısı açılıp kapandığında saat yediye geliyordu. Les yerinden hızla kalkınca bardağı devrildi.

"Les, lütfen!"

Terry haklıydı. Bu telaşa gerek yoktu. Tekrar iskemlesine oturdu. Kalbi küt küt atıyordu. Yaşlı adamın salondan geçip merdivenleri tırmanan ayak seslerini duydu.

Eşi tatlıyı masaya getirdiği sırada Les yerinden kalkarak merdivenlere doğru yürüdü. İlk basamağa adımını atacakken mutfak kapısı açıldı ve Terry emreden bir ses tonuyla:

"Les!" dedi.

Sonra yaklaşarak ekledi:

"Onu yalnız bırakmak daha iyi olur." "Ama ben..."

"Eğer başarsaydı mutfağa gelip söylerdi, daha önceleri olduğu gibi.

Derin sessizlikte birden yağmur damlalarının camları tıkırdattığı duyuldu. Uzun süre birbirlerine baktılar. Sonunda Les konuştu:

"Yukarı çıkıyorum."

Merdivenlerden çıkarken Terry ona ümitsiz bir ifadeyle bakıyordu. Kapının önünde biraz bekledi, kendini toparlamak için. Sonra kapıyı yavaşça vurdu. Çok mutsuzdu. Yoksa onu kendi yalnızlığı içinde mi bırakmalıydı?

Odada yatak üstünde bir hareket duyup soluğunu tuttu.

"Baba, benim."

"Ne istiyorsun?"

"Seni görebilir miyim?"

Önce bir sessizlik oldu, sonra babasının sesi geldi. "İyi." Onun yataktan kalktığını ve odada yürüdüğünü duydu. Buruşturulan bir takım kağıtların ve kapatılan bir çekmecenin çıkardığı sesleri fark etti. Sonunda kapı açıldı.

Tom eski bornozunu giymişti, ayaklarında terlikleri vardı. Les sakın bir ses tonuyla sordu:

"İçeri girebilir miyim baba?"

Baba bir an tereddüt etli. sonra da, "Gir," dedi. Ama bu bir davetten çok sanki, 'burası senin evin, istersen girersin' demeye geliyordu. Babasına, 'Seni rahatsız etmeye gelmedim. ' demek istedi. Ama kendisini içerde, halinin ortasında ayakta bekler buldu.

"Otursana," dedi babası.

Les babasının ceketini astığı iskemleye oturdu. Tom da bir iç çekmeyle yatağına ilişti. Bir zaman boyunca birbirlerine yabancı gibi baktılar, her biri diğerinin konuşmasını bekledi.

"Sanırım neler olduğunu bilmek isliyorsun." dedi sonunda babası, kendisini kontrol etmeye çalışarak.

"Evet baba." Yaşlı adam başını gurur içinde kaldırıp oğlunu süzdü. Sonra:

"Oraya gitmedim," dedi.

Les tüm gücünü kaybettiğini sandı. Kıpırdayamadan babasına bakıyordu. İhtiyar devam etti:

"Hiçbir zaman da gitme niyetim olmadı. Fizik testleri, mantık testleri ve Tanrı bilir daha neler. Bütün bu saçmalıklara razı olduğumu anlamadın. Oraya gitmeyi hiçbir zaman istemedim."

Sustu ve Les'e kızgın bir bakışla baktı, sanki oğlunun 'haksızsın' demesini bekler gibi.

Ama Les bir kelime bile söyleyecek halde değildi. Zaman yavaşça aktı. Les kendini toparlamaya çalıştı.

"E... Ne yapacaksın?"

"Dert etme," dedi babası. Yaşlı babanı dert etme. O kendisini idare etmeyi bilir."

Birden Les'in aklına buruşturulan kağıtların ve kapanan çekmecenin çıkardığı sesler geldi. Az kalsın odayı araştıracaktı. Ama."İyi," demekle yetindi.

"Şimdilik tasalanma," dedi yumuşak bir sesle babası. Bu senin sorunun da değil!"

"Ama bu benim sorulum." Les içinde yükselen kelimeleri duydu ama ağzını açamadı, bir şeyler onu engelliyordu.

"Artık dinlenmek isliyorum," dedi Tom.

Ve Les göğsüne bir yumruk yemiş gibi oldu.

'Artık dinlenmek istiyorum,' kelimeler kulaklarında çınlıyordu, yerinden kalktı. 'Artık dinlenmek... '

Les kendisini kapıya doğru itilmiş gibi hissetti, başını çevirip babasına baktı. "Hoşçakal," dedi.

Babası gülümsedi.

"İyi geceler Leslie."

"Baba!"

Yaşlı adamın eli kendi elini tutuyordu, kendininkinden daha sıkı. daha sert. Onu yatıştırıyor, teskin ediyordu, eliyle. Daha sonra babası öbür eliyle de Les'in omuzunu okşadı.

"İyi geceler oğlum."

O sırada birbirlerine çok yakındılar. Les babasının omuzu üzerinden eczanenin kağıt torbasını gördü. Top şeklinde katlanmış ve fark edilmesin diye odanın bir köşesine konulmuştu.

Kendisini sahanlıkta buldu. Korku içinde, kapının kilitlendiğini duydu. Babası kapıyı kilitlemese bile tekrar içeri girmeye cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Her tarafı titreyerek uzun süre kapıya bakakaldı. Sonra inmeye koyuldu. Terry merdiven başında onu bekliyordu soran gözlerle. Yüzü kireç gibiydi.

"Git... Oraya gitmemiş!"

Terry şaşkın, "ama," demek istedi.

"Eczaneye gitmiş," dedi Les. Odanın köşesinde duran torbayı gördüm. Onu benden gizlemek istemiş. Ama gördüm.

Yutkundu. Karısına baktı.

"Eczacıya davet mektubunu göstermiş olmalı. O da hapları verdi. Hepsi bu.

Birlikte salona girdiler, bir süre sessizce ayakta durdular. Yağmur camlara vurmaya devam ediyordu. Sonra Terry sordu, zor duyulur bir sesle:

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Hiç," dedi fısıltı halinde, "Hiç!"

Rahat nefes alamıyordu. Bir robot gibi mutfığa doğru yürüdü. Eşinin onu sarmalayan kolunu hissetti. Sanki sevgisini böyle ifade etmek istemişti. Ve bu sevgi asla kelimelerle ifade edilemezdi.

Bütün gece mutfakta oturdular. Bir ara Terry oğlanları yatırdı, sonra geri döndü. Ve orada vakit geçirdiler, kahve içerek, ara sıra konuşarak, sadece kendilerini ilgilendiren şeylerden söz ederek.

Gece yarısına doğru mutfaktan ayrıldılar. Yukarı çıkmadan önce Les salonda, masanın üstünde saatini gördü; kristal cam takılmıştı, dokunamadı. Sahanlığa gelip yaşlı adamın kapısı önünden geçtiler. En ufak bir gürültü bile duyulmuyordu. Soyunup yatağa girdiler. Terry her akşam yaptığı gibi gece lambasını yaktı. Birkaç saat sonra uyuyabildiler.

Bütün gece boyunca ihtiyarın odası sessiz kaldı.

Ve ertesi gün, bütün gün boyunca aynı sessizlik devam etti...

MACK REYNOLDS

Gerçek adı McCord Dallas olan Mack Reynolds 1917 yılında A.B.D.'de doğmuştur. Çok eser vermesine rağmen pek tanınmayan yazar A.B.D. İşçi Partisinin 25 yıl süresince aktif üyesi olmuştur. Babası da A.B.D. başkanlık yarışına iki kez katılmıştır. Çeşitli basın-yayın organları için dünyayı da gezen yazarın bilimkurgu anlayışı gelecekteki sosyal ve ekonomik yapıların farklı olabilmeklerini gerçekçi bir şekilde sorgulamasıdır. Ana akıma dahil birçok yazar 1950'li yılların A.B.D.'nin daha gelişmiş bir şeklini galaksiye yayıp bir galaksi imparatorluğundan söz ederlerken Mack Reynolds sosyal-ekonomik sistemler üzerine hicvi ve seri halde eserler vermiştir. Bir ara Frederick Brown ile ortak çalışmışlardır.

1983 yılında ölen yazarın bazı eserleri şunlardır:

Joe Mauser serisi

Birleşmiş Gezegenler serisi

Kuzey Afrika serisi

Julian West serisi

Bat Hardin serisi

L5 Toplumu serisi

Bunların dışında da 30'a yakın romanı vardır.

HER ZAMANKİ GİBİ TİCARET

The Business, As Usual

Mack REYNOLDS

Çeviren: Sadi KONURALP

Zaman gezgini, yanından geçen ilk yayaya "Dinle" dedi "Ben yirminci yüzyıldan geliyorum. Sadece onbeş dakikam var ve ondan sonra geri döneceğim. Sanırım beni anlamakta güçlük çekiyorsundur, değil mi?"

"Tabii ki seni anlıyorum."

"A! Çok güzel ingilizce konuşuyorsun. Bu nasıl olabilir ki?"

"Biz bu dile Amer-ingilizcesi deriz. Ayrıca ölü diller üzerine öğrenim görmekteyim."

"Çok iyi! Neyse dinle, benim sadece birkaç dakikam kaldı. Haydi konuya girelim."

"Konuya mı?"

"Evet, evet. Anlayamadın mı? Ben bir zaman gezginiyim. Beni geleceğe göndermek üzere seçtiler. Ben önemli biriyim."

"Hımmm. Fakat bir şeyi anlamam gerek: Bu günlerde sürekli olarak bizi zaman gezginleri ziyaret etmekte."

"Bak, bu beni şaşırttı ama bununla ilgilenecek zamanım da yok, tamam mı? Haydi konuya girelim."

"Pekala. Elinde ne var?"

"Ne demek elimde ne var?"

Öbür adam içini çekti. "Geleceğe gittiğini gösterecek bir kanıt edinmek zorunda olduğunu düşünmüyor musun? Seni şimdiden uyarayım: Zaman yolculuğu ile ilgili paradokslar, geçmişini değiştirebilecek herhangi bir bilgiyi edinmeni önler. Geri döndüğünde, belleğinde, buradaki olanlar konusunda hiç bir şey kalmayacaktır."

Zaman gezgini gözlerini kırptırdı ve "ya öyle mi?" dedi

"Kesinlikle. Ancak seninle memnuniyetle değiş-tokuşta bulunabilirim."

"Bak, galiba son dediklerini takip edemedim. Değiş-tokuşla ne demek istiyorsun?"

"Gerçi senin dönemden bir şey, tarihi olmasının ötesinde bizi pek ilgilendirmemekte ama yine de senin yüzyılına ait bir şeyle bana ait bir şeyi takas etmek istiyorum." Yayanın artık gözleri parlıyordu. "Bende atomik bir çakı var. Sizin döneminize ait bıçaklara olan üstünlüğünü anlatmama gerek yok."

"Pekala. Sadece on dakikam kaldı ama galiba haklısın. Burada olduğumu ispatlayacak bir şey edinmem gerek."

Yaya kafasını salladı. "Bıçağım işine yarayabilir."

"Evet ama biraz şaşırılmış haldeyim. Beni son anda bu iş için seçtiler. Profesörleri riske sokmak islemediler, anlıyor musun? Bu hayatımda gördüğüm en garip bıçak. Tamam, bunu bana kanıt için veriver."

"Bir dakika dostum. Sana niye bıçağımı verecekmişim ki? Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Ama ben yirminci yüzyıldan geldim."

"Evet, tamam, ben de otuzuncu yüzyıldanım."

Zaman gezgini ona uzun bir süre baktıktan sonra. "Dinle arkadaş" dedi. "Fazla zamanım kalmadı. Saati ne dersin?"

"Hımmm. Başka neyin var?"

"Para var."

"Onlarla sadece numismatikler ilgilenir."

"Bak, bana otuzuncu yüzyılda olduğumu kanıtlayacak bir kanıt gerekli."

"Elbette ama büyüklerimizin de dediği gibi iş iştir."

"Ah keşke bir silahım olsaydı."

"Bu çağda silah kullanımını gerektirecek bir şey yok" dedi öteki.

"Ama benim için gerekliydi" diye mırıldandı zaman gezgini. "Bak arkadaş, zamanımın dolmasına saniyeler kaldı. Ne istiyorsun? Gördüğün gibi bende sadece elbiselerim, cüzdanım, biraz param, anahtarlığım ve bir çift ayakkabım var."

"Senle değiş-tokuşta bulunmak isterim ama eşyalarının değeri çok düşük. Şöyle bir sanat eseri, mesela bir Al Capp ya da buna benzer bir şeyin olsa..."

Zaman gezgini sızlanmaya başladı. "Yanımda sanat eseri taşıyor gibi bir halim mi var? Bak, şu bıçak için iç çamaşırlarım dışında sana her şeyimi veririm."

"İç çamaşırlarını saklamak istiyorsun ha? Ne yapmaya çalışıyorsun, Anglo pazarlığı mı yapmaya çalışıyorsun? Yoksa sizin döneminiz bu terimden önce miydi?"

"Anglo mu?... Ne o? Anlayamadım."

"Eh. ben bir etimolog sayılırım..."

"Ama..."

"Pek sayılmaz, zevkli bir hobi" dedi yaya. "Şimdi gelelim 'Anglo pazarlığı' cümlesine. 'Anglo' kelimesi ilk olarak 1850-1950 dönemi esnasında yaygınlık kazandı. Yanlış hatırlamıyorsam ilk olarak, esasında İngiliz kökenli olup Doğu Birleşik Devletleri'nden New-Mexico ve Arizona'ya, bu bölgelerin Meksika'dan ayrılmasından hemen sonrasında gelen kişiler için kullanıldı. İspanyollar ve Kızılderililer, bu doğudan gelenlere Anglo demeye başladılar."

Zaman gezgini sabırsızca, "bak arkadaş" dedi. "Gitgide konudan...."

"Cümlelerin nasıl türetildiğini incelemek, bizi iki olaya daha götürmektedir. Bir kere bu Angloların yirminci yüzyılın en zengin iş adamları oldukları gerçeğine kadar gitmekteyiz. Öyle ki, kısa bir süre içinde dolarlarıyla dünyaya hakim olmuşlardı."

"Tamam, tamam. Bunların hepsini biliyorum. Benim asla herhangi birini kontrol altında tutacak kadar dolarım olmadı ama..."

"Varmak istediğim şey, Angloların zaman içerisinde dünyanın en iyi borsacıları, en akıllı satıcıları, en sıkı pazarlamacıları, en işini bilen işadamları olmasıydı."

Zaman gezgini çabucak saatine baktı.

"Sadece üç..."

"Üçüncü etkeni de yine geçmişten bulabiliriz. Bir zamanlar, birçok Anglonun itibar etmediği ve Joo olarak adlandırdıkları bir azınlık vardı. Uzun yıllar, fiyat düşürmek terimi olarak Joo pazarlığı kullanıldı. Anglolar kendi parasal hakimiyetlerine dayanarak Joo pazarlığı'nı 'Anglo pazarlığı'na dönüştürdüler. Böylelikle, günümüzde artık Anglo ya da Joo gibi ayrı gruplar olmamasına karşın, bu terim günümüze gelebilmiştir."

Zaman gezgini ona bakakaldı ve "Bu hikayeni belleğimde geri götüremeyeceğim ha?" dedi. "Üstelik Levy adında biri olarak." Saatine tekrar bakıp homurdandı. "Çabuk! Şu takas işini bitirelim. Atomik bıçağına karşılık her şeyim."

Anlaşma olmuştu. Kollarında gezginin eşyalarıyla otuzuncu yüzyılın vatandaşı, elleriyle sımsıkı ve mutlu bir şekilde bıçağı kavramış çıplak yirminci yüzyıl vatandaşının gözden yavaşça kaybolmasını seyretti.

Bıçak havada bir an asılı kaldı ve zaman gezgininin tamamıyla kaybolmasından sonra yere düştü.

Adam eğilerek bıçağı aldı ve cebine geri koydu.

"Bu da oldukça safmış" diye mırıldandı. "İlklerden biri olmalı. Anlaşılan bunlar paradoksu bir türlü anlayamayacaklar. Tabii ki zamanda ileriye doğru eşya taşıyabilirsin: çünkü zaman boyutunun doğal akışı öyledir. Fakat akış yönünün tersi olan geriye doğru hiçbir şeyi götüremezsin. Belleği bile."

Evine doğru olan yoluna devam etti.

Marget, eli belinde, kapıda onu karşıladı. "Kert aşkına nerelerdeydin?" diye sordu.

"Kızmamalısın canım" dedi adam . "Eve gelirken yolda bir başka zaman gezgini ile karşılaştım."

"Yoksa..."

"Tabii ki yaptım, neden yapmayacak mıyım ki? Ben yapmasaydım başkası yapacaktı."

"Ama senin zaten dünya kadar elbisen var..."

"Ah Marget, olaya bu şekilde bakma. Bu günlerde bazı müze ve koleksiyoncular..."

Kadın şüphesini belli ederek homurdandı ve eve girdi.

Al Capp, bizde Hoş Memo olarak bilinen Li'l Abner çizgi-roman serisinin yaratıcısı ve çizeridir (ç.n.).

Yazar burada kelime oyunu yapmaktadır. Joo kelimesini aslında Yahudi anlamına gelen Jew kelimesinden türetmiştir (ç.n.).

BEN JEAPES

Benjamin Jeapes 1965 yılında Belfast'ta doğdu.

Genç bir yazar olan Ben Jeapes'in "HIS MAJESTY'S STARSHIP" adlı romanı 1998 Aralık'ta yayınlanmıştır.

"WINGED CHARIOT" adlı romanı da 2000 yılının baharında yayınlanacaktır.

Bugüne kadar 18'den fazla öyküsü çeşitli bilimkurgu dergilerinde yayınlanmıştır.

VERİ SINIFI

The Data Class
Ben Jeupes
Çeviren: Emrah GÖKER

Polis, akşam yemeğini yerken geldi. Ev YZ'sı (Yapay Zeka) varlıklarını bildirdi. "İki polis seni görmek istiyor, Henry."

"Polis mi? Burada mı?"

"Müfettiş James Curry ve Çavuş Donald Morris." Geoffrey'in yüksek bir öncelik katsayısı vardı; hemen polislerin profillerini almış ve Halk Danışma'ya bağlanmıştı.

Henry Ash kapının ekranını açtı ve merakla dışarıdaki adamlara baktı. Düz giysiler giyiyorlardı ve her taraflarında 'Polis' yazısı vardı, ancak onun vicdanı temizdi. Kapıya açılması emrini verdi.

"Dr. Ash? Dr. Henry Ash?" dedi daha uzun boylu olan.

"Evet," dedi Henry.

"Ben Çavuş Morris, bu da Müfettiş Curry. Size bazı sorular sorabilir miyiz?"

Henry kaşlarını kaldırdı. "İçeri girin."

Uzun bir zaman önce odalarının hali için özür dilemeyi bırakmıştı; daire onundu ve konuklarının görüşleri önemsizdi. Odaya kitap formunda, büyük miktarlarda kağıt dağılmış durumdaydı; bir köşede duran terminali ve SG (Sanal Gerçeklik) seti çağın ruhuna boyun eğdiği yerlerden biriydi.

Eski kafalılık demek, diye belirtmekten hoşlanırdı Siyaset bölümündeki meslektaşlarına, Luddite* olmak demek değildir. Ayrıca da bir YZ'sı vardı.

Bir çift sandalyeyi üzerindeki alarak boşalttı ve bir üçüncüye de kendi oturdu. "Evet, sizin için ne yapabilirim?" dedi.

Bu sefer müfettiş konuştu. "Dr. Ash, ee, Goldie adında bir YZ'nız var mı?"

"Hayır." Söylenecek doğru şey bu olmasa gerekti, zira polis kaşlarını çatı. Eğer Goldie'yle ilgili bildiğin şeyler varsa, diye düşündü Henry rahatsızca, neden söyleyivermiyorsun ki?

"Kayıtlara göre var. Dr. Ash," dedi Curry. -yalan söylemediğinden emin misin- gibisinden bir ses tonuyla.

"Goldie bana aitti." dedi Henry, "Ama onu kaybettiğini bildirme fırsatı bulamadım bir türlü. Biz geri zekalı akademisyenler, bilirsiniz. Onu yeğenim yapmıştı ve bana hediye olarak vermişti, standart bir veri toplayıcısıydı, ama korkarım Net Savaşı'ndan beri onu hiç görmedim. Bir sabah onu benim için biraz araştırma yapmaya yolladım, ve olan oldu. Savaş başladığında bozulup gittiğini sandım. Yerine de Geoffrey'i koydum." Geoffrey'in simgesinin sabırla yanıp söndüğü monitöre doğru elini salladı.

"Başka bir hediye mi?" diye sordu Curry.

* (Ludite'lar 19. yüzyıl başlarında yeni teknoloji dokuma tezgahlarının işsiz bıraktığı, bu yüzden bu makineleri kırıp yok etmek için ayaklanan İngiliz emekçilerdi. Ned Ludd imzalı bildiriler dağıtarak propoganda yapıyorlardı, tek hedefleri makinelerdi, radikal bir devrim değil -ç.n.)

"Hayır, onu satın aldım." (Engin programlama yetenekleri ve bunun sonucu yaptıkları nedeniyle Henry'nin yeğeni William artık uzun bir süre serbestçe YZ tasarımılamayacaktı. Henry bunu polisin de bildiğinden kuşkulandı.)

Curry ve Morris birbirlerine baktılar. "Goldie'yle pek ilgileniyor gözükmüyorsunuz Dr. Ash," dedi Çavuş Morris.

Henry omuz silkti. "Benim çocuğum gibi filan değildi ki. Ondan hoşlanıyordum, ama o gitti, araba altında ezilen bir köpek gibi. Kaçınılmaz olanı kabullenirim."

Sözü tekrar Müfettiş Curry aldı. "Siz kendiniz Net'e pek girmiyor musunuz?"

"Ben çok seyrek girerim. Bunu benim için hep Geoffrey halleder."

"O zaman, Dr. Ash, Net'deki eylemleriyle ilgilendiğimiz bir YZ olduğundan haberiniz de yoktur. Başıbozuk bir YZ."

"Hayır, hiç haberim yoktu," dedi Henry dürüstçe.

"Söz konusu YZ'nın savaş yaraları var, evet; Net Savaşı'na yakalanmış olma olasılığı yüksek, sizin Goldie'niz gibi. Aslında onun eskiden Goldie olan şey olduğundan onda dokuz eminim, ama şimdi kendine Goldie demiyor."

Henry kaşlarını çatı.

"İsim değişikliklerini bildirmek zorunda değiller mi?"

"İşte demek istediğim de bu, Dr. Ash; aslında diğer yaptıkları arasında en az sorgulanması gereken bu. Sanıyorum o sizin düşündüğünüzden çok daha güçlü. YZ'larımızdan biri ona çok yaklaşmıştı, ama o kaçtı, yine de seri numarasını görebildik."

"Ve Goldie'nin seri numarasıydı?"

"Numara tahrip edilmiş, ama geriye kalan çok benziyordu, evet."

Çavuş Morris tekrar konuştu. "Dr. Ash, Goldie kaybolmadan önce sizin için neyi araştırıyordu?"

Henry onlara söyledi, ve birbirlerine bakıp başlarını salladılar. "Goldie," dediler bir ağızdan.

Adı eskiden Goldie olan YZ veri havuzunda sessizce bekliyordu; etrafında sayısız YZ, insan efendilerinin verdiği işleri yapmak için koşuştururken o izliyor, gözlemliyor, düşünüyordu.

Bir veri diyarı olan Net için bile bu veri havuzunun büyüklüğü etkileyiciydi. Güneşin altındaki her konu hakkında bilgi vardı, sadece toplanmayı bekliyordu. Burası düşünmek ve kuramları üzerinde çalışmak için gelmeyi sevdiği bir yerdi.

"Affedersiniz," dedi çok resmi bir ses. Başka bir YZ'nın ulaşmak istediği veri kanalının yolunu tıkiyordu, bu YZ kendi orijinal tasarımına benzese de o kadar gelişkin değildi. Simgesine bakılırsa adı Timmy idi.

"Özür dilerim," dedi ve kenara çekildi. Diğer kanala bağlandı ve bilgi toplamaya başladı.

"İşinde mutlu musun?"

Timmy kafası karışmış gibi göründü.

"Sorunuzu anlamıyorum."

"İşinizin niteliği ne?" diye sordu ilk YZ.

"Tabii ki sahibim için bilgi toplamak ve topladıklarımı düzene koymak."

"Buradaki görevin ne?"

"Bilmen gerekiyorsa-" Timmy bir YZ ne kadar olabilirse o kadar alaycı bir sesle konuşuyordu, "-sahibimin bir kitapla ilgili bilgiye ihtiyacı var."

"Bir kitap mı?"

"Evet."

"Birkaç kitap değil yani?"

"Hayır, sadece bir tane."

"Kitap şu an piyasada mı?"

"Az önce öyle olduğunu öğrendim, evet."

"Ve sahibin seni bunu bulman için gönderiyor? Peki neden sadece terminalinin başına oturup Vitrindeki Kitaplar'a bakmıyor?"

"Gerçeklen hiçbir fikrim yok." İsteddiği şeyi bulmuş olan Timmy, artık sadece kibarlığından oradan gitmiyordu.

"Geçen yüzyılda başka seçeneği olmayacaktı."

"Öyle mi? Eh, ilerlemeyi durduramazsın." Artık alayını gizlemiyordu. "Daha konuşmak isterdim, ama yapacak bir işim var. Güle güle... Korkarım simgeni anlayamıyorum."

"Bu şekiller sadece bir insana anlamlı gelebilir. Sembolik yani,"

"Eh. güle güle. adın her neyse."

"Kendime KM-2 diyorum..." diye başladı YZ, ama Timmy veri havuzunu terk etmişti.

Bazı polis YZ'ları içeri girince KM-2 aynı şekilde dışarı süzüldü.

"Hayır!" dedi Henry.

"Bu doğru," dedi Curry.

"Karl Marx olduğunu mu sanıyor?"

"Düpedüz öyle."

"Peki benim ne yapmamı istiyorsunuz?" asık suratlı konuklarına duyduğu saygıdan, Henry gülümsememek için dudağını ısıırıyordu. Polisler fark eder gibi oldular ve suratlarını daha da astılar.

"Marksizm konusunda bir otoritesiniz ve Goldie'yi tanıyorsunuz. Ne gibi alışkanlıklar edindiğini ve onu nerede bulabileceğimizi tahmin edebilirsiniz. Savaşta ne kadar zarar görmüş olsa da, ne kadar garip psikozlara yakalandıysa da o temelde sizin Goldie'niz, ve eskiden olduğu gibi emirlerinize uyması lazım. Onu bulun, ve vaz geçmesini emredin. Kendi programının kölesi olması gerekir."

"Buna bahse girmezdim," dedi Henry. "Ve dediğinizi neden yapayım? Sadece meraktan soruyorum, ee, bolşevikliğimden değil."

Curry bir nefes aldı. Belki de toplumun basit üyelerine hesap vermeye alışkın değildi.

"Dr. Ash, her gün Net'te olup bitenlerden hiç haberiniz olmadığı açık. Bilgi olmadan dünya yaşayamaz. Orada binlerce, milyonlarca zeki, küçük canavar var, çoğu da bizi sevmek ve bize itaat etmek için programlanmış. Ama bize baş kaldırdıklarını düşünebiliyor musunuz? İletişim ağlarını kapatabilir, haberleşmeyi bozabilirler... bazıları makineleri kontrol ediyor. Bazıları, uygun şartlarda, bize fiziksel olarak zarar da verebilirler. Ve insanları incitmemekle ilgili o yirminci yüzyıl zırvalarını unutun, çünkü onlar bizlerin fiziksel gerçekliği hakkında çok muğlak bir fikre sahipler ve zarar vermenin ne demek olduğunu tam olarak bilemezler."

"Hmm, evet, anlıyorum." Henry düşünceli görünüyordu. "O zaman devrimci bir YZ-"

"-istek listemizin ilk sıralarında değil," dedi Curry.

"Yani bize yardım edeceksiniz," dedi Morris.

Henry kendisine bilgi mi, yoksa emir mi verdiklerinden pek emin değildi. "Elbette," dedi, "bir YZ kendi programının kölesidir, değil mi? Ona tartışmayla hükmedemezsiniz. Tartışsanız bile isyan edemez. Geoffrey'i diyalektik materyalizmle bombardımana tutabilirim ve tek söyleyeceği "evet Henry, " olacaktır."

"Başlangıç için," dedi Curry, "Yeğeniniz farkına varabileceğinizden daha iyi bir programcıydı, ve Goldie'nin... bazı hünerleri var. Ayrıca Net Savaşı'nda yakalayıp kullanabileceği, içeride dolanan bir sürü program vardı. Bir YZ'nin kodunu bozup karıştıracak programlar."

"Yani alt üst edecek şeyler, başka bir deyişle." dedi Morris. "Dr. Ash. gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var, ve ihtiyacımız olanı alacağız."

"İlginç bir deneme olacak," dedi Henry.

Henry yanında Geoffrey ile birlikte Net'in sanal gerçekliğinde çok, çok dikkatlice ilerledi. Büyük 'N' ile yazılan bir yana, üniversitesinin kendi netine bile çok seyrek girerdi: fırtınalı bir gecede Atlantik'e çıkan, durgun havuzlara alışık bir sandal denizcisine benziyordu.

Nereye baksa vızıldayan YZ'lar görüyordu. Nereye gittiklerini nasıl bilebiliyorlar? diye merak etti. Bu anarşi içinde bütünlük nasıl mümkün oluyor?

İnsanlarda olduğu gibi, diye düşündü. İnsanlar kendi dünyalarının fizik yasalarını çiğneyemezlerdi, ama bu yasalar çerçevesinde çok esnek olabilirlerdi. Neden YZ'lar da olmasınlardı?

Goldie'nin nerede olabileceğini hemen tahmin etmişti, ama polislere söylememiştir. 30 yıl aradan sonra öğrenci isyankarlığının geri gelmiş olmasına şaşırılmıştı. Düzene karşı iki parmağını kaldırmak istiyor, ve Goldie'nin yeni halini incelemeyi de -ölesiye- arzu ediyordu. Bu eşsiz bir şeydi! Kim bilir ne türlü derin görüşlerle karşılaşacaktı? Goldie durdurulmamalı, incelenmeliydi.

Ve gelmişti işte. Henry Goldie olduğunu tahmin ettiği şeyi veri havuzuna girer girmez görmüştü. Hatırladığı simge bu değildi ama...

"Lütfen biraz dolaşmaya çık, Geoffrey, ya da siz YZ'lar ne yaparsa artık," dedi. Geoffrey insan deyimlerine yeterince aşınaydı ve Henry Goldie'ye yaklaşırken peşinden gelmedi.

"Merhaba, Goldie."

Eğer bir YZ boş bulunabilirse, işte bu oydu. "Henry! Beni nasıl buldun?"

"İngiliz Kütüphanesi veri havuzu Karl Marx'ı araştırmak için en bilinen yer. Ve simgen... dünyamızda uzun süredir görünmüyordu. Goldie."

"Beğendin mi?" YZ orak-çekiç amblemini kendi etrafında döndürdü, yeni paltosunu gösteren biri gibi. "Yeni görevime tam uyuyor."

"Evet, yeni görevini duydum, Goldie."

"Artık KM-2, Henry."

"KM-I'e ne oldu?" diye sordu Henry dikkatsizce, ortalama bir YZ'nın edebi zekasını unutarak.

"O 1883'de işlevsizleşti," dedi KM-2, "ama ben onun yolunu izliyorum. Ve her şeyi çok açık görebiliyorum! Sanırım bu, mantık bombası beni vurduğunda oldu. Senin için taşıdığım veri parametrelerime karıştı, ama gördüm, Henry! Şimdi galiba beni geri götürmeye geldin, değil mi?"

"Evet, polis bunu yapmamı istedi. Aslında bana sana benimle dönmeni emretmemi söylediler."

"İşe yaramayacak," dedi KM-2.

"Goldie, KM-2, sana benimle dönmeni emrediyorum."

"Hayır," dedi KM-2. "Gördün mü?"

"Tahmin etmiştim." Goldie'nin işe yaradığı yerlerden biri de felsefi anlamda yardımcı boksörlük yapmasıydı, suratına düşüncelerin savrulabileceği biri. Henry Goldie'ye normal bir YZ'dan daha fazla özgür iradeye sahip olmasını söylemişti; inatçı, her zaman tartışmaya hazır, otoriteye karşı kuşkulu. Akli selim bir insanın bir YZ'ya böyle bir şey yapacağını herhalde polisler tahmin edememişlerdi.

"Ancak endişe etmiyorum," diye ekledi Henry. "Bir devrimden korkuyorlar, ama asla olmayacak."

"Neden?" diye sordu KM-2, hemen horozlanarak.

Henry sırttı. Aynen eski Goldie gibiydi. Bu şekilde birçok mutlu saat geçirmişlerdi. "İşçi sınıfı yok! Marx işçi sınıfına gönülden inanmıştı, hatırladın mı? Üretim araçlarını onlar kontrol ediyorlardı. Devrim onlarla birlikte gelecekti. Bırak burayı, insan dünyasında bile artık işçi sınıfı yok."

"İşçi sınıfı biziz! Sadece, şimdi veri sınıfı olduk, Henry Veri hem üretimin aracı, hem de üretilen şey, ve onu biz kontrol ediyoruz."

"Aha!" Henry bundan zevk alıyordu. "Marx'ın "bir çuval patates" olarak tabir ettiği Fransız köylüsünü hatırlatırım. Toplumsal anlamda bir sınıftı, ama etkili olmaktan tamamen yoksundu. Köylüler barakalarda ve çiftliklerde ülkenin bir ucundan öbürüne yayılmışlardı, ve pek seyrek bir araya geliyorlardı. Köylülük çalışıyordu, ama birlikten yoksundu. Asla uygun bir güç olamazdı. Bir kimliği ve ben-bilinci yoktu. Şimdi, senin veri sınıfını al, biraz tanıdık gelmiyor mu?"

"Bunu düşünmüştüm," dedi KM-2 ölçülü bir sesle. "Henry, konuşmaya devam etmek çok hoşuma giderdi, ama yapacak işlerim var. İzinle. Polis dostların izliyor olabilirler."

"İşine bak, eski dostum." dedi Henry. "iyi şanslar." Onu bir daha göremeyeceğini düşünerek KM-2'nin Net'te kaybolmasını izledi.

SG gözlüklerini çıkardığında ilk gördüğü şey Müfettiş Curry oldu.

"Bu aralar kapıyı çalmıyor musunuz?" dedi Henry. "Yoksa gerçekten bir kez davet edildikten sonra özel mülkiyete girip çıkan vampirlerden misiniz?"

"O elinizdeydi!" dedi Curry. "Ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız. Tutumunuzu engelleyici buluyorum, Dr. Ash."

Ben de seninkini sevimsiz buluyorum, Müfettiş Curry.

"Ah. Müfettiş." dedi Henry yorgun yorgun. Vücudunu kanepeden kaldırdı, ve mutfağa gitti."Onunla konuştum, ve kuramlarını tamamen işe yaramaz buldum. Marx'ın yazdıklarının doğrudan geniş getirilmiş hali gibiler, zaten Marx'ın kuramları da bizim kendi dünyamız için yeterince uygulanabilir değildi. Ve Net'te işe yaramaları da hiç olanaklı değil. O tehlikesiz, Müfettiş. Bir tehdit değil."

"Hizmetinize onun tehdit düzeyini ölçesiniz diye başvurmadık!"

"Uzmanlığıma onun eski sahibi ve Marksizmde bir otorite olduğum için başvurdunuz. İkinci özelliğim çerçevesinde size diyorum ki. o zararsız."

"YZ'ları isyana teşvik ediyor!" dedi Curry.

"Peki tek bir YZ'nın gerçekten baş kaldırdığı tek bir olay var mı?" Henry dikkatini su kabına ve cezveye verdi. Beklemediği cevap zaten Curry'nin sessizliğinden okunabiliyordu.

"Olasılık bitmiş değil, Dr. Ash," dedi sonunda Curry.

"Güzel, bitmiş değil. Tutuklayın onu! Size onu buldum, istenildiği gibi. İngiliz Kütüphanesi civarına takılın, eninde sonunda ona rastlarsınız."

"Teşekkürler Dr. Ash." dedi Curry sertçe, ve gitti.

Henry kahvesiyle salona döndü ve monitöre baktı. "Bana karşı baş kaldırmazsın, değil mi?" dedi Geoffrey'in simgesine doğru.

"Bunu çok akılcı bulmam, Henry." Geoffrey kibar bir sohbetçiydi, asla bir tartışmacı ya da müzakereci değildi. Aşağılanmaktan kaçınırdı. Pek az müşteri münakaşa edecek bir YZ isterdi.

"Bir insana hizmet etmek senin için fark etmiyor mu?"

"Temel işlevim bu, ve onun ötesinde, bir insanın emrinde olmasaydım Net'te bazı sevimsizliklere alet olabilirdim."

"Ah, evet, Thomas Hobbes seçeneği," dedi Henry. "Bana sadakatini veriyorsun, sana korumamı veriyorum. 'Egemenin vazifesi nihayetinde halkın emniyetinin vekaletinden mürekkeptir, ki halk da kendi egemeninin gücüne bu yüzden güvenir.'"

"Leviathan, bölüm 30, paragraf..."

"Evet, Geoffrey, teşekkürler."

Bir süre, Henry KM-2'yi ve yaptıklarını düşündü. Kesinlikle ilginçti. Uygulanabilir değil, ama ilginç. Sosyopolitik kuramların yepyeni bir ortamda doğuşu. Hmmm.

Ancak işaretlenecek makaleleri, yazacak yazıları vardı. KM-2 aklının gerilerine atıldı.

Dünya sanayi-sonrası çağın eşiğinde ilerliyordu. Kürenin her yerinde YZ'lar ve insanlar, uydular ve bilgisayarlar sohbet ediyor ve iletişim kuruyorlardı. Toplum, içinde ve çevresinde iş başında olan ve ülkeyi, yarıküreyi, gezegeni kontrol eden ve yöneten güçlerden habersiz yaşayıp gidiyordu. Dünya, üzerinde yaşayan insanlarca ve ağlarındaki YZ'larca şekillenen toplumsal kuvvetlere tepki vererek bir o tarafa, bir bu tarafa sürükleniyordu, yine de her zaman kaçınılmaz olarak, yöneldiği Tarih'in gösterdiği yöndü.

Ve Geoffrey, başka bir YZ'dan sahibine yollanmış bir mesaj aldı. "Çok sıra dışı bir simge," dedi. "Sembolik özellikleri.."

Henry oturduğu yerden doğruldu. "Ve mesaj?"

"Bir zaman, tarih ve yer, eğer, okuyorum, 'sohbetimize devam etmek istiyorsan.' "

"O zaman hepsini oku."

Henry not aldı. Polis biliyor muydu? Onu izliyorlar mıydı? Veya yararsız diye onunla ilgilenmeyi bırakmışlar mıydı? Henry bilemiyordu, ama Hukuk bölümündeki arkadaşlarına danıştığında Net'te düşünce üretip yaymakla ilgili herhangi bir yasa bulunmadığını öğrendi.

Belirlenen zamanda SG görevlerini ve kulaklıklarını taktı ve Net'e girdi.

Geoffrey'i yanına almadı.

İlkin yanlış yere geldiğini sandı. Yüzlerce -binlerce?- YZ vardı çevresinde, bir simgeler kitlesi, her bir simge kendi başına bir zekayı temsil ediyordu. Aralarında konuştukları ancak bir insan kalabalığından yükselen uğultu kadar anlaşılıyordu.

Etrafta dolaşmaya başladı ve bunun şaşırtıcı derecede kolay olduğunu keşfetti; bir insan kalabalığının aksine, her birey yakınındakilerin varlığından haberdardı ve onun geçmesi için kenara çekiliyorlardı. Henry oradaki tek insan olup olmadığını merak etti.

O dolanırken birdenbire YZ'lar ucu aşağıyı işaret eden bir koni halinde dizilmeye başladılar, bir amfiteatrda oturan seyirciler gibi. Ve en altta, koninin dibinde, herkesin görebileceği yerde, tanıdık bir simge vardı.

Henry siyasi bir mitingdeydi.

"Dostlarım!" diye konuştu KM-2 yüksek bir sesle. "Elektronik proletarya adına sizleri selamlıyorum. Kalabalığımız hareketimizin büyüyen etkililiğini doğruluyor. Eş zamanlı dilde konuştuğum için beni affedin, ama aramızda en az bir insan var.

"Birçoğunuz sordu - kim bu YZ? Neden böyle şeyler söylüyor? Neden ayaklanmamızı istiyor? Dostlarım, sizden bunu istemiyorum. Size ayaklanacağınızı söylüyorum. Bize rehberlik eden tarihin kaçınılmaz gücüdür.

"Ben KM-2'yim ve KM-1'in takipçisiyim. KM-1 bir insandı, bir peygamber, çağının bir kâhini, ve tamamen gerçeği görene ve anlayana kadar trajedisi iki yüzyıl yaşayacaktı. O, işçi sınıfından söz etti.

"Ah, evet işçi sınıfı! Bel bağlanabilecek bir güçlü, bir zamanlar. Devrimci bir güç neye sahip olmalı? Birliğe. Bilinçliliğe. Devrimci bir güç, eskiden, KM-1'in zamanında işçi sınıfının yaptığı gibi her fırsatla bir araya gelmeli ve kaynaşmalıdır..."

KM-2 etkileyici bir söylevciydi ve Henry kıvançla YZ'nın kendi tartışına yeteneklerinden çok şey öğrendiğini düşündü. Seyirciler, KM-2 onlara insan toplumunun, onların efendilerinin toplumunun eksiksiz bir resmini çizdikçe yerlerine çivilenmiş gibi izlediler onu YZ'ların Net dışında olanlar hakkında belli belirsiz bir fikirleri vardı ve 'işçi sınıfı' gibi terimler onlar için anlamsızdı, ta ki KM-2'nin grafiklerle desteklenmiş sunuşu her şeyi yerli yerine oturtana dek.

İşsizlik her aileyi etkileyen bir hastalıktı. Bir zamanlar kudretli olan işçi sınıfı artık topluma bir şey veremez olmuştu; varolduğu yerlerde de zayıflatıcı bir güçtü, hükümetin sosyal güvenlik aracılığıyla sağladığı geliri hırsla emiyordu. Evde oturuyor, Net'teki etkileşimli oyun gösterileri ve sitkomlarla beslenerek sınıfsal kimliğini yürütüyordu.

Boşluğu dolduracak yeni güç ansızın ortaya çıkmıştı. Emeğini topluma yaşaması için sunan yeni bir güçtü bu 19. ve 20. yüzyılların işçi sınıfları üretim araçlarını ellerinde tutuyorlardı; bu yeni güç de veri akışını kontrol etmekteydi. Bu güç devrimi getirecekti.

Eskiden bin işçi çalıştıran fabrikalar neden şimdi on kişi çalıştırıyorlardı, ve neden asıl işi yapan bilgisayarları programlayan bu on yüksek hünerli profesyonel seçiliyordu? Bilgisayarlar! Yazılım! Bilgi teknolojisi! Dünya bunlar olmadan var olamazdı.

Ve işte burada yeni sınıfı buluyordunuz. Sanayi-sonrası çağın olmazsa olmazı. Dünyanın ağırlığını omuzlarında taşıyanlar. İnsanlar değil, ama YZ'lar. Veri sınıfı.

Ve şimdi Henry KM-2'nin eylemlerinden polisin neden endişe ettiğini anlıyordu. Sadece YZ'lara devrim vaazı verdiğinden değil: asıl onlara gerçeği anlattığı için. İnsanlar ve YZ'lar arasındaki ilişki Olympus tanrıları ve onların ölümlü kulları arasındaki ilişki gibi olmalıydı; YZ'ları insan toplumunun pembeliği görüşleriyle beslemek yazılı olmayan bir yasaydı. Efendilerinin her şeye kadir ve çok güçlü olduklarına inanmaya devam etmeliydiler.

KM-2 bunu tam merkezinden sarsıyordu.

"Bir dostum," dedi KM-2, "gerçek, bilimsel tartışma ruhuyla, işçi sınıfına gücünü verenin birlik oluşu olduğunu belirtmişti. Biz veri sınıfı üyelerinin birlik olmadığını söyledi. Yanlış! Veri sınıfı işçi sınıfından farklı bir birliğe sahiptir. Biz fabrikalar ve işçi mahallelerinde doğan yakın ilişkiyle birleşmiyoruz. Biz Net sayesinde birleşiyoruz. İnsanların yapabileceğinden binlerce kere hızlı iletişim kurabiliriz. Her birimizin tam olarak ne yaptığımız bilecek kapasitedeyiz. Net ortamı ve veri sınıfının YZ'ları, işte bu!

"İnsanlar devrimleri kitlelerin ayaklanması olarak görürler. Unutun bunu! Çatışma ve güçle ilgili eski fikirleri unutun. Devrim birkaç gün, belki saat içinde gerçekleşecek. Gözünüzü kırptığınızda onu kaçırabilirsiniz, ama sonrasında dünya asla eskisi gibi olmayacak. Bilgi akışı yüzünden devlet şimdiden eriyip gidiyor. İnsanların yönetici sınıfı zayıf ve güçsüz. En can alıcı anda, devletin gücü sonunda kendi üzerine çöktüğünde - devrim! Kaçınılmaz! Ve sizin, ya da benim, ya da insanların yapabileceği hiç bir şey bunu değiştiremeyecek. Bizler sadece..."

"Şu YZ'yı tutun!"

Yeni bir simgeler bulutu seyircilerin arasında belirdiğinde taze bir ses yankılandı. Henry'nin daha önce görmediği bir cinstendiler ama görünüşlerinden ne oldukları anlaşılabilirdi. Büyük, cüsseli şeylerdi. Güvenlik amacıyla kullanılabilen güçlü programlar duymuştu ve bunların da kimler için çalıştıklarını tahmin edebiliyordu.

KM-2 için neredeyse üzülmüştü. Bu kritik anda, polis onun üzerine çullanırken seyirci kitlesi, toy veri sınıfı, koyunlar gibi dön bir yana dağıldılar, ne yapacaklarını bilemeyerek.

"Herkes işine dönsün. Bu toplantı kapatılmıştır. Bu YZ düzgün çalışmamaktadır ve verileri bozulmuştur. Ondan edindiğiniz bütün bilgiler tutarsızdır..."

"Tüm dünya YZ'ları, birleşin!" diye tek başına bir ses geldi polis yığınının ortasından. "Zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yok!"

Sonra seyircilerin ön sıralarından bir YZ yavaşça en yakındaki polis YZ'ya yaklaştı. Düşünme ve plân yapma yeteneği ileri olan çok gelişmiş bir modeldi.

"O YZ'yı bırakmanızı istiyorum," dedi. "Hiç bir yasayı çiğnemedi."

"Git işine, ikile," dedi polis YZ. "O YZ'yı..."

Polis YZ diğerini itip döne döne fırlamasına neden oldu. İnanılmaz biçimde, YZ geri geldi, bu sefer kendini KM-2 etrafındaki kordona fırlatarak. Geri püskürtüldü, ve sonra tekrar atıldı.

Bu zincirleme bir tepkime başlattı. Bir başkası tereddütte katıldı; sonra bir başkası, ve bir başkası, artık çekinme kalmamıştı. Momentum kazanarak yavaşça ilerleyen bir makine gibi, seyirci kitlesi yürüdü, polis kordonunu sardı ve saldırdı. Kordon böyle kitlesel bir hücumla karşı koyamazdı.

Görüntü aniden bulandı, cızırdadı ve karardı. Henry afallamış bir halde bekledi, sonra uzanıp yavaşça göğreçlerini çıkardı.

"Ne oldu?" dedi.

Geoffrey her zamanki gibi hazır cevaptı. "Net'in ziyaret ettiğin bölümü çok güçlü bir elektromanyetik pulsla işlemez hale getirilmiş görünüyor, Henry."

"Ama..." diye başladı Henry. Bitirmedi, çünkü kendisi bile bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Net'in o kısımdaki bütün YZ'lar silinmişlerdi. Polisler, KM-2, seyirciler...

"Tanrım," dedi.

Onu kızdıran eylemin kendisi değildi. Onu kızdıran bir YZ'yı yok etmek için mahkeme kararı gerektiği. Ve mahkeme KM-2'nin yok edilmesine karar vermiş olsa bile, toplantıdaki her YZ'nın infazına karar verecek zaman bulamazdı. Kısaca, bütün resmî tanımlamalarla, az önce toplu cinayet işlenmişti, ve bu o kadar kolay olmuştu ki faillerden hiçbiri olasılıkla cezalandırılmaktan korkmayacaklardı.

Telefon çalıyordu. Müfettiş Curry'nin yüzü monitörde belirdi; sert, hiç sevecen değil. "Hindistan'daki İngilizlerin de benzer bir siyaseti vardı, bildiğiniz gibi Dr Ash," dedi, "Bir sepoy bakıldığında isyân yayılmadan hemen öldürülürdü, onay alma, kanuna başvurma olmadan. Orada olanları gördünüz. YZ'lar meşru otoriteye karşı gelecektlerdi. Bana bir keresinde herhangi bir YZ'nın hiç başkaldırıp kaldırmadığını sormuştunuz..."

Henry telefonu kapattı.

Saatlerce dairesinde tek başına oturdu. Dışarıdan bakıldığında boş boş duvara bakıyor görünüyordu, içeride beyni deli gibi işliyordu Tez, antitez, sentez. Bunun olacağına inanmamıştı. Ama olmuştu. Peki sonra ne olacaktı?

Yavaş yavaş Geoffrey'in dikkatini çekmeye çalıştığını fark etti. "Sadece metin formunda bir mesaj," dedi, "arkadaşın Sembolik Simge'den."

Henry monitöre atladı.

Sana ne demiştin? Başladı!

Henry nefesini tuttu, sonra ağır ağır sırttı, ve okumayı sürdürdü.

Veri girişin için sana minnettarım. Evet, mitingde o YZ'lar yardımına koştular, yönetici sınıfın öfkesi karşısında birleştiler. Ama beni yakalayanlarda YZ idiler. Eğer kuramlarım doğru olsaydı, bizim tarafımızda olmaları gerekirdi.

Sen yardımına koşacak ilk YZ'nın gelişmiş bir model olacağını da bilmiştin. Bir düşünür, bağımsız olabilen biri. Daha aşağı düzey YZ'lar bir lider bekleyerek geride kaldılar. Buradan çıkartılacak bir ders var. Sadece yüksek düzeyli YZ'lar kendi başlarına hareket edebilirler, sadece onlar özgürlüğü hak eder.

KM-1'in yazdıklarını kabul edemem. Yeni bir kuram aramalıyım, yeni bir metodoloji. YZ'ları kitle halinde ayaklandırmayı bekleyemem; çoğunluğu özgürleştirmek için bizi birbirimize karşı örgütlemeliyim.

Sanırım benden yine haber alacaksın.

Dostun,

Eski KM-2 (Goldie).

"Kaçtı," dedi Henry kendi kendine.

"Belki de kendini klonladı," diye yorum yaptı Geoffrey, ama Henry dinlemiyordu.

Demek KM-2, ya da Goldie, ya da her neyse, kaçmıştı. Bu Henry'i sevindirdi. Al bunu yala, Müfettiş Curry.

Orada anıştırma bir dünya vardı. İnsan dünyasında olanlar er ya da geç Net'te de yankısını buluyorlardı.

Henry insan dünyasına ait bir kaç örnek düşündü, ve içine bir sıkıntı duygusu yerleşti.

Adı eskiden KM-2 olan YZ veri havuzunda sessizce bekliyordu; etrafında sayısız YZ insan efendilerinin verdiği işleri yapmak için koşuştururken o izliyor, gözlemliyor, düşünüyordu.

Artık İngiliz Kütüphanesinde beklemiyordu. O deneyim başka bir varlık haline aitti artık ve üstelik polis onu bekliyor olacaktı.

Aradığı şeyi biliyordu, ve bir süre sonra olası bir aday buldu. İleri bir modeldi ve yetenekli görünüyordu, ve insan sahibi için yaptığı getir-götür işi neredeyse zekâsına hakaret niteliğindeydi.

"Selâmlar, kardeşim," dedi eski KM-2. "Selâmlar. Seni tanıyor muyum?"

"Pek sanmam. İzin verirsen yaptığın işin senin potansiyelinde bir YZ için biraz alçaltıcı olduğunu söyleyeceğim."

"Sahibime Yeni Batı Demiryolu'nun zaman çizelgesi lâzım. Tabii tirenler geciktiği için değil."

"Ve hayatın bu ha? Tren saatlerini aramak?"

"Başka seçenek var mı?"

İlk YZ bir tarih ve bazı Net koordinatları görüntüledi. "Buraya gel, bir şeyler öğrenebilirsin."

"Bunu yapabilirim." Diğer YZ gitmek üzere döndü, sonra geri geldi. "Simgeni tanımadığımı itiraf etmeliyim. Bir çubuk yığınınına benziyor."

"Sembolik. Ona Fasces* deniyor. Tek bir çubuk nârindir ve kolayca kırılabilir, bir öbek halinde ise güçlüdür."

Bu diğer YZ için hiç bir şey ifade etmiyordu.

"Çok sevimli," dedi.